MERCENAR

3 EDITURA Z EDITURA Z EDITURA Z

AXEL KILGORE

Umbra celui de al IV-lea Reich

AXEL KILGORE

UMBRA CELUI DE AL IV-LEA REICH

www.virtual-project.eu

Traducere din limba engleză
NICOLAE CONSTANTINESCU

Coperta: USSOFT şi EDITURA Z

EDITURA Z
BUCUREȘTI
1996

I

Cu cravata neagră, costumul albastru călcat la mare fix şi pantofii lustruiţi de puteai să-ţi faci mustaţa-n ei, Hank Frost avea sentimentul că e prezentabil. Era şi el o dată îmbrăcat ca toată lumea, cu excepţia panglicii negre care îi acoperea ochiul stâng. Observă că omul proţăpit la câţiva metri în faţa uşilor automate ale aeroportului avea aceeaşi ţinută ca a lui.

Aceeaşi ţinută. Chiar şi umflătura care îi deforma haina la subsoara braţului stâng.

În regiunea oraşului Chicago întâlneai deseori oameni înarmaţi, dar mai rar pe lângă O'Hare, datorită detectorilor foarte eficace instalaţi lângă uşile de îmbarcare.

Frost îl urmărea pe tip fără să fie prea îngrijorat. Dacă avea mâinile umede, asta se datora mai ales căldurii caniculare care, de mai mult de o săptămână aproape că topea asfaltul trotuarelor. La acest început de iunie mercurul termometrului atingea valorile cele mai ridicate. Şi, chiar în acea dimineaţă, buletinul meteo anunţase o temperatură de 36-37°C în cursul după-amiezii.

Încă nu era decât şapte şi un sfert şi deja asfaltul parcă începuse să fumege sub razele fierbinţi ale soarelui. Frost simţea sudoarea curgându-i sub cămaşă. Gulerul, puţin cam tare şi cravata păreau că se înţeleseseră că-i rănească pielea gâtului şi de aceea era nerăbdător să pătrundă în clădirile climatizate.

Portiera automobilului Lincoln Continental se deschise. Peter Rocca se postă cu faţa la Frost pentru a acoperi ieşirea celui căruia îi asigurau paza.

Frost nu cunoştea vârsta exactă a profesorului Shimon Balsam, dar o aprecia între şaizeci şi cinci şi şaptezeci. Era un personaj ciudat, mic de statură, cu părul cărunt şi creţ. Ochii lui albaştri păreau cufundaţi într-o visare permanentă în spatele lentilelor groase ale ochelarilor rotunzi.

Balsam, o somitate universal recunoscută în domeniul parazitologiei, ţinuse în ajun o conferinţă la Universitatea din

Chicago, situată în cartierul South Side. Peste două zile trebuia să ia parte la o întâlnire ştiinţifică internaţională organizată sub auspiciile UNESCO şi în acest scop pleca la Paris cu avionul de la orele douăzeci.

Dar asta nu explica protecţia deosebită de care se bucura savantul israelian.

Balsam păstra cel mai strict secret asupra activităţii sale. Frost se întrebase de ce nu-i puneau la dispoziţie gărzi de corp chiar israelienii. După spusele lui Andrew Deacon, directorul numitului *Diablo Protective Service,* acest lucru ar fi atras atenţia asupra lui.

Frost bănuia şi nişte reticenţe din partea guvernului Statelor Unite. Ştia din surse sigure că un caz recent provocase tensiuni între CIA şi Mosad. Şi pe un teren deosebit de exploziv: Libanul. Şi mai ştia că Balsam participa la vânarea naziştilor şi că, printre altele, jucase un rol activ în urmărirea lui Eichmann şi a lui Barbie.

Dar Frost nu eră mulţumit numai cu asta. Îl hărţuise pe Deacon cu întrebări şi până la urmă îl făcuse să-i spună că Balsam lucrase la o armă bacteriologică redutabilă.

Balsam ieşi din limuzină. Frost făcu un pas înainte.

— Să intrăm imediat, profesore. Să nu zăbovim pe trotuar.

— Eşti îngrijorat din cauza individului acela în albastru, de lângă uşă, căpitane Frost?

— Dar cum…

— Oh, după ce supravieţuieşti patru ani într-un infern ca cel de la Auschwitz, cred că rămâi vigilent până la sfârşitul zilelor.

Profesorul zâmbi şi grăbi pasul.

Cu singurul lui ochi cu pupilă gri-verzuie, Frost îl observa pe omul înarmat. Îşi schimbă părerea despre Balsam – savantul cu ochelari nu era chiar aşa de visător.

Când Joe Krebski, cel de al treilea om din echipă, coborî din limuzină, Frost avea deja mâna pe revolverul lui *Browning High Power* cromat. Krebski ocoli capota pentru a se alătura grupului.

În clipa aceea răsunară două împuşcături.

Frost înjură furios. Căzuseră într-o capcană. Omul cu

costum albastru nu era decât o momeală care să le atragă atenţia. Atacul venea din spatele unei maşini.

Omul în albastru se lăsă pe vine. Scoase arma şi trase două gloanţe care, aparent, îşi ratară ţinta. Frost ripostă. Proiectilele de 9 mm îl lipiră pe agresor de zidul de beton. Frost văzu costumul albastru pătându-se de sânge pe piept şi în dreptul stomacului. Omul se ghemui şi căzu pe trotuar cu capul înainte.

Frost auzi aspiraţia pneumatică a uşilor care se deschideau. Întoarse capul o fracţiune de secundă şi îl văzu pe Rocca împingându-l pe Balsam în interior. O clipă mai târziu, o rafală de pistol-mitralieră distruse cutiile electrice ce se aliniau deasupra uşilor. O mulţime de jerbe de scântei ţâşniră din instalaţia deteriorată, căzând în jur ca nişte mici comete.

Mercenarul era la pământ. Reperă un trăgător în spatele portbagajului deschis al unui taxi oprit. Omul avea pe el o vestă de piele. Frost îl obligă să se adăpostească trăgând două gloanţe care ricoşară pe tabla maşinii cu un zgomot de gong.

Frost se apropie cu prudenţă de uşă. Balsam rămăsese blocat în sas. După toate aparenţele, aparatura distrusă comanda şi uşile din interior. Peter Rocca stătea îndoit, cu mâinile lipite de pântec. Frost văzu sângele care începea să îmbibe pantalonii. Din aerogară, doi tineri, în blugi şi pulovere pe gât, veneau spre Balsam cu pistolul în mână.

O armă automată păcăni cu furie la colţul zidului, lângă locul unde căzuse omul în albastru. Krebski zvâcni într-un spasm şi se prăbuşi cu spatele de roata din faţă a limuzinei. Şi rămase acolo, cu faţa transformată într-un terci însângerat.

Prins între două focuri, Frost încercă să se târască spre bariera metalică care îl despărţea de uşile vecine. Spera ca ele să fie în stare de funcţionare. În hol, tinerii ucigaşi ajunseseră la mai puţin de trei metri de Balsam.

Frost auzi sirenele care se apropiau urlând. Balsam stătea culcat pe burtă lângă Rocca. Era rănit sau voia doar să se protejeze?

În câteva minute poliţia ajungea la faţa locului. Dar trebuia să reziste până atunci. O nouă rafală îl obligă pe Frost să se

culce pe trotuar. Era cu neputinţă să ajungă la celelalte uşi.

În faţa lui, un cărucior abandonat de un hamal, cobora încet spre şosea, dus la vale de panta trotuarului. Frost trase două gloanţe la dreapta şi se repezi cu capul între umeri spre micul vehicul încărcat cu valize grele.

Se opinti furios şi apăsă cu toată greutatea pe mâner. Roţile din faţă se ridicară imediat sus. Împinse căruciorul spre uşile care se făcură ţăndări. Execută o rostogolire înainte şi ajunse lângă Balsam în momentul în care căruciorul distrugea al doilea zid de sticlă.

Frost dădu la o parte cadavrul lui Rocca. Unul din ucigaşi lăsă în jos revolverul. Nu avu timp să tragă. Glonţul de 9 mm îi trecu prin gât şi agresorul căzu pe spate cu o expresie de stupefacţie încremenită pe faţă. Lungit în mijlocul cioburilor de sticlă, Frost îl văzu pe celălalt ucigaş luând-o la sănătoasa în holul aproape pustiu. Frost îl opri scurt cu un proiectil în şale, apoi cu altul în cap. Individul căzu în genunchi, alunecă câţiva metri, apoi se prăbuşi pe o parte. În jurul lui, pardoseala aerogării se acoperi cu sânge, creier şi frânturi de os.

Frost auzi scrâşnet de cauciucuri. Cei de-afară îşi luau zborul. Se mai auziră câteva împuşcături. În momentul în care îngenunchia lângă Balsam, în faţa intrării opri o maşină a poliţiei. Fulgerele albastre ale girofarului aruncau sclipiri macabre în sasul devastat.

— Eşti teafăr, profesore?

Frost nu auzi răspunsul, acoperit de o voce guturală care răcni:

— Aruncaţi armele! în picioare şi mâinile sus!

II

Frost protestă:

— Dar fac parte din…

— Tăcere! îi ordonă un poliţist gras cu faţa sanguină. Fă ce ţi se spune dacă ţii la pielea ta!

Omul în uniformă nu părea să glumească. Frost îi văzu degetul crispat pe trăgaciul pistolului Magnum 357. Mercenarul îşi aşeză revolverul jos şi se ridică încet.

— Mâinile sus… şi acum ieşi afară!

Frost făcu întocmai.

— Joey, ocupă-te de ăsta. Tu, de-acolo, scoală şi tu!

— Nu pot, răspunse Balsam. Sunt rănit.

Tocmai sosea o ambulanţă vopsită în alb şi roşu. Poliţistul gras făcu semn celor doi pompieri care se repeziră cu o targă. Între timp, alţi poliţişti îi îndemnau pe curioşi să circule şi aşezau bariere mobile în jurul cadavrelor. La Chicago pompierii se ocupau de cei vii iar poliţiştii de cei morţi.

Numitul Joey îi ordonă lui Frost să-şi lipească mâinile de zid şi să îndepărteze picioarele, apoi îi pipăi corpul. Îl uşură de cuţitul Gerber MK-I pe care-l purta fixat de picior şi îi zise voluminosului său coleg:

— Mai avea şi un cuţit la el, scârnăvia.

— Hei! Fii politicos! bombăni Frost întorcându-se. Îţi atrag atenţia că sunt…

— Gura! Nu mişca! Depărtează mâinile de corp şi ţine-le la vedere!

Pompierii încărcau targa în spatele ambulanţei. Uşile se închiseră cu zgomot şi vehiculul se puse în mişcare pornindu-şi sirena. În acel moment, un Dodge mare trase în faţa limuzinei. Din el coborâră doi bărbaţi în civil. Unul dintre ei veni spre Frost şi poliţistul lui.

— Ce s-a întâmplat, Joey?

— Nu ştiu, zise îngerul păzitor al lui Frost, tocmai am sosit. Am văzut doi fugind cu o Honda galbenă. Flynn s-a luat după ei dar aproape imediat i-au spart un cauciuc. Eu zic că pute

de la o poştă a reglare de conturi, „100”.

— Şi ăsta? întrebă bărbatul căruia Joey îi spusese „100”.

În argoul poliţiştilor, „100” înseamnă „locotenent”.

— E singurul rămas întreg. Tocmai voiam să-l iau la întrebări, dar dacă aţi venit, vi-l las. Ai grijă, „100”, pare nărăvaş. Ai văzut ce moacă are cu ochiul scos!

Bărbatul în civil se întoarse spre Frost.

— Sunt locotenentul Jack Ahearn, de la brigada de omucideri. Cine eşti?

— Ah! în sfârşit! Tocmai mă întrebam cât timp are de gând fanfaronul ăsta să mă mai ţină aşa fără să mă lase să scot o vorbă!

Joey deveni aproape la fel de roşu ca colegul lui.

— Stii ce, nu-ti…

— Eşti liber, Joey, îi reteză vorba locotenentul. Ajută-l pe O’Hanlon să se ocupe de cadavre. Şi acum, aş putea să ştiu cine eşti?

— Fireşte. Căpitanul Hank Frost. Pot să las mâinile jos?

Faţa locotenentului Ahearn deveni deodată foarte palidă.

— Căp… căp… căpitan! se bâlbâi el. Lu… lucraţi în poliţie?

— Aproape, răspunse Frost lăsând mâinile în jos fără să fi fost poftit în mod oficial s-o facă.

Ahearn încă nu-şi recăpătase graiul. Frost se scotoci prin buzunare şi îşi scoase ţigările şi bricheta marca Zippo. Îşi vârî o ţigară Camel între buze, o aprinse şi dădu fumul afară pe nări.

Îi arătă locotenentului legitimaţia de la Serviciul Secret.

— Uite, zise el. Chestia asta o să te intereseze, locotenente. Dumneata te ocupi de anchetă?

— Ăăă… în principiu, da. Trebuie să mă duc să cer instrucţiuni. Eraţi în misiune oficială?

Frost zâmbi. Obrajii aspri i se încreţiră într-o reţea de riduri.

— Nu. Din fericire pentru dumneata.

Ahearn lăsă să-i scape un suspin lung de uşurare.

— Atunci ce făceaţi?

— Asiguram protecţia profesorului Shimon Balsam, rănitul luat adineauri de pompieri. Fac ore suplimentare ca gardă de corp pentru *Diablo Protective Service.* Să zicem că asta îmi

mai umple puţin timpul liber.

— Şi contul în bancă…

— Şi contul în bancă, cât se poate de exact.

Atmosfera se destinsese. Până la urmă, acest Ahearn părea un tip de ispravă. Oricum, era mai puţin încuiat decât cei doi curcani în uniformă. Frost era încântat că sosiseră atât de repede la locul faptei.

— Te rog să vii cu mine, căpitane Frost. Vom vorbi despre toate astea în biroul meu.

Ahearn dădu câteva ordine. Omul care sosise o dată cu el era un sergent. Locotenentul îi ceru să-l primească pe medicul legist şi să se ocupe de ridicarea cadavrelor, apoi îl invită pe Frost să-l urmeze în Dodge-ul fără semne distinctive.

— Aş vrea să-mi iau înapoi armele, dacă nu ai nimic împotrivă, zise omul cu panglică neagră la ochi.

Ahearn îşi masă o clipă bărbia între degetul mare şi arătător.

— La prima vedere, nu, răspunse el până la urmă. O'Hanlon!

Poliţaiul cel gras sosi gâfâind ca un alergător de maraton.

— O'Hanlon, adu-mi armele pe care le-ai subtilizat acestui domn.

— Dar, „100", eu…

— Ia viteză când îţi spun!

Frost zâmbi ironic. O'Hanlon îi aruncă o privire ucigaşă apoi se îndepărtă spre furgoneta poliţiei.

Peste două minute era înapoi, gâfâind şi mai tare, şi, fără o vorbă, îi întinse lui Frost pistolul şi cuţitul. Frost îşi examină arma cromată la Metalife. Scoase din buzunar o batistă în carouri, şterse pistolul şi îl puse la loc în tocul de la subsuoară. Apoi îşi curăţă şi cuţitul Gerber, pe care îl plasă la pulpa piciorului drept.

* * *

Ahearn îl conduse pe Frost pe culoarul clădirii cu numărul 1121 de pe *South State Street,* sediul cartierului general al serviciilor de poliţie din Chicago. Îi deschise uşa ascensorului, urcă şi el şi apăsă pe butonul etajului patru.

La etajul patru culoarul era mai îngust. Frost îl urmă pe

Ahearn într-o încăpere mică cu pereţii de un verde deschis.

— Ia loc, căpitane, zise locotenentul arătându-i un scaun în faţa biroului.

Frost se aşeză.

— Căpitane Frost, reluă poliţistul, eşti un fost luptător în Vietnam, ai contract cu CIA, lucrezi pentru agenţii particulare de protecţie şi îţi oferi serviciile şi ca mercenar...

— Mercenar, da, aşa se spune, pentru că nu există alt cuvânt... Dar să nu tragi de aici concluzia că fac orice pentru bani. Nu accept decât misiuni a căror legitimitate mi se pare evidentă.

— Înţeleg, zise Ahearn. Nu lupţi decât pentru cauzele bune.

Frost zâmbi.

— Formularea e puţin cam pompoasă dar, în mare, e adevărată.

— Bine. Nu văd motive pentru a vă reţine inutil, totuşi e vorba de cinci morţi, dintre care trei au ajuns în halul ăsta în urma îngrijirilor pe care li le-aţi acordat. Cred că nu ai nimic împotrivă să răspunzi la câteva întrebări.

— E datoria dumitale, locotenente.

Ahearn era un roşcat înalt, foarte slab şi cu ochii de un verde deschis. Îşi întinse mâna pistruiată spre un teanc de hârtii şi vârî o foaie într-o maşină de scris.

Dactilografie cu grijă numele, prenumele, vârsta şi calitatea lui Frost, apoi începu interogatoriul.

Când Ahearn împinse maşina în dreapta biroului, umpluse deja cinci pagini dactilografiate rând cu rând.

— Cred că am terminat, căpitane, zise el ştergându-şi fruntea de sudoare.

Climatizarea probabil că nu funcţiona prea bine în acel birou, căci şi lui Frost începea să-i fie puţin cald. Ridică ochii spre un mic ceas electric agăţat de peretele verde, lângă un calendar al societăţii de poliţie. Era zece şi paisprezece minute. Se uită şi la cadranul negru al ceasului său Omega. Ceasul poliţiei era în urmă cu două minute.

— Ce părere ai despre cele întâmplate, căpitane Frost? îl întrebă locotenentul.

Mercenarul se strădui Să fie cât se poate de cinstit şi de

sincer, limitându-se totuşi la minimum de informaţii.

— Deocamdată nu am nicio părere. Doar că, după opinia mea, respectivii nu voiau să-l răpească pe Balsam ca să obţină, să zicem, o recompensă. Tipii ăia voiau pur şi simplu să-l lichideze.

— După tot ce mi-ai povestit, lucrul ăsta pare cât se poate de clar.

— Spune-mi, ştii unde a fost transportat Balsam?

— Nu, răspunse Ahearn, dar pot să aflu în câteva minute.

Locotenentul ridică receptorul telefonului şi formă numărul de acces la *pax line,* linia internă a serviciilor de poliţie.

— Alo! Dă-mi-l pe Haggerty de la zona cinci.

Îşi prinse receptorul între umăr şi ureche şi aşteptă aprinzându-şi o ţigară Lucky Strike. Frost îl imită, aprinzându-şi şi el o ţigară Camel.

— Alo! Jim? zise Ahearn. Tu ai recepţionat rănitul de la aeroport? Da… Da… La spitalul Michael-Reese? Ia te uită! De ce nu la Swedish Covenant ca de obicei? Ah bun, nu ştiam…

Frost făcu un semn pentru a-i atrage atenţia tânărului locotenent.

— O clipă, Jim, făcu Ahearn punând palma peste receptor.

Ochii verzi îl priviră întrebător pe Frost.

— Întreabă-l dacă e grav şi dacă ştiu în cât timp cred că îl vor lăsa să iasă.

Ahearn dădu din cap.

— Ştii cumva în ce stare e? Da? Da?… Ah bun, OK. Mulţumesc. *Seeya*, Jim.

Poliţistul puse receptorul în furcă şi se întoarse spre Frost.

— Nu e foarte grav. În fine, ar fi putut să fie şi mai rău… Are două gloanţe într-o coapsă. A fost operat, pansat şi acum e sub antibiotice. Oamenii lui Haggerty au fost autorizaţi să-l interogheze în cursul după-amiezii, dar medicii preferă să-l ţină sub observaţie până mâine dimineaţă din cauza stării lui de sănătate.

— Cum adică stării de sănătate? Ce are? Mi s-a părut sănătos tun.

— Asta deocamdată nu ştiu, căpitane Frost. Credeam că dumneata ştii. E clientul dumitale, nu al meu. Pot să întreb ce

ai de gând să faci acum?

— Să-mi aştept clientul, cum văd că-i zici. Mă duc să văd dacă camera mea de la *Conrad Hilton* mai e încă liberă.

Frost se uită la ceas.

— E aproape unsprezece fără un sfert. Pe urmă am de gând să mănânc ceva într-un local şi să mă întorc la O'Hare de unde să recuperez limuzina şi bagajele.

— Aş dori şi eu să examinez vehiculul. Dacă rămâi la *Conrad Hilton,* oamenii mei ţi-o vor aduce diseară.

— Foarte bine, locotenente. Asta e tot?

— Nu chiar, zise Ahearn stingherit. Eu personal sunt convins de buna dumitale credinţă, dar…

— Dar ce? făcu Frost cu un ton aproape răutăcios. O bandă de ţicniţi ne ciuruie cu gloanţe şi tot pe noi ne scoateți vinovaţi?

— Liniştește-te, căpitane Frost. Dacă ar fi după mine, te-aş lăsa imediat să pleci. Numai că trebuie să aşteptăm decizia Consiliului Coronerilor din comitatul Cook.

— Ce mai e şi Consiliul ăsta?

— O echipă de medici legişti însărcinaţi să ancheteze toate cazurile de moarte violentă. Ei stabilesc dacă există prezumţie de asasinat sau omucidere în stare de legitimă apărare.

— Ce?

— Nu am nicio putere, căpitane Frost. Asta e legea la Chicago.

— Şi dacă Consiliul ăsta vestit are vreo îndoială?

— În acest caz va trebui să rămâi la dispoziţia serviciilor ţinând de *State's Attorney.*

— Şi acestor domni cât timp le trebuie ca să-şi dea verdictul?

— Nu ştiu, căpitane Frost. S-ar putea să meargă foarte repede dar s-ar putea să dureze relativ mult. Nu te nelinişti prea tare. După câte mi-a spus sergentul Haggerty, O'Hanlon a şi pus mâna pe trei martori.

— Dacă îi face să vorbească cu şuturi în fund, s-ar putea să nu dea rezultatul scontat. L-am văzut deja la treabă pe O'Hanlon al dumitale.

— Nu e O’Hanlon al meu. E un poliţai de district. Eu fac parte din brigada de omucideri. Şi eu sau unul din oamenii mei îi va interoga pe martori. Ăsta e rolul nostru. Acum, căpitane Frost, să ştii că îţi fac un hatâr lăsându-te să pleci cu armele. Dacă nu iese bine şi superiorii mei află, riscul e destul de mare.

Ahearn începea să se enerveze şi Frost consideră că e mai prudent să-şi stăpânească pofta de a-i spune vreo două verde în fată.

— Ascultă, locotenente. Mâine după-amiază trebuie neapărat să fiu la Paris. Shimon Balsam e aşteptat la UNESCO.

— Îmi pare rău, căpitane Frost, dar datoria mea e să impun respectarea legii. Să ştii că datorită vigilenţei noastre, de câţiva ani, curba criminalităţii a înregistrat o cădere aşa de spectaculoasă la Chicago.

Frost mormăi ceva, care putea fi luat drept o formulă de salut, şi plecă străduindu-se să nu trântească uşa prea tare.

III

Soarele îşi făcu apariţia pe lac aproape ca o lovitură de teatru. Mai întâi nu se văzu decât un punct auriu, apoi o sferă mare şi strălucitoare care îşi schimbă treptat culoarea în nuanţe portocalii luminând orizontul. Dimensiunile colosale ale lacului Michigan îţi creau impresia unui orizont marin. Cerul se unea cu apa.

Clădirile foarte înalte de pe *Michigan Avenue,* de un roşu închis la ieşirea din noapte, au fost brusc năpădite de lumină. Era deja cald, dar norii se îngrămădeau la vest, aşteptând momentul în care aveau să se răspândească deasupra oraşului.

În ajun, Hank Frost cinase devreme. Apoi, urcase direct în camera lui. Medicii de la Michael-Reese dăduseră toate asigurările că nu sunt probleme cu starea de sănătate a lui Balsam, dar interziseseră orice vizită. Frost reuşise să vorbească la telefon cu savantul. Balsam părea calm, ciudat de senin. Îl sfătuise să-şi acorde un răgaz de odihnă bine meritat.

Pentru Frost, această lipsă de activitate era insuportabilă. Telefonase directorului de la *Diablo Protective Service,* care îi promisese un alt om la sosirea lui la Paris şi, la fel ca Balsam, îl sfătuise să se destindă. O adevărată coaliţie.

Frost dădu drumul la televizor, ca să-şi mai schimbe ideile, dar în iunie când erau campionatele nu aveai ce să vezi. Aproape pe toate canalele se transmiteau meciuri de base-ball. Se culcase. Până la miezul nopţii nu reuşise să adoarmă. Îl prinsese trei dimineaţa tot cu ochii deschişi. În cele din urmă se hotărâse să se îmbrace şi să plece pentru că ştia că nu va putea să doarmă.

* * *

Se plimbă pe cheiurile portului de pe *Monroe Street.* Ambarcaţiunile de plăcere se întindeau cât vedeai cu ochii de-a lungul digului de beton. Frost trecu Outer Drive şi intră în Grant Park. Aprinse o ţigară Camel şi rătăci un moment prin

iarba umedă, fumând cu un aer gânditor.

Era încă prea devreme pentru a-l suna pe Ahearn, de la care spera să afle că poate să plece. Oricum, profesorul trebuia să iasă din spital la orele opt. Frost îşi pusese în gând să se ducă la el. Şi, pentru orice eventualitate, rezervase două locuri încă disponibile la avionul Concorde care decola la orele paisprezece cu destinaţia Roissy-Charles De Gaulle.

Ce făcea dacă Ahearn hotăra să nu-i dea drumul? Îl lăsa pe Balsam să plece singur? Încerca să găsească un înlocuitor în ultima clipă? Asta nu era posibil într-un timp atât de scurt pentru că mai mult ca sigur că bătrânul savant n-ar fi vrut pentru nimic în lume să rateze întâlnirea de la UNESCO.

Frost se hotărî să caute un bar deschis şi să comande micul dejun. Căldura devenise deja copleşitoare. O şuviţă lungă de păr i se lipea de fruntea umedă de sudoare. Era obosit şi dezgustat. Ieşi din Grant Park şi merse până în colţul format de străzile State şi Washington. Era acolo un bar mic, destul de sinistru, lângă un cinematograf specializat în filme pornografice. Frost intră, comandă ouă cu şuncă, o cafea mare cu frişcă şi hotărî să aştepte să se facă şapte pentru a telefona la poliţie.

Ceasul lui, Omega arăta şapte şi trei minute când formă numărul dat de Ahearn.

— Aici centrala poliţiei. Vă rugăm să enunţaţi motivul apelului dumneavoastră telefonic.

— Aş vrea să vorbesc cu locotenentul Jack Ahearn de la brigada de omucideri.

— Cine îl caută?

— Căpitanul Hank Frost.

— Am înţeles! răcni telefonistul disciplinat, care probabil, că aşa făcea de fiecare dată când auzea menţionându-se un grad ceva mai important.

Frost nu aşteptă mult.

— Ahearn, ascult.

— Bună ziua, locotenente. Hank Frost la telefon. Ai dormit bine?

— Execrabil, mulţumesc.

Într-adevăr, tânărul locotenent avea vocea unui om care

dormise puţin şi fumase mult. Frost se întrebă cum suna a lui când îi răspunse:

— Şi eu la fel, dacă asta te poate consola.

— Deloc. Cazul dumitale m-a făcut să alerg până la trei dimineaţa. Cadavrele sunt la morga de pe *Monroe Street.* În privinţa trupurilor neînsufleţite ale numiţilor Rocca şi Krebski, nu e nicio problemă, îndrăznesc să spun. Le putem lăsa familiilor, dar…

Frost interveni:

— Am înştiinţat agenţia care se va ocupa să le anunţe. Probabil că vei avea veşti în cursul zilei.

— Asta nu e problema mea, ci a celor de la morgă.

Frost puse în sfârşit întrebarea care îi ardea buzele:

— Apropo de morgă, domnii aceia au luat o hotărâre?

— Da, s-a făcut.

Frost îşi simţi mâna tremurându-i imperceptibil. Cu un gest plin de stângăcie, scoase din buzunar pachetul de Camel, bricheta, aprinse o ţigară şi aşteptă.

— Nicio problemă în legătură cu legitima apărare, îi anunţă Ahearn.

Frost fu gata să sară în sus de bucurie în mica cabină telefonică.

— M-au spălat de toate bănuielile?

Auzi râsul locotenentului la celălalt capăt al firului.

— Cum nu se poate mai spălat. Spălat şi apretat! Martorii au fost categorici. A mai rămas însă un lucru nelămurit.

— Care? întrebă Frost cuprins iar de nelinişte.

— A fost cu neputinţă identificarea celor trei indivizi pe care i-ai împuşcat. Nu le ştim decât vârsta. Bărbatul cu costum albastru avea în jur de treizeci şi cinci de ani, iar puştii în blugi vreo douăzeci.

Era o vârstă cam fragedă ca să mori prosteşte în holul unei aerogări. Dar, îşi zise Frost, asta fusese alegerea lor. Şi apoi, ori ucizi, ori eşti ucis. Era obişnuit cu asta în meseria lui. Această reflecţie spulberă orice sentiment de culpabilitate.

— N-ai nicio pistă? întrebă Mercenarul.

— Niciuna, răspunse poliţistul. Am trimis amprentele la fişierul central din Washington al FBI-ului. Peste vreo două

zile vom primi un răspuns. Dacă va fi cazul. Dar deocamdată e un spanac, dacă vrei să-mi treci cu vederea expresia.

Frost era hotărât să-i treacă cu vederea. Era clar că acest curcan de treabă din Chicago nu avea habar ce-ţi putea auzi urechile cât era ziulica de mare într-o trupă de mercenari.

— Balsam a rezervat la Paris locuri la hotelul *George V.* Dacă ai putea să-mi trimiţi acolo informaţiile, ţi-aş rămâne îndatorat.

— S-a făcut. Dacă am ceva, vei fi informat.

— Mulţumesc. Acum merg să mă pregătesc. Pe urmă mă duc să-l iau pe Balsam de la spital.

— Nu, de el ne ocupăm noi.

Alt val de nelinişte.

— Cum aşa?

— Ne ocupăm de ieşirea din spital şi de protecţia lui până la îmbarcarea în Concorde. Ordinul primarului, care a primit un telefon de la Ambasada israeliană. Dacă vrei să profiţi de taxi, treci pe la biroul meu la prânz.

Frost respiră uşurat. Înţelesese. Cei de la Chicago deschideau larg umbrelele. Era clar că municipalitatea nu avea chef să i se întâmple ceva aici unui savant israelian. După aceea, asta nu mai era problema ei.

— Apropo, adăugă Ahearn, am dus înapoi limuzina agenţiei de închiriere. Aşa ne-a cerut profesorul.

Mulţumesc, rânji Mercenarul, o grijă mai puţin pentru mine. E în stare să meargă?

— Cine?

— Balsam, evident.

— Da, cu un baston. Nu e nevoie să faci rost de un scaun rulant.

— O.K. Şi mulţumesc. Ne vedem mai târziu la sediu.

— Pe mai târziu.

Cei doi închiseră în acelaşi timp.

Când ieşi din băruleţ, afară era o căldură care te topea. Străzile începeau să se umple de lume iar cerul căpătase nuanţa cenuşie a oţelului. Pentru locuitorii oraşului Chicago începea o nouă zi.

* * *

Ştergătoarele de parbriz ale Dodge-ului funcţionau cu mare viteză. Furtuna izbucnise cu puţin înainte de prânz, chiar în momentul în care Frost intra în sediul poliţiei.

Acum se îndreptau cu viteză în direcţia aeroportului O'Hare. Picături mari de ploaie răpăiau pe acoperişul maşinii sau loveau în plin şoseaua, unde păreau că fac explozie pentru ca apoi să ricoşeze în mici jerbe irizate. Frost nu-i invidia deloc pe motocicliştii din escortă. Ahearn nu se zgârcise în privinţa măsurilor de protecţie. Şase motociclişti în faţă împreună cu o maşină plină de oameni înarmaţi până în dinţi, iar în urma Dodge-ului, o altă maşină şi şase motociclişti care închideau convoiul. Bărbatul cu legătură neagră la ochi avea impresia că e o mare personalitate aflată în vizită oficială. Acum era mult mai destins. Deocamdată.

Aşezat pe bancheta din spate, Shimon Balsam părea că îmbătrânise cu zece ani. Probabil din cauza emoţiilor atentatului şi a şocului provocat de operaţie. Era palid şi pielea feţei semăna cu un pergament vechi.

Patru oameni îi însoţiră până la scaunele lor din Concorde, stârnind oarecare senzaţie la pătrunderea în avion. Aparatul decolă cu punctualitate, la orele paisprezece fix. Toţi pasagerii fuseseră controlaţi. Frost era calm. Îşi zise că va profita de călătoria lungă pentru a recupera ceva din orele de nesomn. Dar mai întâi se întoarse spre Shimon Balsam.

— Cum vă simţiţi, profesore?

— Nu pot să spun că sunt în plină formă, dar merge. Am mai trecut eu şi prin altele. Să ştii, căpitane Frost, că îmi pare rău pentru cei doi colegi ai dumitale. Nu... Nu ştiu ce să spun...

— Asta e meseria, profesore, îi răspunse Frost cu un ton puţin crispat. Erau plătiţi pentru asta. La Paris, o altă persoană va lua locul prietenilor mei asasinaţi. Şi ea îşi va risca viaţa pentru dumneata...

— Totuşi... Am trimis câte zece mii de dolari fiecărei familii. Ştiu că asta nu înseamnă mare lucru, dar îmi permite să mă simt ceva mai bine.

Douăzeci de mii de dolari dintr-o dată! Se vede treaba că se câştigă bine lucrând pentru apărarea naţională israeliană.

— Ştii, profesore, Ahearn mi-a spus că ai probleme cu sănătatea. E ceva grav?

— Ei, prostii! răspunse Balsam cu un gest agasat. Am problemele tuturor celor care ajung la vârsta mea, atât şi nimic mai mult. Ah, poliţiştii ăştia! Ce-or fi scotocit? Apropo, n-am avut posibilitatea să-l întreb la ieşirea din spital, au descoperit identitatea ucigaşilor?

— Nu, nu ştiu nimic.

— Nu mă miră, zise Shimon Balsam.

— Ai vreo bănuială? Crezi că cineva vrea să obţină secrete militare?

— Oamenii ăştia vor pur şi simplu să mă asasineze, căpitane Frost.

— Cine? întrebă Frost uluit de seninătatea savantului.

— Naziştii, căpitane Frost, naziştii.

— Bine, profesore, dar acum nu mai sunt nazişti. Sau dacă au mai rămas câţiva, stau pitiţi pe undeva prin America latină. În orice caz, nu cred că ar avea posibilităţile să organizeze o acţiune teroristă. Ştiţi mai bine decât mine ce i s-a întâmplat lui Barbie. Lumea devine din ce în ce mai puţin sigură pentru ei.

— Nu de ei vorbesc, ci de urmaşii lor – forţa vie a ideologiei neonaziste –. Şi asta nu e nici mit, nici paranoia, căpitane Frost. Acei trei oameni pe care i-ai împuşcat ieri, sunt gata să pun prinsoare pe cât vrei, dacă se va descoperi vreodată cine sunt, se va afla atunci că erau şi membrii partidului nazist american.

IV

Frost deschise ochiul. Lângă el. Balsam era cufundat în lectura unei cărţi.

— Totul e în regulă, profesore?

— După cum vezi, căpitane Frost. Încerc să mă mai gândesc şi la altceva.

Frost se uită la titlul cărţii.

— *Martin Eden* de Jack London. Dacă aş vrea să mă gândesc la altceva, probabil că nu mi-aş alege cartea asta.

Ochii albaştri ai lui Shimon Balsam zâmbiră în spatele ochelarilor cu lentile groase.

— Eu găsesc acest roman fascinant. E a patra oară când îl citesc şi nu mă plictisesc deloc. Totuşi, acest om care îşi pregăteşte propria dispariţie cu atâta minuţiozitate, e o chestie tare de tot. Foarte tare.

Frost era sceptic. Pentru el povestea lui Martin Eden era o problemă de oameni fară probleme şi care aveau nevoie să-şi creeze una ca să aibă o viaţă mai puţin monotonă. Frost nu avea nevoie de frisoane artificiale. Flirtul permanent cu moartea îi era de ajuns ca să cunoască valoarea autentică a fiecărei secunde de viaţă, ca să profite de ea din plin şi să o aprecieze ca pe un dar al cerului.

Păstră aceste gânduri pentru el şi se uită la ceasul de la mână potrivit deja după ora Parisului.

— Opt fără un sfert. În curând vom ajunge.

Balsam dădu din cap, zâmbi şi reîncepu să citească. În faţa lui Frost, un cuplu de francezi discuta cu însufleţire. Trase cu urechea, aşa, să vadă dacă e în stare să înţeleagă. Nu ştiuse niciodată prea bine limba lui Molière şi, dacă reuşea să se descurce la restaurant sau în metrou, nici nu putea fi vorba să se lanseze într-o discuţie filozofică.

Conversaţia avea ca subiect turneul de la Roland-Garros. Frost se miră că înţelege atât de bine. După părerea femeii, Noah avea toate şansele să câştige cupa şi anul acesta, în timp ce soţul ei vedea o finală între McEnroe şi Wilander.

Frost nu era pasionat după tenis. După ce se convinse că era în stare să urmărească firul unei conversaţii, închise ochiul. Nu credea deloc în povestea cu naziştii debitată de profesor, dar un lucru era sigur. Oricare ar fi fost motivaţiile lor, cineva căuta într-adevăr să-l elimine pe savantul israelian. Şi, la Paris ca şi la Chicago, era mai bine să fii în formă pentru a dejuca cursele şi a face faţă atentatelor.

La opt şi zece, avionul Concorde ateriza pe pista de la Roissy. Frost trecu fară probleme de diferitele controale de pe aeroport. Legitimaţia de la Serviciul Secret îl autoriza să poarte arme pe teritoriul francez.

Urcară imediat într-o limuzină condusă de Terry Campbell, de la *Diablo Protective Service,* cu care Frost mai îndeplinise deja o misiune.

Câteva minute mai târziu, goneau pe autostrada A 1 în direcţia porţii Chapelle. Frost avea la picioare un pistol-mitralieră UZI de 9 mm. Campbell avea şi el unul asemănător la îndemână, sub scaunul de lângă el. Maşina era de un cenuşiu sobru şi fusese echipată cu geamuri rezistente la gloanţe, care produceau o distorsiune ciudată a imaginilor. După câteva minute, Frost renunţă să mai observe peisajul simţindu-şi ochiul obosit.

Balsam, aşezat lângă el pe bancheta din spate, părea că îşi mai recăpătase din puteri.

— Frumos o să mai arăt cu bastonul ăsta în faţa colegilor mei care aproape toţi sunt mari sportivi!

— Văd că nu ţi-ai pierdut simţul umorului, profesore.

— Să ştii de la mine, căpitane, că cine nu ştie să râdă puţin de avatarurile vieţii, nu ştie nici să profite de părţile ei bune. În afara câtorva junghiuri în picior şi medicamentele astea pe care trebuie să le iau de trei ori pe zi, practic nimic nu-mi mai aminteşte de atentat. Chicago mi se pare deja foarte departe. Trebuie să recunosc că o parte de contribuţie are şi călătoria ca atare cu decalajul ei orar. Am impresia că mă aflu în alt univers.

— Înţeleg, zise Frost. Şi eu am aceeaşi senzaţie, deşi am dormit.

— Şi pe urmă, mă simt ca în sânul lui Avram în maşina asta

luxoasă. Cum aţi reuşit să mai găsiţi aşa ceva? Credeam că firma a încetat fabricarea ei.

Maşina era un Mercedes 600.

— Într-adevăr, interveni Campbell. Daimler-Benz nu mai fabrică. Într-un fel e un sfârşit de serie. Dar dacă vreţi să vă bucuraţi mai mult de ea, continuaţi să apelaţi la serviciile noastre. Nu e închiriată. E proprietatea *Serviciului Diablo Protective.*

— Văd că-ţi dai toată osteneala să nu rămâi şomer, glumi Balsam.

Campbell izbucni în râs.

— Păi eu nu sunt ca Hank. Asta e singura mea sursă de subzistență.

— A fost ceva cu subînţeles? întrebă Mercenarul.

— Nu, poate puţină gelozie. Până la urmă începi să te cam saturi de Statele Unite şi de Europa. Mi-ar plăcea şi mie să merg din când în când să omor oameni în Africa sau în Asia, aşa cum faci tu.

— Crezi că eşti glumeţ, Terry?

Campbell amuţi. Ştia că mersese puţin cam departe cu gluma.

Ajungeau la intersecţia de nivel de la poarta Chapelle. Timpul era închis la Paris.

— Ce timp mizerabil, zise Balsam. Rareori s-a întâmplat să am parte de aşa ceva în anotimpul ăsta. Nu crezi că am greşit şi am luat avionul de Londra, căpitane?

— Nu vă faceţi iluzii, interveni Campbell. M-am uitat la televizor la întrunirea celor şapte ţări cele mai bogate din lume. La Londra era un timp superb. La drept vorbind, nu e mai nasol decât în Franţa, în Italia şi în Spania. Şi-o ţine aşa cam de multişor. Dacă mai continuă, am de gând să-mi cer mutarea.

Londra… Poate că acum Bess se bronza la soare… Nu, era cam devreme. Probabil că acum se scula să se ducă la muncă. Dar la naiba cu logica! Dacă se gândea la ea, Frost voia să şi-o închipuie întinsă la soare.

— Iar o să plouă la Roland-Gaross, continuă Campbell. Unii vor fi dezamăgiţi.

Frost părăsi cu regret imaginea frumoasei Bess, întinsă la soare în ţinuta cea mai sumară, şi se întoarse spre Balsam.

— Discuţiile pe care le aveţi la UNESCO încep la paisprezece şi treizeci, profesore?

— Exact.

— Aş vrea să fac o inspecţie înainte de începerea reuniunii. Va trebui să fim acolo pe la treisprezece şi patruzeci şi cinci.

— E inutil, căpitane Frost. Serviciul de pază e asigurat.

— Aşa îmi place şi mie să cred dar, dacă îmi amintesc eu bine, asta nu a împiedicat un comando iranian să ocupe clădirea acum câţiva ani.

— Ai dreptate, admise Balsam. Dar pe vremea aceea puteai intra la UNESCO ca la moară. De la acel incident au întărit dispozitivul de supraveghere.

— Mda, mormăi Frost sceptic. Dar incendierea arhivelor de acum câteva luni?

— Nu s-a putut dovedi că a fost un atentat.

* * *

După cum prevăzuse Balsam, intrarea la UNESCO a fost destul de greu de obţinut. Degeaba şi-a arătat Frost legitimaţia, paznicul nu-l lăsă să treacă cu armele decât după ce Balsam ameninţă cu o intervenţie personală la directorul general.

În hol, Frost privi cu un ochi lipsit de entuziasm frescele lui Picasso. Unele guri rele pretindeau că Maestrul executase fondul albastru cu ruloul, aşa cum fac zugravii de locuinţe.

Trecură apoi printr-un coridor ceva mai îngust unde ultimele publicaţii ale organizaţiei erau expuse în vitrine. În fund, înaintea altui hol unde era intrarea dinspre aleea Suffren, se afla o agenţie a Societăţii Generale. Dat fiind serviciul de ordine draconic, Frost se întreba dacă banca mai avea şi alţi clienţi în afară de membrii personalului.

Exact după bancă, şi înainte de al doilea hol pardosit cu dale de un cenuşiu închis, paznicul îi invită pe cei doi să facă la stânga şi să intre pe uşa de acaju care ducea în sala de conferinţe.

Frost avu nevoie de mai mult de o jumătate de oră ca să

inspecteze fiecare scaun şi fiecare colţişor al acelei săli mari. Paznicul nu se dezlipi de lângă el şi Frost avea impresia că e un inspector inspectat.

Satisfăcut, Mercenarul se postă lângă uşă în momentul în care începeau să sosească primele personalităţi. Nu cunoştea pe nimeni şi spera ca fiecare să fi fost controlat riguros la intrare.

Terry Campbell aştepta în maşină, în piaţa Fontenoy. Frost se plictisea de moarte. Începu să-l invidieze pe Campbell care cel puţin putea să asculte radioul. Poate chiar se dusese să bea un păhărel la cafenea.

Din când în când, Mercenarul simţi cum i se închide pleoapa. Era imposibil să rămâi treaz urmărind ce se spunea. Chiar şi atunci când un orator se exprima în engleză, Frost avea impresia că vorbeşte latineşte sau chinezeşte. Se întrebă cum puteau să reziste translatorii în cabinele lor.

În sfârşit, către orele optsprezece, un american pronunţă câteva cuvinte care păreau că pun capăt adunării. Frost se ridică suspinând din toţi rărunchii. Din păcate, speranţă deşartă! Bătrânii savanţi, care nu se mai văzuseră de ani de zile, se adunară în grupuri mici şi începură discuţiile particulare. Frost se aşeză la loc, suspinând din nou. Aprinse o ţigară Camel. Lângă picioare, vreo douăzeci de chiştoace strivite stăteau împrăştiate pe podea.

„E ultima dată când mai fac o treabă ca asta!” îşi zise el în sinea lui, ştiind foarte bine că se va răzgândi la prima nevoie de bani. Spera ca măcar recepţia – la care Balsam fusese invitat în seara aceea – să nu fie la fel de plictisitoare, în fine, cel puţin acolo avea posibilitatea să se mulţumească cu bufetul.

Era trecut de şapte seara când Balsam veni la el şi îi zise:

— Să mergem, căpitane. Repede la hotel dacă vrem să nu întârziem la recepţia prietenului meu Efraim Weiss.

Weiss era cardiolog şi avea o proprietate mare la Bouffémont, un orăşel din Val d’Oise.

Îşi luă înapoi paşaportul de la postul de pază şi întoarse capul spre biroul de primire. Tânăra de la recepţie se uită la el de parcă l-ar fi văzut pe dracul în persoană. Panglica

neagră făcea totdeauna senzaţie. De obicei, Frost îşi punea ochelari de soare pentru a-şi ascunde ochiul lipsă când era constrâns să apară în ocazii oficiale. Dar cu vremea care era la Paris, acest artificiu era total exclus. Ar fi părut şi mai suspect cu ochelari negri.

Se uită la tânăra femeie şi îi zise glumind:

— Tare ţi-aş mai face cu ochiul, baby, dar s-ar putea să fie curent şi mi-e frică să nu orbesc.

Tânăra femeie înţelegea engleza căci se făcu imediat roşie ca un bujor. Frost se întoarse spre Balsam. Micul savant râdea în barbă.

Afară au fost întâmpinaţi de o burniţă densă. Amândoi se grăbiră spre Mercedes.

— Uf! zise Frost ştergându-şi faţa cu batista lui în carouri. Sper că domnul Weiss nu are intenţia să organizeze o *garden-party* la proprietatea lui de nu ştiu unde.

— De la Bouffémont, completă Balsam.

— Aşa, de la Bouffémont. Ştii drumul, Terry?

— M-am uitat pe un plan, răspunse Campbell. Cred că cel mai bine ar fi să mergem pe autostrada A 15.

— Asta lungeşte considerabil drumul, obiectă Balsam. Am mai fost de vreo zece ori acolo. Am să-ţi arăt eu drumul. Trecem pe podul din Neuilly şi pe la periferie. Câştigăm timp.

— Mie nu-mi prea place periferia seara, zise Frost.

— Haide, haide, căpitane, nu fi aşa de nervos. N-o să trecem nici prin Bronx, nici prin Harlem, ci prin Colombes şi Argenteuil. Vei fi surprins de câtă linişte este. După ce trecem de Argenteuil, aproape că suntem la ţară.

Savantul părea să cunoască regiunea ca pe propriul său buzunar. Frost se întoarse spre şofer.

— Tu ce zici, Terry?

— Că profesorul Balsam e liber să-şi aleagă itinerarul. Dacă cunoaşte regiunea şi o consideră sigură, eu n-am nimic de zis.

— Nu există obiecţii, conchise Mercenarul.

* * *

Aşezat în Mercedes, alături de israelian, Frost se simţea destins. Se descărcase de calvarul conferinţei în sala de baie

luxoasă de la hotelul *George V.* Omul cu panglică neagră la ochi se bărbierise, îmbrăcase un costum şi îşi oferise o vodcă cu suc de portocale, una singură, în timp ce-l aştepta pe Balsam.

Radioul Mercedes-ului mergea în surdină. Era mai mult de nouă seara şi încă nu trecuseră de podul Neuilly. În depărtare, masa impozantă a cartierului La Défense îi amintea lui Frost de blocurile turn ale cartierului Loop din Chicago şi se gândi că în ajun călca pe iarba din Grant Park. În fine, în ajun după ceasul lui personal. Deodată îi trecu prin minte să vadă dacă câştigase timp sau pierduse. Încercă să facă calculul decalajului orar dar se încurcă.

Circulaţia era execrabilă, mai ales pentru luni seara. Şi mai şi ploua. Dar Frost era senin. Era puţin probabil ca cineva să le fi reperat maşina şi să încerce ceva cu atâta lume în jurul lor.

— Vrei să dai puţin mai tare? ceru Balsam.

Crainicul tocmai îl anunţase pe un anume Georges Brassens care interpreta un cântec intitulat *Fernande*. Imediat un zâmbet larg lumină faţa profesorului. Campbell, care înţelegea bine franţuzeşte, era obligat să conducă cu o mână şi cu cealaltă să se ţină de burtă de atâta râs. Numai Frost nu râdea.

La radio, un bărbat acompaniat de o chitară, şi poate de un contrabas, cânta cu o voce ursuză. Dar Frost nu cunoştea sensul unui cuvânt dintr-o silabă care rima cu *Fernande* şi care părea să fie tot şpilul refrenului.

— Totuşi ar trebui să le fie ruşine să dea aşa ceva la o oră de maximă audienţă, comentă profesorul făcând haz.

Frost vru să ştie şi el.

— Dar ce este?

— Nu-i spune, profesore, îi zise Campbell. Nu e pentru vârsta lui.

Balsam izbucni în râs. Frost dădu indiferent din umeri, îşi vârî ţigara între buze şi apăsă bricheta de bord. Dar i se păru că aşteaptă prea mult. Aşa că îşi scoase rabla lui de Zippo şi răsuci rotiţa.

— Hei, cum mai pute drăcia ta! bombăni Campbell. Cred că

nu e nevoie să ne poluezi. În maşina asta găseşti tot ce-ţi trebuie.

— Ia termină cu pretenţiile, Terry, îi replică Frost aproape vexat. Pe dumneata te deranjează, profesore?

— Ăăăă… pfff… Bineînţeles că nu, răspunse Balsam cu un ton puţin ipocrit.

— Ce zici profesore, nu crezi că am fi făcut mai bine dacă o luam pe autostradă? E nouă şi jumătate şi abia am trecut podul de la Bezons.

— Nu, ţine-o pe lângă Sena până la podul Argenteuil. Şi pe urmă o să meargă şnur.

— N-ar fi bine să-l sunaţi pe domnul Weiss? îi propuse Frost. S-ar putea să se neliniştească.

În Mercedes era şi telefon.

— Ştii. Efraim nu mă aşteaptă pe mine în mod deosebit. Dimineaţă a fost o *bar-mistva*[1], cea a nepotului său, şi probabil că aşteaptă peste două sute de invitaţi.

— Ce! Dar n-ai spus o vorbă! Îţi dai seama de riscuri, profesore?

— Bine, căpitane Frost, dar prietenii lui Efraim sunt numai oameni foarte recomandabili…

— Va trebui să vii cu mine înăuntru, Terry. Şi chiar şi aşa, mă întreb cum vor putea doi inşi să supravegheze două sute de persoane.

— Mai ales când nu au decât trei ochi, rânji Campbell.

— Foarte vesel! Sărmanul meu Terry, văd că o dată cu vârsta nu ţi-a venit şi mintea la cap.

— Căpitane Frost, dă-mi voie să-ţi spun ceva cât se poate de limpede.

— Spune, profesore.

— Eşti eficace dar mult prea exigent.

Mercenarul mârâi ceva, apoi trase din ţigară.

Într-adevăr, mergeau mult mai liber pe lângă Sena. La Argenteuil, Balsam le indică s-o ia pe drumul spre Sannois. Lăsară la dreapta comisariatul de poliţie, apoi trecură prin fața gării. După câteva semafoare şi schimbări de direcţie, trecură pe lângă un mare garaj Citroën, apoi sub autostradă

[1] Ceremonie a majoratului religios la evrei (N.T.)

şi în curând ajunseră la gara din Sannois.

— Ia te uită, s-au făcut schimbări, observă Balsam. Ultima dată când am fost aici era un pasaj de nivel.

Parcurseră câteva sute de metri pe lângă calea ferată şi din nou ambuteiaj.

— Nu se poate! O să ne trebuiască trei ore!

Acum Campbell începea să se enerveze. Frost era şi el enervat.

— La ce oră se face noapte, Terry?

— Nu ştiu exact. În orice caz nu mai înainte de zece.

— Mulţumesc pentru informaţie. Îţi aduc la cunoştinţă că este zece.

Campbell aruncă o privire spre ceasul de la bord.

— Deja? Dacă o să continue tot aşa, nu cred că vom ajunge mai înainte de miezul nopţii.

— Noaptea te îngrijorează, căpitane Frost? Şi totuşi nu stabilisem să ne întoarcem ziua. Nu văd ce schimbă asta.

— Un traseu făcut noaptea nu-mi place deloc, profesore, dar două îmi dau impresia că sfidez soarta.

Campbell îşi desfăcu planul pentru a căuta un alt itinerar, când văzură un jandarm pe motocicletă mergând de-a lungul şirului de maşini şi făcând semne celor de la volan.

Campbell apăsă pe comanda electrică a geamului.

— Ce s-a întâmplat? strigă el.

Jandarmul se apropie examinând cu o privire curioasă automobilul Mercedes 600. Probabil că nu era o apariţie prea obişnuită în regiune. Opri motocicleta în dreptul lui Campbell şi îşi aşeză o mână înmănuşată pe portieră. Se aplecă înainte şi salută fară să-şi poată ascunde o mişcare de surpriză văzând panglica neagră care acoperea ochiul lui Frost.

— Nu vă faceţi griji, zise Campbell, e fratele vitreg al generalului Dayan, venit incognito să viziteze Franţa.

Jandarmul zâmbi. Cu vârful piciorului, Frost împinse cu prudenţă pistolul-mitralieră UZI sub scaunul din faţă.

— Unde mergeţi? întrebă jandarmul.

— La Bouffémont.

— Ai-ai! Nu vă sfătuiesc să aşteptaţi aici. Un camion a intrat sub podul de la gara Ermont-Eaubonne. Aşteptăm o

maşină cu macara de la Cormeilles, dar cu siguranţă că va trece ceva timp până la degajarea şoselei.

Jandarmul le explică cum să ocolească drumul acela blocat trecând prin Saint-Gratien.

Era zece şi treizeci şi cinci de minute. Ploua întruna. Campbell aprinse farurile şi tocmai ieşeau din Saint-Gratien.

— La dreapta! strigă deodată Balsam.

Campbell viră în ultimul moment în direcţia Montlignon.

— Mai avem încă un sat de traversat, apoi urmează pădurea care se întinde pe trei-patru kilometri, explică Balsam. După aceea e o intersecţie protejată de două stopuri. Acolo o iei la stânga spre Bouffémont. Există indicator. Proprietatea lui Efraim se află practic în faţa proprietăţii baronului Empain, dacă cumva îl cunoaşteţi.

— Baronul Empaim? întrebă Frost.

— E un industriaş care a fost răpit acum câţiva ani şi căruia răpitorii i-au tăiat un deget.

— A, asta e, acum îmi amintesc.

— Să-i tai pe oameni în bucăţele! exclamă Campbell. E incredibil să mai vezi aşa ceva în secolul XX.

Treceau pe lângă o fabrică de cărămizi. Fabrica veche părea o rămăşiţă dintr-o vreme de mult trecută. Dar stivele de cărămizi din curte, peste care cădea ploaia nemiloasă, indicau că încă mai funcţiona.

Drumul devenea sinuos. Când ajunseră în pădure se făcuse noapte de-a binelea. Marele Mercedes se aşternea frumos la drum şi, în ciuda indicatoarelor care limitau viteza la şaizeci de kilometri pe oră, acul vitezometrului indica peste o sută douăzeci.

Trecură pe lângă un camion oprit în sens invers pe marginea drumului. Era un Unic 130 NV destul de vechi, amenajat pentru mesagerie. Frost zări placa de înmatriculare la lumina farurilor şi, inconştient, îşi întipări numărul: 1354 GP 92.

Şi atunci îi văzu. Doi oameni în combinezoane negre, pe dreapta străzii. Primul lui reflex fu acela de a-l culca pe Balsam pe podeaua maşinii.

— Ce naiba fac? strigă Campbell.

Cei doi împrăştiaseră pe şosea conţinutul unui hârdău mare. Campbell frână. Prea târziu. Mercedesul avea roţile din spate pe linia mediană, iar drumul făcea o curbă strânsă la stânga.

— E ulei!

Maşina ajungea în viraj. Frost văzu în dreapta lui un drum de pământ care intra în pădure. Avea pistolul-mitralieră în mâna dreaptă şi cu stânga acţiona comenzile celor două geamuri din spate. În momentul în care Campbell reuşi să redreseze maşina, un alt om apăru în lumina farurilor. Şi el se grăbi să arunce o găleată cu ulei pe drumul ud.

Blestematelor de geamuri le trebuia o Veşnicie ca să se lase în jos!

Limuzina făcu o întoarcere completă pe loc. De data asta Campbell părea să fi pierdut de-a binelea controlul vehiculului. Când ieşiră din băltoaca de ulei, botul Mercedesului se afla la câţiva centimetri de balizele curbei. Dar Campbell era un şofer încercat. Reuşi să imobilizeze automobilul lor mare chiar la un pas de catastrofă.

În spatele lor, Frost văzu pe omul în negru îndreptând spre ei un mic pistol-mitralieră. Lumina roşie a stopurilor maşinii îl învăluia într-un halo diabolic.

Frost se aşeză la fereastră şi deschise focul, obligându-l pe individ să fugă pe drumul de pământ.

— Cale-ntoarsă, Terry!

Dar Campbell începuse deja manevra. Ca şi Frost, cel de la volan înţelesese că de partea cealaltă a şoselei nu era ulei şi că probabil agresorii instalaseră un baraj la ieşirea din pădure, pe drumul spre Bouffémont.

Întoarcerea se execută rapid, Mercedesul se avântă înainte cu un scrâşnet de cauciucuri. Frost se repezi la fereastra din stânga.

— Au! Piciorul meu! gemu profesorul Balsam.

Frost nu-l auzea. Trăgea cu furie în cei trei oameni care se grupaseră şi încercau să le taie calea. Nimeri unul dintre ei. Îl văzu deschizându-şi braţele, apoi căzând pe spate pe şosea. Campbell apăsă cu putere pe acceleraţie. O rafală lovi caroseria, asemenea unei grinde pe un acoperiş de tablă, şi

Frost nu mai văzu nimic.

— Farurile, Hank! Au spart farurile!

Preţ de câteva secunde domni o beznă desăvârşită, apoi Frost începu să se obişnuiască cu întunericul. Aici baraseră drumul.

Camionul Unic se afla în mijlocul şoselei. Partea basculantă, comandată de un sistem hidraulic puternic, era lăsată la orizontală. La nivelul capetelor lor.

Mercedesul gonea cu aproape o sută la oră spre acel enorm cuţit de ghilotină.

— Frânează, Terry! Frânează, fir-ar să fie!

— Asta şi fac, dar...

Răspunsul lui Campbell se sfârşi într-un urlet de groază.

V

A urmat o ciocnire cumplită. Instinctiv, Frost îşi protejă ochiul valid în momentul în care parbrizul era pulverizat în mii de cioburi. Simţi scaunul din faţă dându-se înapoi, strivindu-l de speteaza banchetei. Îi sunase ceasul.

Acesta a fost ultimul lui gând.

Ce se întâmplase? Era întuneric. Frost respira cu greutate.

Accidentul. Camionul acela mare. Platforma basculantă în parbriz. Acum îşi amintea. Profesorul… Ce se întâmplase cu profesorul Balsam?

Frost reuşi să-şi facă loc şi să se aşeze într-o poziţie ceva mai confortabilă. Tatonă cu mâna în jurul lui. Dădu peste ceva rece pe banchetă. Pipăi şi simţi păr. Imediat ce se obişnui cu întunericul, Hank scoase un ţipăt şi pielea i se făcu ca de găină.

Era capul lui Terry Campbell. Corpul îi rămăsese pe scaunul şoferului, cu o mână încă crispată pe volan.

Profesorul dispăruse.

Frost simţi cum i se zbate sângele la tâmple. Ameţea. Avea să-şi piardă din nou cunoştinţa.

Apoi se gândi la probabilitatea incendiului şi apăsă pe clanţă. Uşa se deschise ca prin minune. Nu, nu ca prin minune. Frost îşi aminti că automobilul Mercedes 600 era echipat cu o carcasă care nu se deforma. Ieşi din maşină.

O ploaie măruntă şi pătrunzătoare cădea peste pădurea Montmorency. Nici urmă de camion.

Apa îi şiroia pe faţă şi forma picături în mustaţa lui groasă. I se păru că frigul îi face bine. Îl trezea. Ajunse în locul unde trebuie să se fi aflat cabina camionului în momentul coliziunii şi imediat se împiedică de ceva.

Mercenarul se lăsă pe vine. Era un pantof. Un pantof frumos de piele, scump şi nou-nouţ.

La mai puţin de un metru de pantof, Frost descoperi ochelarii rotunzi ai profesorului. De data asta nu mai putea fi nicio îndoială – Balsam fusese răpit. Şi chiar opusese

rezistentă.

O sirenă sfâşie liniştea nopţii. Fulgere portocalii luminară trunchiurile marilor castani, apoi farurile unei maşini îşi făcură apariţia la ieşirea din curbă. O dubă albastră se opri în spatele Mercedesului. Un om în uniformă sări jos din ea şi se apropie în fugă cu o lanternă în mână.

— Ei, trebuia să conduci uşurel, nenişorule! comentă jandarmul. Sunt răniţi?

— Un mort, răspunse Frost într-o franceză stâlcită.

Se lăsă în jos, încercând să-şi şteargă pe iarba umedă mâna năclăită de sânge.

— Sunteţi străin?

Frost se ridică în picioare şi îşi scoase batista în carouri pentru a-şi termina de şters mâna.

— Da, american. *Do you speak English?*

— Nu, nicio boabă, zise jandarmul cu un aer dezolat. N-aţi păţit nimic?

— Nu... Eu... nu cred... se bâlbâi Frost. Dar a avut loc un kidnapping? înţelegeţi kidnapping?

Nu ştia cum să zică kidnapping în franceză.

— Ce! exclamă jandarmul. Urcaţi în camionetă. Ne veţi explica totul la jandarmerie. De altfel, păreţi puţin ameţit. Nu mai staţi aşa în ploaie.

— Un camion... Un Unic... încercă să explice Mercenarul.

Simţi din nou că ameţeşte. Îi era imposibil să-şi amintească numărul camionului.

— Haide, urcaţi! O să vă duc la căldurică.

Frost îi urmă îndemnul. Ce altceva ar fi putut să facă? În dubă, doi jandarmi instalau o targă pliantă. Frost îi făcu să înţeleagă prin gesturi că era în stare să stea jos fară să se întindă. Poliţiştii nu insistară.

De afară se auzea glasul celui care părea a fi şeful echipajului:

— Ei, drăcia dracului! Ei, drăcia dracului!

Probabil că examina cu lanterna interiorul limuzinei.

Când se întoarse la camionetă, declară:

— Pentru bietul de el nu mai putem face nimic. Jussieu şi Censier, voi rămâneţi aici. Sper că sunteţi tari în stomac.

Şoferul a fost decapitat.

— Ulei… Atenţie, zise Frost.

— Stai jos şi linişteşte-te. Ne vom ocupa de asta. Oamenii mei vor avea grijă să oprească maşinile. La ora asta nu trec prea multe pe-aici.

Şeful se întoarse spre subalternii lui.

— Aţi înţeles? Căutaţi petele de ulei. Opriţi vehiculele şi îndrumaţi-le să treacă prin locurile pe unde şoseaua nu e alunecoasă.

Cei doi jandarmi dădură din cap şi se îndepărtară.

Camioneta făcu cale întoarsă. Girofarul şi sirena intrară în acţiune şi maşina porni în direcţia curbei.

— *Turn left!* Ăăăă… La stânga! *Pronto!* răcni Frost.

Îi ieşise fară să vrea din gură, presat de urgenţa momentului, dar şoferul înţelese. Răsuci volanul spre stânga şi evită pata lucitoare.

— Ulei, explică Mercenarul.

— Da, mulţumesc, zise şeful ştergându-şi fruntea de sudoare.

Jandarmeria din Domont era o construcţie mică şi joasă, curăţică, probabil construită din prefabricate. Se vedea bine că se făcuseră eforturi pentru ca locul acela să devină agreabil. O peluză mare cât o batistă se întindea în dreptul faţadei şi câteva flori se înşirau în rând la intrarea în clădire.

Gradatul îl invită pe Frost să coboare şi să-l urmeze într-un birou luminat de un neon care răspândea o lumină albicioasă. Îl puse să stea pe un scaun de lemn cu picioare în formă de tub şi îl lăsă un moment singur. Prin pereţii subţiri auzea zvonuri de voci.

— Şi zece puncte. Paf! Am mai câştigat un joc.

— Eu, în locul lui Daubenton, m-aş întreba ce face nevastă-mea în momentul ăsta, zise o voce rânjitoare. Prea are baftă la cărţi.

— Lasă, Villeret, că şi tu ne-ai jumulit toată săptămâna trecută.

Frost nu înţelegea tot ce se vorbea, dar bănuia că oamenii jucau cărţi.

— Daubenton, Villeret şi Caradec, luaţi camioneta şi

mergeţi la locul accidentului unde i-am lăsat pe Jussieu şi Censier.

— Am înţeles, şefule.

Frost îşi simţea pleoapa din ce în ce mai grea. Ploaia îi trecuse prin haină şi cămaşa i se lipea de piele.

Se uită la ceas. Era unsprezece şi un sfert. Dacă i s-ar fi spus că era patru dimineaţa, ar fi crezut.

Uşa se deschise. Frost îşi îndreptă spatele pe scaun. Era şeful. Omul se aşeză la birou şi zise:

— Sunt sergentul-major Féron. Aţi putea să-mi spuneţi, vă rog, cine sunteţi?

Frost îi întinse paşaportul, apoi strănută zgomotos.

— *Sorry*, zise el scoţându-şi batista în carouri.

— Aţi răcit, comentă sergentul-major Féron.

Frost se întrebă cum îi ziceau subordonaţii lui. Gradul avea o lungime extravagantă[2], aproape anormală pentru un american.

— Diratelli! strigă Féron.

— Da, şefule.

Răspunsul subordonatului constituia şi răspunsul la întrebarea pe care şi-o pusese Frost. În ciuda caracterului tragic al situaţiei, Mercenarul schiţă un zâmbet.

— Diratelli, adu-ne cafea fierbinte!

— Am înţeles, şefule!

În clipa aceea Frost avu o tresărire. Privirea lui Féron i-o urmă pe a lui şi se opri pe batista în carouri. Era roşie de sânge. Sângele lui Terry Campbell.

Frost se ridică şi, cu un semn, întrebă dacă putea sa arunce batista în coşul de hârtii. Féron încuviinţă cu o mişcare a capului şi îi întinse un pachet de batiste de hârtie.

— Mulţumesc, zise Frost.

Îşi şterse nasul în timp ce jandarmul lua o foaie de hârtie şi, cu un scris îngrijit, începea să transcrie datele de pe paşaport.

— Sunteți cetățean american?

Frost dădu din cap.

— Vreţi să vă anunţăm ambasada?

---

[2] în lb. Franceză: *maréchal des logis-chef* (N.T.)

— Închis la ora asta, răspunse Frost laconic.

— Exact. Ne vom ocupa de asta mâine dimineaţă. Spune-ţi-mi, domnule Frost…

Cineva bătu la uşă.

— Intră! răcni Féron cu un ton agasat.

Numitul Diratelli intră cu un ibric de cafea din sticlă, două pahare de carton şi un bol cu zahăr.

— Mulţumesc, zise sergentul-major îmbunat.

Diratelli îşi aşeză încărcătura pe biroul metalic, la care mai adăugă şi două linguriţe de plastic pe care le scoase din buzunar.

Frost îşi luă paharul. Cafeaua era tare, caldă şi nu era proastă deloc. Asta îl mai întremă puţin. Sergentul-şef Féron se întoarse la scrisul lui. Când termină, începu interogatoriul.

— Cum s-a întâmplat accidentul?

— Un camion, un camion mare… începu Frost.

Apoi îşi dădu seama că nu cunoştea suficiente cuvinte pentru a relata o întâmplare atât de complicată. Cu atât mai mult cu cât voia să pară precis rămânând în domeniul vagului.

— Marca? întrebă Féron. Vă amintiţi marca?

— Un Unic.

— Ce tip?

— *I don’t know.*

Féron părea că înţelege. Frost pricepea sensul general a ceea ce i se spunea, dar răspunsul era altă mâncare de peşte.

— Numărul?

— Uitat, răspunse Mercenarul.

Apoi îi reveni brusc în minte.

— Nu, nu, zise el întinzând mâna spre pixul lui Féron.

Jandarmul aşează pixul şi o foaie de hârtie de partea cealaltă a biroului.

Frost puse jos paharul de carton şi notă cu grijă numărul. Féron luă hârtia şi ieşi pe culoar. Americanul îi auzea paşii îndepărtându-se spre ceea ce presupunea a fi sala de transmisiuni. Profită de răgaz pentru a-şi termina de băut cafeaua şi îşi mai turnă una gândindu-se cu o mare concentrare. Se simţea mai bine şi aproape în deplinătatea

forţelor.

Ce trebuia să facă? Să spună „totul” acestui jandarm francez? Nu ştia nici măcar dacă era în stare s-o facă cu vocabularul lui limitat. În orice caz, nu avea niciun interes să ascundă autorităţilor dispariţia lui Balsam. Chiar dacă nu le spunea, tot ar fi aflat pe o altă cale. Şi în acest caz ar fi fost imediat bănuit.

Căci Frost intenţiona să se ocupe de căutarea profesorului. Chiar dacă misiunea nu-i plăcea deloc, Balsam era clientul lui şi niciodată nu se întâmplase să-şi abandoneze vreun client. Asta făcea parte din deontologia lui personală. În urmă cu câteva luni, ajunsese până acolo încât răpise un general guatemalez pentru a-l scăpa de duşmanii lui politici[3].

Pe de altă parte, probabil că francezii nu-l vor lăsa să ia parte la anchetă. Şi atunci?

Atunci, îşi zise Frost, *cu siguranţă că lucrul cel mai bun era ca deocamdată să se arate cooperant şi după aceea să vadă cum vor evolua lucrurile.*

* * *

Se făcuse douăsprezece şi cinci şi explicaţiile erau mai mult decât laborioase. Frost scosese legitimaţia de apartenenţă la Serviciul Secret şi Féron îi tot dădea acum cu „căpitane” în sus, „căpitane” în jos, numai că asta nu făcea deloc să progreseze lucrurile.

— Ascultaţi, căpitane Frost, zise deodată jandarmul. Cred că ne va trebui un translator. Şi pe urmă, presupun că sunteţi obosit. Voi ordona să vă aducă un pat de campanie. O să vă odihniţi până mâine.

Frost făcu un gest de nerăbdare.

Féron îl linişti:

— Deocamdată nu avem nicio pistă în ceea ce priveşte camionul; probabil un vehicul furat. Iar în privinţa profesorului Balsam, totul depinde de intenţia răpitorilor săi. Dacă cer o răscumpărare, trebuie să aşteptăm. Dacă urmăresc altceva, nu văd ce-am putea face aşa cum stau lucrurile în momentul de faţă.

Avea dreptate. Din nenorocire. Sperând că profesorul mai

[3] Vezi nr.2 din seria MERCENARUL.

era încă în viaţă…

— Da, din nenorocire, făcu Féron.

În câteva minute, Diratelli instală patul de campanie. Féron îl lăsă pe Frost să se odihnească anunţându-l că va face apel la serviciile competente.

Americanul era epuizat. Adormi aproape imediat.

Putin mai târziu fu trezit de un scandal infernal. Înţelese destul de repede despre ce era vorba, auzind glasurile de pe culoar, în special pe cel al lui Féron:

— Ce? Dacă e o glumă, Jussieu, să ştii că o să te coste scump.

— Veniţi să vedeţi, şefule, vă spun că e un adevărat arsenal. Două pistoale-mitralieră în maşină, altul în portbagaj. Două colturi. Şi suficientă muniţie ca să faci faţă unui asediu.

Bineînţeles. Jandarmii găsiseră armele. De ce nu spusese nimic de ele? Pentru că, probabil, pentru el, ele erau lucrul cel mai natural din lume. Uitase că în Franţa nu era ceva obişnuit să umbli cu arme la tine şi că portul de armă se supunea unui regulament mult mai sever decât în Statele Unite.

— Asta schimbă totul! exclamă Féron. Villeret, anunţă-i pe cei de la DST[4]. Jussieu şi Censier, veniţi cu mine. Haide!

Când uşa se deschise, Frost se ridică în capul oaselor în patul de campanie. Imediat auzi însă vocea lui Féron:

— Nu mişca! răcni jandarmul.

Neonul se aprinse după câteva ezitări. Frost se frecă la ochi. Féron stătea în picioare, încadrat de alţi doi jandarmi cu armele la şold.

În picioare şi ridică mâinile sus, ordonă cu un ton sever sergentul-major.

Frost încercă o explicaţie:

— Dar am uitat…

Féron îi tăie vorba. Oricum, Frost nu se simţea în stare să-i explice.

---

[4] DST – *Direcţia de supraveghere a teritoriului.* Serviciu civil de contra-spionaj creat în noiembrie 1944 printr-o ordonanţă a generalului de Gaulle. Atribuţiile lui, stabilite prin decretul din 7 noiembrie 1951, sunt de căutare, control şi reprimare a tuturor activităţilor secrete ale puterilor străine pe teritoriul francez. Este subordonat Ministerului de Interne (N.T.)

— Binevoieşte şi dă ascultare.

Americanul nu ştia ce înseamnă „dă ascultare”. Totuşi îi dădu ascultare. Féron se apropie şi îl pipăi. În doi timpi şi trei mişcări îl uşură pe Frost de revolverul lui Browning High Power şi de cuţitul Gerber MK-I.

— Mai ai şi alte arme?

Mercenarul scutură din cap.

— Când mă gândesc că v-am lăsat singur, şefule, zise numitul Censier. Noroc că n-a încercat nimic.

— Gura, tu! Nu ţi se întâmplă niciodată să faci vreo prostie?

Sergentul-major Féron arăta roşu ca un cocoş. Era cât se poate de clar că sentimentele lui faţă de Frost se schimbaseră radical.

— Un sfat. Stai liniştit până când vor veni să te ia.

— Îi punem cătuşele, şefule? întrebă Jussieu.

— Îl încuiem. E destul.

Cei trei părăsiră încăperea. O cheie se roti în broască. O dată, de două ori. Frost se aşeză din nou pe patul de campanie şi aruncă o privire la ceas. Era unu şi patruzeci şi şase de minute dimineaţa.

O voce răsună pe culoar. Omului cu panglică neagră la – ochi i se păru că recunoaşte glasul lui Villeret.

— DST-ul transmite mai departe mesajul lui Fontanella, şefule. Zice că e cu siguranţă treaba lui.

— Mda. Asta e şi părerea mea. În orice caz, mie nu-mi place deloc povestea asta. Bun, până vine Fontanella o să-mi termin raportul.

Câteva clipe mai târziu, Mercenarul auzi un zgomot la fereastră. Un om fixa un grilaj mobil.

Se ridică, se duse să stingă lumina şi se lungi pe patul de campanie. „Până vine Fontanella.”

VI

Costumul albastru al lui Frost era făcut pungă. Avea obrajii negri din cauza bărbii care îi creştea şi mirosea a transpiraţie. Cravata desfăcută lăsa să se vadă un guler de un galben dubios.

O femeie grasă care trecea prin faţa jandarmeriei, se uită la el şi imediat căscă gura şi făcu ochii mari de uimire.

— *Hello, darling!* îi zise Mercenarul.

În ţinuta aceea şi cu panglica neagră la ochi, Frost arăta într-adevăr ca unul numai bun de dus la spânzurătoare. Femeia scăpă coşul cu alimente, îl prinse în extremis şi o luă la sănătoasa.

Doi jandarmi, pe care nu-i mai văzuse până atunci, îl escortară până la maşina 505 de un gri-verde metalizat. Deşi avea număr civil, Frost reperă imediat o maşină fără însemne distinctive. Caroseria era prea lustruită şi fară o zgârietură. Şi mai ales nu se zărea pe nicăieri o notă personală. În spatele geamurilor fumurii zări doi oameni: şoferul la volan şi un alt tip, aparent foarte brunet, aşezat în spate.

Unul din jandarmi deschise portiera. Cu ţeava pistolului-mitralieră, celălalt jandarm îi făcu semn lui Frost să urce. Mercenarul intră în maşină şi portiera se trânti în urma lui.

Omul era într-adevăr foarte brunet. Avea un păr creţ, aproape negru şi o mustaţă de aceeaşi culoare, mai subţire decât cea a lui Frost. Părea să fie de statură mijlocie, dar cu o construcţie solidă şi, oricum, era bine făcut. *Sportiv dar elegant,* îşi zise Frost examinând costumul gri, cravata de mătase şi cămaşa impecabilă de un albastru pal. Ba chiar i se păru că simte o undă discretă de parfum.

— *Captain Frost, I'm inspector Fontanella.*

— Îmi face plăcere să aud vorbindu-se englezeşte, aprecie Mercenarul.

Fontanella ezită o secundă, apoi strânse cu vigoare mâna întinsă de american.

— De origine italiană?

De data asta, Fontanella aproape că tresări. Sprâncenele i se încruntară.

— Nu, corsican, răspunse el. Dă-i drumul, Fernand adăugă el în franceză.

Fernand răsuci cheia în contact. Motorul porni cu un duduit aproape imperceptibil şi automobilul Peugeot se puse în mişcare. De bună seamă că şoferul nu avea nevoie de alte ordine. Cunoştea traseul.

— Ciudat mai e şi hazardul, observă Frost. Cunosc în cartierul West Side din Chicago un restaurant excelent care se numeşte *La Fontanella.* Se mănâncă acolo nişte spaghetti cu scoici ce n-a văzut Parisul.

— Nu mă îndoiesc, căpitane Frost, zise inspectorul cu un ton puţin cam tăios. În alte împrejurări poate că mi-ar fi făcut mare plăcere conversaţia cu dumneata. Dar trebuie să înţelegi că nu e momentul mondenităţilor.

În ciuda unui mic accent, Fontanella se exprima în engleză cu o uşurinţă remarcabilă. Maşina se opri la un stop.

În faţa lor, o săgeată indica direcţia Bouffémont. Şoferul semnaliză la stânga. Avea să treacă pe la locul răpirii.

— Ia uite, remarcă Frost. Profesorul Balsam îmi spusese că aici e un stop.

— A fost înlocuit cu un semafor. Din cauza numărului mare de accidente, răspunse Fontanella.

— Ieri seară nu l-am observat. Şi totuşi, probabil că pe aici am trecut cu furgoneta jandarmilor.

— Poate că erai puţin zdruncinat.

— Poate, admise Frost.

Fontanella avea dreptate. Destul cu mondenităţile. Semaforul se schimbă pe verde. Şoferul porni maşina.

— Ce vreţi de la mine, inspectare? întrebă Frost.

— Nu mare lucru, căpitane Frost. Îţi voi cere pur şi simplu să părăseşti Franţa.

— Poftim?

— Nu m-am exprimat bine?

— Mărturisesc că n-am înţeles.

În curând vei înţelege. Fernand, încetineşte puţin, te rog.

Fernand încetini. Tocmai intraseră în curba unde Campbell

întorsese maşina în ajun. Şoseaua fusese curăţită. La ieşirea din curbă, numai câteva bucăţi de pământ noroios şi o urmă lungă lăsată de cauciucuri mai aminteau de accident.

— Aici s-a întâmplat, zise Frost.

— Da, răspunse simplu Fontanella. Acum, Fernand, poţi să mergi mai repede.

Şoferul acceleră uşor.

— Aţi găsit camionul? întrebă deodată Mercenarul.

— Da. Pe drumul periferic spre poarta Clignancourt. Ai ținut minte numărul.

— Urmări?

— Niciuna, după cum era de aşteptat. Toate amprentele au fost cu grijă şterse.

— Furat?

— Nu. Camionul aparţine unei societăţi de închiriere de pe strada Rueil-Malmaison. A fost închiriat alaltăieri pe numele unui oarecare Dahmann Yacoubi.

— Arab? se interesă Frost.

— Algerian, naturalizat francez.

— Şi l-aţi găsit pe acest Yacoubi?

— Da, răspunse francezul.

În sfârşit, poate că se întrezărea o speranţă. Frost era nerăbdător.

— Şi?

— Şi, nimic. E un camionagiu de treabă care lucrează la Calberson, o societate de transport de lângă poarta Clichy. Săptămâna trecută i-a fost furat permisul de conducere într-o cafenea din Pigalle. Chiar a doua zi a fost la poliţie şi a declarat furtul.

— Ai făcut o anchetă?

— Evident, răspunse Fontanella cu un ton puţin agasat. În afară de o beţie solidă în zilele de plată, Yacoubi duce o viaţă ireproşabilă.

— Ca să vezi! Şi eu care credeam că musulmanii nu beau niciodată alcool…

— Nu şi cei care trăiesc în Franţa de douăzeci de ani, domnule Frost.

Fontanella părea din ce în ce mai agasat. Părea nerăbdător

să intre în fondul problemei. Ceasul lui Frost arăta zece şi douăzeci.

— De ce vrei să mă expulzezi din Franţa, inspectare?

— Nu te expulzez. Îţi cer în mod amical să te întorci în ţara dumitale. E o diferenţă, domnule Frost. Oficial n-am ce să-ţi reproşez, în afara faptului că îmi cauzezi probleme. Dar, dacă te încăpăţânezi să-ţi găseşti singur clientul, poate că voi găsi motive să te expulzez de pe teritoriul nostru.

— Înţeleg, zise Frost scotocindu-se prin buzunare.

Dar nu găsi decât un pachet de Camel gol. Observase că Fontanella trecuse de la „căpitane” la „domnule Frost”. Însemna oare asta ceva? Greu de spus.

— N-ai cumva nişte ţigări, inspectare?

Fontanella zâmbi şi scoase din buzunar un pachet albastru de Bastos pe care i-l întinse lui Frost. Americanul se servi şi înapoie pachetul. Inspectorul luă şi el o ţigară şi o bătu uşor pe unghia de la degetul mare înainte de a o pune între buze.

Frost îşi aprinse bricheta Zippo sub privirea uluită a francezului.

— O la-la! Un adevărat lansator de flăcări! Mă mir că Féron nu ţi-a luat-o odată cu celelalte arme!

Frost nu putu să nu zâmbească, apoi, brusc, scoase un „ach” gutural.

— Eşti de origine germană? întrebă Fontanella.

— Nu, din cauza... ach! Din cauza tutunului. Dumnezeule mare, Camelul doar te gâdilă pe lângă ăsta!

— Nu e decât o problemă de obişnuinţă, îl asigură poliţistul. Am auzit că e mai puţin nociv decât tutunul blond.

— Serios? zise Frost dându-i să aprindă.

— Ach! exclamă Fontanella.

— Ah, vezi că şi pe dumneata te ustură...

— Ba nu, pfff, făcu corsicanul tuşind. Din... din cauza lansatorului de flăcări. Parcă... parcă aş fi înghiţit un litru de cherosen.

Frost izbucni în râs.

— Nu e decât o problemă de obişnuinţă, inspectare.

Fontanella se uită la el cu ochii înceţoşaţi de lacrimi şi până la urmă izbucni şi el în râs. Dar Frost nu se lăsa dus. Omul

părea simpatic, gata să glumească, dar în rest nici urmă de tandreţuri.

Fontanella era hotărât să-l vadă plecând şi Frost era sigur că va face tot ce-i stă în putinţă să obţină satisfacţie.

— Unde-mi sunt armele? întrebă el.

Fontanella se uită la el schiţând un zâmbet.

— Arme? Ce arme? Dacă ai avut arme, probabil că le-ai pierdut în accidentul de ieri.

— Înţeleg, zise Frost.

Şi chiar înţelegea. Fontanella tocmai îi spusese cu gura lui. Mercenarul era din ce în ce mai convins că implicaţiile erau foarte importante. Mută şi el un pion:

— Inspectare Fontanella, dacă vrei să mă vezi plecat, trag concluzia că ai o pistă în privinţa răpirii profesorului Balsam.

— Uite, căpitane Frost, o să-ţi vorbesc pe şleau. Am făcut o anchetă completă noaptea trecută şi, în linii mari, aş putea să-ţi fac curriculum vitae.

Frost digeră informaţia trăgând încă un fum din ţigară. Era adevărat că te obişnuiai. Dar era hotărât să treacă din nou pe Camel de îndată ce va fi posibil. Nu-i ceru nicio dovadă lui Fontanella. Ştia că spune adevărul.

— Fac parte dintr-un grup specializat de la Elysée, îl anunţă francezul. Un serviciu ultra-secret însărcinat cu lupta împotriva terorismului. Suntem foarte independenţi şi avem o marjă de manevră considerabilă.

Frost pricepea cât se poate de bine. Aluzia era clară. Fontanella dispunea de mijloace.

— De unde şi convorbirea noastră în această maşină anonimă?

— Exact, zise corsicanul. E un mijloc foarte bun de a păstra secretul, căpitane Frost.

Frost observă că interlocutorul lui revenise la „căpitane”.

— Sau de a-l face pe cineva să dispară în mod discret…

Fontanella îl fulgeră cu o privire scandalizată.

— Sunt poliţist, *domnule* Frost. Plătit ca să lupt împotriva teroriştilor, nu să folosesc aceleaşi mijloace ca ei!

Au! Se acrea situaţia! Frost înţelese că făcuse o gafă.

— Scuză-mă! îngână el.

Fontanella zâmbi şi îi suflă fumul în faţă. Intraseră pe autostrada spre Argenteuil. Probabil că Fernand primise dispoziţiile de rigoare. Conducea încetişor, înscris cuminte pe banda doi.

Se făcuse zece şi treizeci şi cinci.

— Aş putea să ştiu, reluă americanul, ce amestec are grupul dumitale antiterorist în cazul ăsta?

— Nu văd niciun motiv să nu-ţi spun, căpitane. După toate aparenţele, profesorul Balsam a fost răpit de o reţea teroristă mai puţin obişnuită. Am preluat cazul în urma unei intervenţii a guvernului israelian. Am fost chemat special noaptea trecută la Paris.

— Erai în străinătate?

— Căpitane Frost, probabil că emoţiile de ieri ţi-au tulburat memoria. Mă aflam la Sainte-Mère-l'Eglise.

Frost nu părea să înţeleagă. Mai trase încă o dată din ţigară, o strivi în mica scrumieră prinsă de portieră şi se uită mirat la Fontanella.

— Suntem în 5 iunie, căpitane, chiar dacă vremea te-ar putea face să crezi că e martie. Iar mâine suntem în 6. Acum patruzeci de ani…

— Aniversarea debarcării, Dumnezeule mare! Aşa e că primiţi feţe simandicoase.

Frost îşi zise cu puţină melancolie că, dacă tatăl lui ar mai fi trăit, cu siguranţă că s-ar fi deplasat pentru această ocazie.

— Ei da, reluă Fontanella. Un eveniment istoric. Foştii luptători din Vietnam n-au să se bucure niciodată de astfel de onoruri…

Nimerise în plin. Dar dacă ar fi ştiut că locul era atât de sensibil, cu siguranţă că s-ar fi abţinut. Văzu maxilarele lui Hank Frost crispându-se şi i se păru că aude scrâşnetul dinţilor. Apoi veni şi replica!

— Nici cei care au luptat în războiul din Algeria, inspectore.

Frost îl observă pe Fontanella. Vârsta se potrivea foarte bine. Văzu maxilarele francezului crispându-se şi i se păru că aude scrâşnetul dinţilor.

Urmă o tăcere lungă.

Frost îşi ridică privirea spre oglinda retrovizoare şi băgă de

seamă că Fernand îi observa. Îşi drese glasul şi încercă să reia conversaţia.

— Vă temeţi de acţiuni teroriste la locul debarcării?

Fontanella îşi drese şi el glasul.

— Nu chiar, nu. Dar e mai bine să fii prevăzător. Mulţi străini au fost obligaţi să nu-şi părăsească reşedinţa în acest moment. Din păcate, nu putem să închidem pe toată lumea…

— Înţeleg, răspunse Frost.

Ajungeau la intersecţia Pleyel. Abia atunci remarcă Frost că ieşiseră de pe autostradă. Aruncă o privire afară şi zări un afiş mare albastru pe care se vedea capul unui bărbat şi sloganul „Francezii mai întâi”.

— Un candidat la ceva? întrebă el arătând cu degetul spre afiş.

— Ne aflăm în plină campanie pentru alegerile europene, explică Fontanella.

Apoi adăugă cu un zâmbet în colţul gurii:

— Nu cu multă vreme în urmă, omul pe care-l vezi acolo purta şi el o legătură la ochi… în fond unul din colegii dumitale.

Frost nu ceru explicaţii. Prefera să se întoarcă la treburile lui.

— N-ai răspuns la întrebarea mea privitoare la legătura dintre terorism şi răpirea lui Shimon Balsam.

— Ah da, făcu poliţistul. Pentru asta trebuie să ne întoarcem la camion. De fapt, am primit indicaţii chiar de la răpitori.

— Au trimis o cerere de răscumpărare?

— Nu chiar. Am *găsit* o cerere de răscumpărare. În cabina camionului. Lângă hârtie se afla o pungă de plastic cu degetul mic de la mâna stângă a lui Shimon Balsam.

— Nu! mârâi Mercenarul.

— Ba da.

— Ce bandă de sălbatici! Nu zici că ieri seară Balsam îmi amintea de întâmplarea sinistră a baronului Empain. Curioasă coincidenţă, nu găseşti?

— N-aş zice. Mie mi se pare mai curând o coincidenţă macabră.

— Cererea de răscumpărare era semnată? întrebă americanul.
— Da. Un grup terorist mai puţin obişnuit.
— Care, fir-ar să fie?
— În josul paginii era o zvastică, căpitane Frost.

VII

Nu mai erau prea multe minute până la ora prânzului când maşina 505 se opri la colţul format de Champs-Elysées cu strada Pierre Charron.

Fontanella îi recomandă cu insistenţă lui Frost să-şi ia bagajele de la hotelul *George V* şi să plece în Statele Unite cu primul avion. Cei doi au mai vorbit un timp în maşină. În esenţă, Frost aflase că răpitorii lui Balsam cereau o răscumpărare de trei milioane de dolari în diamante. Atâta vreme cât răscumpărarea nu era plătită în locul şi conform modalităţilor stabilite de ei (în privinţa asta Fontanella nu-i spusese nimic), aveau să trimită poliţiei la fiecare două zile un alt deget al profesorului.

Guvernul francez refuza să cedeze presiunilor. În privinţa asta avea şi sprijinul guvernului israelian care, după insinuările inspectorului, făcuse şi el cercetările lui.

În realitate, Frost nu avea deloc intenția să se întoarcă la hotel, mai ales în halul în care era. Şi nici nu se gândea la avionul spre SUA.

Urmări cu privirea maşina inspectorului care în curând dispăru în direcţia pieţii Concorde. Fontanella nu întorsese capul înapoi nici măcar o dată, dar Frost ştia că poliţistul nu se lăsa înşelat cu una, cu două.

Fontanella înţelesese că Frost era hotărât să nu plece. Ce mijloace va pune în mişcare pentru a-l constrânge să părăsească teritoriul francez? Frost nu ştia. Se hotărî să aştepte şi să vadă.

Deocamdată altceva îl preocupa. Mai întâi să facă rost de ceva bani. Apoi să se spele, să se îmbrace şi să caute o armă. După aceea va încerca să ia legătura cu anumite persoane pentru a putea să găsească urma lui Shimon Balsam.

Cum să facă? Ultimul punct era şi cel mai delicat. În privinţa asta Frost era în plină ceaţă. La drept vorbind, Mercenarul conta puţin şi pe şansă.

Avea în buzunar hârtia pe care i-o dăduse Andrew Deacon,

directorul *Serviciului Diablo Protective.* O desfăcu şi citi: *O Harry's Bar, sank roo dawnoo*[5]*.* Barul era locul de întâlnire al americanilor şi Deacon lăsase acolo un „colac de salvare" pentru Frost în cazul în care acesta ar fi dat de necaz. Hank consideră că era un „caz de necaz" oficial şi se îndreptă spre o staţie de taxiuri.

Deschise portiera unei CX de culoare albă şi se instală. Când citi mica frază, şoferul, care probabil că era obişnuit, se întoarse zâmbind cu toată gura. Apoi se uită bine la clientul lui şi zâmbetul i se transformă într-o grimasă.

Harry's Bar era echipat, după cum se şi cuvenea, cu un bar mare de tip american, flancat de taburete. Înăuntru auzeai, evident, ecouri de conversaţii în engleză. În rest localul era foarte banal. În fund, Frost văzu o sală mică, aproape goală la ora aceea.

Frost îşi găsi un taburet la capătul barului. Se aşeză. Peretele era tapisat cu fotografii de artişti de ambele sexe şi de ambele culori, morţi şi vii. Majoritatea aveau pe ele dedicaţii şi lăudau calităţile localului.

Lângă Frost, două franţuzoaice spuneau că meciul de a doua zi dintre Noah şi Wilander avea să fie cu siguranţă cel mai frumos meci al turneului.

Barmanul, un tip cu o mustaţă a la Frank Zappa, veni să ia comanda şi Frost pronunţă primele cuvinte ale parolei:

— Ce timp infect, nu-i aşa?

— Da, într-adevăr.

— Dă-mi un *screwdriver*. Vitamina C îmi va face cel mai mare bine.

Barmanul îi întoarse imediat spatele cu un aer foarte degajat. După câteva minute, omul aşează în faţa lui Frost un pahar de vodcă cu suc de portocale şi două plicuri de mărimi şi culori diferite. Frost le vârî imediat în buzunarul interior şi plăti consumaţia. Barmanul îi dădu restul şi, fără altă formalitate, se întoarse lângă casa de înregistrat unde începu o discuţie cu o blondă prea planturoasă şi prea decoltată.

---

[5] *La Harry's Bar, strada Daunou, nr.5.* Această frază o folosesc americanii la Paris pentru a da întâlnire compatrioţilor lor care sosesc din SUA şi nu vorbesc limba franceză.

Frost îşi goli repede paharul şi ieşi. Cerul era cenuşiu. Era frig dar nu ploua. Mercenarul se înfioră. Strănută şi folosi ultima batistă de hârtie din cele puse la dispoziţie de bravul sergent-major.

Simţi cum alcoolul i se urcă la cap şi îşi dădu seama că nu mai băgase nimic în gură de aproape douăzeci şi patru de ore. Merse până la Operă, luă metroul, coborî la prima staţie, la Havre-Caumartin şi intră într-o cafenea de pe strada Havre.

Localul era plin. Frost descoperi o masă liberă în fundul sălii. Se lăsă să cadă pe un scaun.

O chelneriţă blondă se proţăpi în curând în faţa lui şi îl măsură cu o privire plină de dispreţ. Frost o cercetă minuţios cu privirea zăbovind îndelung asupra punctelor strategice ale anatomiei sale. În momentul în care femeia era gata să izbucnească, Hank îi zâmbi şi ceru o pizza şi o bere Heineken.

Fără să scoată o vorbă, fata se întoarse în loc şi se îndepărtă. Frost fu nevoit să facă un mare efort pentru a nu întinde mâna să-i desfacă micul şorţ alb.

Până când venea comanda, Mercenarul îşi goli buzunarele, îşi întinse haina pe speteaza scaunului pentru a-şi marca teritoriul şi coborî la toaletă. Se închise înăuntru şi deschise plicul cel mai mare. Găsi în el douăzeci de mii de franci în bancnote de cinci sute şi cartea de vizită a lui Andrew Deacon.

Celălalt plic era alb şi mult mai mic. Frost înghiţi de câteva ori în sec când citi numele de pe plic: Doamna Marita Balsam. Fără adresă.

Pe verso stătea scris: *Aş vrea să vă ajut să-l regăsiţi pe tatăl meu. Întâlnire la orele 19, monumentul morţilor, gara Saint-Lazare. Marita Balsam.* Totul într-o engleză ireproşabilă.

Prin urmare Balsam avea o fată… Bileţelul acela era şansa pe care o aştepta sau începutul unei lungi serii de necazuri? Cum descoperise această Marita Balsam cutia de corespondenţă de la *Harry’s Bar?* Şi cum o va recunoaşte la monumentul morţilor? Cu siguranţă că se gândea că îl va recunoaşte ea, după panglica lui neagră. Oricum, ea era deocamdată singura legătură posibilă cu Shimon Balsam. Se hotărî deci să se ducă la întâlnirea de la gara Saint-Lazare.

Trase apa, descuie şi deschise uşa. Un tip veni în fugă, cu privirea tulbure, îl îmbrânci şi intră la toaletă începând să-şi desfacă şliţul. Frost dădu din umeri şi se întoarse în sala cafenelei.

Pizza şi berea îi fuseseră servite. Mâncă repede şi ceru o cafea. Apoi plăti. Fata se uită la el cu o privire de tigresă furioasă când se văzu constrânsă să dea restul la cinci sute de franci acelui cerşetor chior.

Frost rânji la ea arătându-şi dinţii strălucitori şi îi lăsă un bacşiş enorm de zece franci. Chelneriţa întoarse spatele fară niciun cuvânt.

Nu întâmplător venise în acea cafenea situată în apropierea marilor magazine. Ieşi şi o porni pe strada Havre.

Se simţea întremat. Avea sentimentul că ceva se punea în mişcare. Vânzători ambulanţi, protejaţi de umbrele mari de bâlci, îşi lăudau mărfurile trecătorilor.

Intrarea lui la Brummell fu gata să provoace o criză de apoplexie unui şef de raion de vreo cincizeci de ani. Frost îi adresă un zâmbet dezolat, căută planul în engleză, îl găsi repede şi luă scara rulantă până la etajul doi.

Când ieşi din magazin, o jumătate de oră mai târziu, se uşurase de câteva bancnote şi avea sub braţ un pachet cu o geacă de piele, un tricou, o pereche de blugi Newman şi lenjerie de corp.

A doua fază a operaţiunii: găsirea unei arme.

Din cafenea în cafenea, din întrebare stângace în răspuns mai mult sau mai puţin precis, Hank nimeri până la urmă în prăvălia unui negustor de sandvişuri din cartierul Barbès.

După o târguială îndelungată într-o păsărească cu cuvinte din toate limbile, negustorul, la fel de chior ca el, dar mult mai ştirb, îi lăsă pentru suma de o mie de franci un puşcoci 32 ACP învechit a cărui mânuire probabil că era la fel de periculoasă pentru cel care trăgea cât şi pentru ţintă.

— Dar vă asigur că îl dau în pierdere.

— Pe naiba! îi răspunse Frost.

Plăti şi îşi vârî achiziţia în plasa de plastic de la Brummell.

Trecuse puţin de unu şi cerul arăta la fel de ameninţător când intră într-o baie turcească de cartier. Ieşi de acolo ceva

mai târziu, ras, curat şi parfumat. Hainele vechi vârâte în plasa de la Brummell sfârşiră într-o pubelă de pe bulevardul Rochechouart.

Frost căută nişte încălţări sport şi o pereche de ochelari negri care ajunseră lângă micul pistol, în buzunarul interior al gecii de piele. Apoi luă metroul la Pigalle în direcţia primăriei din Issy.

Ceasul din gara Saint-Lazare arăta şaisprezece şi zece minute când ieşi în piaţa Havre. Mai avea încă trei ore.

Hotărî să găsească un loc unde să se odihnească. Dar unde să se ducă? La hotel? Prea complicat. Până când găsea unul, până când lua o cameră etc. Nu, era ridicol pentru un timp atât de scurt.

Până la urmă găsi soluţia intrând la un cinematograf de pe strada Saint-Lazare unde rula un film intitulat *Funduri simandicoase la Curaçao.* Îşi alese un loc unde sunetul nu era chiar atât de puternic şi adormi programându-şi trezirea la optsprezece şi treizeci de minute.

VIII

Frost redeschise ochiul şi avu impresia că îşi retrăieşte naşterea. Apoi îşi aminti unde se afla. Îşi întoarse repede privirea de la ecran şi ieşi din cinematograful sordid.

Era şapte fară douăzeci. Intră într-un bistrou de pe strada Amsterdam şi bău o cafea mare, apoi se îndreptă fară să se grăbească spre monumentul morţilor din gara Saint-Lazare.

După un sfert de oră de aşteptare, Mercenarul avu impresia că durează cam mult şi că e cam în plus în mijlocul adolescenţilor care se întâlneau acolo, strigau, râdeau şi se sărutau languros.

La şapte şi zece doamna Balsam tot nu-şi făcuse apariţia. I se întâmplase ceva?

Se duse până la debitul de tutun, cumpără două pachete de Camel şi tocmai se întorcea aprinzându-şi o ţigară, când văzu o tânără venind spre el.

— Domnul Frost?

— Eu sunt, răspunse Mercenarul. M-ai recunoscut după mustaţă?

Tânăra îi răspunse prompt:

— Exact. Sunt Marita Balsam.

Avea un păr aspru, aproape negru, nişte ochi verzi migdalaţi şi un zâmbet drăguţ care îi săpa gropiţe în obraji. Frost îi dădu douăzeci şi patru-douăzeci şi cinci de ani.

— Ajung imediat şi la asta. Dar mai întâi trebuie să-ţi spun o poveste mai lungă.

— Cum m-ai găsit? întrebă el.

— Am vorbit la telefon cu domnul Deacon. El mi-a vorbit de *Harry's Bar* şi de posibilitatea de a lăsa acolo un mesaj.

— Îţi baţi joc de mine? Deacon n-ar fi dat niciodată acest gen de informaţie la telefon.

— Dar te asigur că…

— De unde ai ştiut atât de repede că tatălui tău i s-a întâmplat ceva?

— Pentru că în fiecare zi ceream veşti despre el. Domnul

Deacon îmi cunoaşte vocea.

Avea o voce gravă pentru o femeie, uşor răguşită dar, în acelaşi timp, caldă şi suavă. O voce uşor de recunoscut. Frost acceptă argumentele ei.

Fata stătea în faţa lui, cu mâinile în şolduri, indignată că putea să-i pună la îndoială vorbele. Era îmbrăcată foarte simplu: geacă de blugi, bluză albă, minijupă de blugi şi sandale.

Frost îi contemplă cât se poate de paşnic picioarele fine şi bronzate. Apoi privirea lui urcă spre bluza umflată de nişte sâni mici şi rotunzi, mângâie o clipă pielea catifelată a gâtului şi se opri la faţă. Marita Balsam avea un nas fin cu nări fremătătoare, umerii obrajilor foarte sus şi o gură mică. Trăsăturile ei erau energice şi totodată pline de blândeţe, voluntare şi senzuale. Nu semăna prea mult cu tăticul.

— *You're staring at me, Captain Frost!* îţi clăteşti ochii, cum ar spune francezii.

Fata zâmbi.

— Deloc, o asigură Mercenarul cu un ton ipocrit. Îmi spuneam doar că nu prea eşti îmbrăcată cum ar trebui pe vremea asta şi că vorbeşti foarte bine englezeşte.

— M-am născut în Israel dar mi-am făcut studiile în Statele Unite.

— Ah, înţeleg, făcu Frost. Şi vorbeşti şi franţuzeşte?

— Mă descurc, răspunse cu modestie fata. Iar dacă ţinuta mea te intrigă, pot să-ţi spun că n-am avut timp să mă schimb şi nici să ascult buletinul meteo înainte de a pleca de-acasă. Mărturisesc că nu mă aşteptam să găsesc o vreme aşa de infectă la Paris în luna iunie.

— Chiar aşa. Eu am şi răcit.

În timp ce vorbea, Frost urmărea cu privirea un individ de vreo cincisprezece ani care se îndrepta spre distribuitoarele de bilete. Cu bocanci roşii, pantaloni albaştri raiaţi, destrămaţi la jumătatea pulpei piciorului şi cămaşa albă plină de ecusoane, ace de siguranţă şi inscripţii cu stiloul, tipul era deosebit de reuşit. Exceptând ruptura mare din spate, haina de smoking era probabil veşmântul cel mai banal. Dar tot chichirezul era părul tânărului, ridicat pe cap ca ţepii unui

porc spinos şi de un verde fosforescent care îl obligă pe Frost să clipească plin de uimire.

— Cred că nu te miră prea tare, zise fata râzând. Aveţi astfel de specimeni şi în Statele Unite. Îţi propun să mergem să luăm repede masa şi după aceea să ne ducem la Efraim Weiss. De acord?

— De acord. Cunoşti Parisul?

— Destul de bine. Vin deseori la UNESCO.

— Funcţionară internaţională?

— Arăt a aşa ceva?

Frost profită de ocazie pentru a o supune pe Marita Balsam unei examinări şi mai aprofundate. Ea îl lăsă să se uite, în obraji îi apărură gropiţele.

— Prin urmare? îl întrebă ea după ce se lăsă admirată.

— Prin urmare nu sunt în stare să spun decât că eşti o fată frumoasă. Dar eu, arăt ceea ce sunt, dacă n-ai şti?

— În ceea ce priveşte prima parte a răspunsului dumitale, domnule Frost, află că sunt arheolog. De ani de zile mă zbat în Israel, în Franţa şi în Liban împotriva distrugerii zonei arheologice a oraşului Tyr.

— Şi în ceea ce priveşte partea a doua?

— Pentru a doua, mulţumesc de compliment.

Frost uitase deja.

— Iar pentru a treia, da, continuă Marita Balsam.

— Ce da?

— Arăţi foarte bine a ceea ce eşti, căpitane mercenar Hank Frost.

— Henry Stimson Frost, spuse cât se poate de oficial omul cu panglică neagră la ochi întinzând mâna.

Fata zâmbi din nou şi-i strânse mâna.

— Uitasem mania pe care o aveţi dintotdeauna de a vă împopoţona cu trei nume. Sunt sigură că în rugăciunile lor, unii americani se adresează lui Isus Inri Christos.

Frost izbucni în râs.

— Unde mergem să mâncăm, domnişoară Balsam? Mă las condus cu cea mai mare încredere.

— Să nu ne complicăm. Spune-mi Marita, iar eu îţi voi spune Hank.

— O.K., Marita.

— Dacă nu ai chef să iei taxiul, cunosc un restaurant pe bulevardul Batignelles. Putem merge până acolo pe jos. E încă devreme şi sunt sigură că vom găsi o masă. Au o bucătărie familială excelentă. Doar dacă nu preferi cumva *la Tour d'Argent?*

— Nu, mulţumesc, răspunse americanul. N-am chef să dau pentru o masă mai mult decât câştig într-o zi.

— Foarte bine. Atunci, urmează-mă, zise Marita.

Şi plecară împreună.

* * *

După cum îi spusese Marita, mâncarea era excelentă. Pentru Frost, sparanghelul stropit cu vinişor alb şi puii de bibilică cu varză, stropiţi cu vinişorul casei, au constituit aproape o masă de sărbătoare.

Îi mărturisi acest lucru fetei, tocmai când ajunseseră la desert: o îngheţată cu lămâie pe care fata părea că o apreciază foarte mult.

— Stai aşa! Lasă-mă să ghicesc cu ce te hrăneşti de obicei.

Se uită îndelung la Frost, cu ochii verzi ceva mai strălucitori decât înainte din cauza vinului, apoi declară:

— Hamburger cu brânză şi whisky.

— N-ai nimerit-o. Pizza şi bere la cutie, în general. Dar azi îmi permit şi eu ceva special. Când eram puşti, citeam aventurile unui detectiv fascinant care se alimenta cu Taittinger roz. Ce zici? N-am mai băut niciodată şi, în seara ăsta, parcă mi-ar da brânci inima.

— O.K., răspunse tânăra israeliancă.

Fata comandă o sticlă de Taittinger roz. Spre norocul lor, pivniţa micului restaurant dispunea şi de aşa ceva. Mercenarul sorbi puţin din cupa de şampanie şi comentă:

— Ei! Mi se pare excelentă, deşi în general nu mă omor după şampanie.

Marita se uită fix la el.

— Eşti tare amuzant, Hank, şi aproape că mă faci să uit nenorocirea care l-a lovit pe tatăl meu.

— După părerea mea, nu realizăm nimic dacă ne dăm cu capul de pereţi.

Marita zâmbi.

— Şi mai eşti şi filozof pe deasupra…

— Ei, da! Fac tot posibilul să te impresionez.

— Într-adevăr, presupun că trebuie să ştii să te bucuri de fiecare zi când duci o viaţă de mercenar.

— Nu-mi prea place cuvântul ăsta, zise americanul întinzându-i pachetul de Camel.

Tânăra scuturã din cap. Frost aprinse o ţigară, dădu fumul afară pe nas şi bău o înghiţitură din cupa de şampanie.

— Dar, reluă Marita, chiar asta faci.

— Dacă vrei, da. Dar de aici şi până la a spune că ăsta e scopul vieţii mele, e cale lungă.

— Aşa! Atunci care e scopul vieţii tale?

— Oh, în fond, nici eu nu ştiu prea bine. Poate să-mi fac un culcuş în New Mexico sau în Georgia, unde să duc o existenţă liniştită cu femeia pe care o iubesc…

— Eşti căsătorit?

— Nu.

— Logodit?

— Într-un fel, răspunse Frost. E vorba de o femeie pe care am cunoscut-o în Africa[6], în cursul unei misiuni.

Gândul îi zbură într-o clipă la Bess, la Londra atât de apropiată. Trase adânc din ţigară şi suspină cu tristeţe. Marita se încruntase.

— Eu, declară ea, în acest moment nu doresc decât un singur lucru: să-mi găsesc tatăl. Efraim Weiss a şi început să colecteze suma cerută de răpitori.

— Da? Ăsta e singurul mijloc. Trebuie să adunăm suma, s-o ducem acolo unde cer răpitorii şi să încercăm să-l eliberăm pe tatăl tău luându-ne după el. Pentru că, dacă e vorba de neonazişti, se înţelege de la sine că nu au intenţia să-l elibereze viu.

— Nu-mi întăreşti deloc moralul, Hank.

— Marita, nu fac decât să privesc realitatea în faţă. Tatăl tău e în primejdie. Trebuie să fim conştienţi şi să ne mişcăm repede.

Fata se uită la ceasul de la mână.

---

[6] Vezi nr. 1 din seria MERCENARUL.

— Să mergem, zise ea după ce-şi goli repede cupa de şampanie. Însoţeşte-mă, te rog, până la hotel. Aş vrea să mă îmbrac cu ceva mai gros pentru deplasarea la Bouffémont.

Frost ceru nota de plată, achită şi se ridică.

— La ce hotel stai? întrebă el.

— La un mic hotel din piaţa Clichy. Nu e departe. Putem să mergem pe jos. Dar tu?

— Eu? răspunse Frost zâmbind. La *George V* alaltăieri şi noaptea trecută la jandarmeria din Domont.

— Dacă te interesează, cred că la hotelul meu încă mai sunt camere libere. Poate că ai remarcat că în momentul ăsta turismul ocoleşte Parisul.

— E o idee, zise Frost.

Plecară braţ la braţ, ca nişte vechi cunoştinţe. Mergeau în tăcere de câteva minute, când Mercenarul o întrebă:

— Spune-mi, Marita, de ce te cheamă aşa?

— Pentru că mama mea era lituaniană.

— Era?

— Da, era, repetă fata.

De bună seamă că nu avea niciun chef să abordeze acest subiect. Frost îi respectă tăcerea. Ajungeau în locul unde bordura despărţitoare de pe mijlocul bulevardului Batignolles era întreruptă de o mică trecere pentru maşini. Traversară şi trecură pe trotuarul din stânga.

— Curios, observă americanul, dar tatăl tău nu mi-a vorbit niciodată nici de tine, nici de mama ta.

Marita ridică ochii spre el şi zâmbi. Hotărât lucru, avea un zâmbet foarte frumos.

— Aşa e el, urs.

— Urs? Să ştii că nu mi-a făcut deloc impresia asta…

— Nu, poate că n-am folosit cuvântul potrivit. De fapt, tata e un om ciudat. E curtenitor, aş zice chiar sociabil. Vorbeşte, glumeşte, dar nu-şi deschide niciodată sufletul. În fond e un singuratic, aşa cum sunt cei mai mulţi dintre marii savanţi.

Mercenarul cugetă un moment în tăcere. Poate că avea dreptate. Psihologia oamenilor de ştiinţă era un lucru pe care nu-l înţelesese niciodată.

Sau fata mințea…

Dar, în cazul ăsta, trebuia să recunoască că avea talent. Şi era bine informată. Frost nu descoperise nimic suspect în tot ce spusese. Ştia de existenţa lui Weiss. Şi mai ales de cea a lui Andrew Deacon…

Şi apoi ce interes ar fi avut să se dea drept fata lui Balsam? Ca să pună ea mâna pe răscumpărare. Oricum, Frost nu prea avea de ales. Deocamdată fata asta era hotărâtă să-l găsească pe Balsam, şi asta conta cel mai mult pentru el.

Se hotărî să aştepte confruntarea cu Weiss. Dacă frumuseţea asta poliglotă nu era fata profesorului, ar fi fost imediat demascată. Şi avea să-şi muşte degetele.

Aproape că ajunseseră în piaţa Clichy.

— Brr! făcu fata. Am îngheţat. S-o luăm pe-aici că ajungem mai repede.

Îl trase de braţ pe Frost, spre stânga, pe strada Biot.

— Nu-mi plac străduţele astea, bombăni Mercenarul.

— Haide, Hank, glumeşti! Uită-te şi tu, nu e nici măcar o pisică.

Tocmai trecuseră pe lângă *Theatre Rond* când Frost văzu doi oameni înaintând spre ei. Mercenarul o prinse pe fată de talie şi o împinse în intrarea unei clădiri.

Indivizii se opriră în dreptul lui.

— Aveţi chef de distracţie, băieţi?

Frost tăcu, dându-şi seama că derbedeii parizieni probabil nu înţelegeau engleza. Aşa că se hotărî să treacă la un limbaj mai direct, apucându-i de gulere şi rostogolindu-i peste capota unei maşini.

Unul dintre ei se ridică şi deschise gura să spună ceva.

— Gura! Cărăbăneşte-te, idiotule! îi strigă Mercenarul.

— Opreşte-te, Hank! strigă Marita. Or să…

— Or să ce? Pe tine te vor. Uită-te la mutrele lor scârboase.

În clipa aceea, capul unui al treilea tip apăru între două maşini, în stânga lui Frost. Mercenarul scoase pistolul cumpărat în după-amiaza aceea de la negustorul din cartierul Barbès.

— Ieşi de acolo cu mâinile sus că altfel te lichidez! strigă omul cu legătura neagră la ochi.

Marita se uită la el înspăimântată.

— Eşti… eşti înarmat!

— Evident. Ce credeai?

Capul dispăru. Tipul încerca să-l ia pe la spate înaintând prin spatele maşinilor. În mijlocul drumului, individul care se ridicase venea spre el ameninţător. Celălalt părea ameţit.

— Hei! Tu de colo! Ieşi afară că altfel trag!

Niciun răspuns.

Frost apăsă pe trăgaci. Împuşcătura făcu un zgomot asurzitor pe acea străduţă. Capul se lăsă în jos. Parbrizul unei maşini Dauphine se făcu ţăndări.

Frost văzu o fereastră deschizându-se undeva la etajul doi, apoi închizându-se imediat. O ţinea pe Marita în spatele lui şi o strivea de uşa unui imobil. Capul reapăru. Frost trase din nou. Dar chiulasa se blocă.

— Fir-ar dracul al dracului de rahat! înjură el. Porcărie de puşcoci! Ar fi trebuit să bănuiesc!

În timp ce zgâlţâia nervos culasa pistolului inutilizabil, îi văzu pe cei trei venind spre el în fugă. Singura lui grijă era s-o protejeze pe Marita.

— Au! Mă doare, gemu fata.

— Mă preferi pe mine sau pe ei, *baby?*

Ea nu răspunse.

Primul individ se repezi la Frost. Mercenarul îl dădu într-o parte cu o lovitură de braţ, apoi îi înfipse ţeava armei în stomac şi îl expedie pe capota unei maşini DS.

Ceilalţi doi se repeziră împreună. Frost îl făcu pe unul dintre ei să dea înapoi cu o lovitură zdravănă de genunchi în bărbie. În timp ce primul se ducea valsând pe trotuar, Frost se întoarse spre al treilea care se apropia cu genunchii puţin îndoiţi şi bazinul fix. Un expert în arte marţiale.

— Şterge-o, Marita! Repede! răcni Frost.

Individul se roti într-o parte şi lovi cu piciorul sus. Frost se eschivă. Piciorul lui zvâcni aproape imediat şi îl lovi pe agresor în coccis. Omul scoase un zgomot între înjurătură şi strigăt de durere.

Scos din luptă, îşi zise Frost. Dar se înşela.

Agresorul, un bărbat mic de statură şi brunet, încercă să lovească din nou cu piciorul.

— N-ar fi trebuit să faci asta, murmură Frost.

Dar, în ultimul moment, piciorul tipului se trase înapoi şi braţul lui zvâcni încercând o lovitură incredibil de acrobatică. „Superbă fentă”, îşi zise Frost aproape fără să vrea, în timp ce se lăsa în jos în ultima fracţiune de secundă. Reuşi să prindă din zbor glezna agresorului brunet şi îi aplică o răsucire capabilă să-i disloce toate articulaţiile. Se auzi un pârâit şi omul se prăbuşi pe trotuar.

Din instinct, Frost se reţinu să-şi desăvârşească opera cu o lovitură de picior. Nu era cazul să rişte în faţa unui astfel de adversar. Incredibil, omul se ridică şi încercă să-l lovească la gât. Frost se apără în ultima clipă cu braţul. Durerea fulgerătoare i se transmise până la ceafă şi nu putu să pareze lovitura următoare de pumn care îl atinse în obrazul stâng.

O furie ucigaşă îi crispă stomacul.

Lovi cu genunchiul şi de data asta nimeri în plin. Omul îşi duse mâinile la testiculele vătămate. Gemu, căzu şi rămase înţepenit, ghemuit pe asfalt.

Frost prinse cu coada ochiului o mişcare în stânga lui. Marita? Unde era? Nu o mai vedea.

În secunda următoare avu impresia că, brusc, capul i-a făcut explozie. O durere indescriptibilă îi cuprinse ceafa, tâmplele, fruntea.

— Ticăloşilor! mormăi el.

Măciuca lovi încă o dată. Înainte de a-şi pierde cunoştinţa, Frost încă îşi mai simţi genunchii îndoindu-se şi obrazul lovindu-se de bara de protecţie a unei maşini în timp ce se prăbuşea.

IX

— Te simţi bine, Hank?

Îşi dădu seama că era Marita, dar vocea ei era distorsionată, aşa cum ar fi sunat un disc pus pe o turaţie greşită, iar faţa i-o vedea deformată. Frost închise pleoapa şi se frecă la ochi. În clipa următoare vedea ceva mai clar.

— Hank?

Fata părea sincer îngrijorată.

— Cred că e în regulă, murmură Mercenarul.

— Mi-a fost atât de frică… atât de frică…

Vocea ei nu mai era decât o şoaptă.

Frost se ridică în capul oaselor şi, pentru prima dată, îi trecu prin minte să se uite în jur. Se afla într-o încăpere fară ferestre. Semăna a pivniţă. În întregime goală, cu excepţia unui hârdău igienic, aşezat într-un colţ, şi de cuvertura pe care era aşezat Frost. Pereţii şi podeaua erau din beton zgrumţuros. Becul slab din tavan arunca în încăpere o lumină palidă de un galben murdar.

— Ce ne facem, Hank?

Frost se ridică încet şi se îndreptă spre uşa metalică. Îi testă rezistenţa jos, la mijloc şi sus.

— Nu trebuie să ne facem iluzii, declară el. Nu pe aici vom ieşi. De partea cealaltă sunt cel puţin cinci zăvoare.

Se întoarse spre mijlocul încăperii şi spre cuvertura pe care Marita rămăsese în genunchi. Avea braţele goale, bluza era agăţată, iar mini jupa de blugi se pătase. Şi îi lipsea un cercel.

— Unde ţi-e geaca?

A rămas pe strada Biot. Am fugit, dar unul din ei m-a prins de haină. I-am lăsat geaca şi am fugit mai departe. Dar m-a prins aproape imediat sărindu-mi la picioare.

Ticăloşii! mârâi Frost. Ţi-au făcut vreun rău?

— Putin, dar nu sunt rănită. Mi-au sucit braţul ca să mă oblige să urc într-o maşină albă, cred că era un Renault. Au demarat imediat. M-au legat şi mi-au pus ceva la ochi. Oh, Hank, ce ne facem?

— Hai, Marita, linişteşte-te. Nu cu plânsete şi ţipete vom ieşi de-aici. Ştii cât timp a durat traseul?

— Când am fost atacaţi era aproape nouă şi când m-am pomenit aici cu tine era nouă şi jumătate.

— Bun. Asta înseamnă că traseul nu a durat mai mult de un sfert de oră sau douăzeci de minute. Prin urmare ne aflăm la Paris, la o periferie destul de apropiată. Când mă gândesc că am crezut că suntem atacaţi de nişte derbedei…

— Crezi că sunt naziști, Hank?

— Habar n-am. Te-au amenințat? Au vorbit cu tine?

— Nu. Ăăăă… ba da. Un bărbat mi-a spus să stau liniştită.

— În ce limbă?

— În engleză. Dar mi s-a părut că are un accent ciudat.

— Asta nu ne spune mare lucru.

Frost se uită la ceas. Zece şi cinci. Rămăsese leşinat mai mult de o jumătate de oră şi încă se mai simţea anchilozat. Pivniţa era umedă şi rece. Străinută.

Marita luă cuvertura şi i-o întinse.

— Pune-o pe tine. O să te îmbolnăveşti.

— Nu. Păstreaz-o pentru tine. Dârdâi de frig în ţinuta asta.

Fata puse din nou cuvertura pe podea.

— De acord, declară ea. O să ne înfăşurăm amândoi în ea.

Frost simţi nevoia să-şi dreagă glasul.

— O.K.! împreună o să ne fie mai cald.

— Scuză-mă, Hank, vrei să te întorci puţin?

— Poftim?

— Da. Trebuie să mă duc…

Marita întinse degetul spre găleata higienică. În ciuda situaţiei în care se aflau Frost nu se putu abţine să nu zâmbească.

Când se întoarse la el, fata arăta mult mai senină dar încă mai tremura de frig. Frost îşi făcu inventarul buzunarelor, apoi îşi scoase geaca şi o aşeză jos în loc de pernă. Era ciudat că nu-i luaseră nimic. Nu-i lipsea nimic; îi lăsaseră chiar paşaportul şi banii.

Se aşeză din nou pe cuvertură foarte mirat. Marita se instală lângă el. Frost o ajută să se înfăşoare în cuvertură şi începu să-i fricţioneze spatele.

— Mulţumesc, făcu ea. Ce bine e!

În ciuda accentelor răguşite, vocea ei gravă era plină de feminitate. Marita se lipi şi mai mult de el şi îi atinse obrazul stâng.

— Bietul meu Hank. Bine te-au mai aranjat!

Abia în clipa aceea îşi dădu şi el seama de durere. Îşi duse mâna la cap şi simţi un cucui mare cât un ou de porumbel, dar, după toate aparenţele, pielea capului nu fusese spartă.

Se întinse, o trase şi pe fată după el, apoi începu să o fricţioneze din nou.

— Vom încerca să dormim, zise el. Mai bine să fim în formă pentru ce va urma. Şi nici altceva nu avem ce face.

Dar contactul cu sânii mici şi rotunzi îi sugera cu totul altceva.

— Oh, Hank, ce bine el Să ştii că m-am încălzit. E reconfortant să simţi corpul unui bărbat. Am atâta nevoie…

Frost se simţi gata să-i ofere toată reconfortarea necesară. Îşi lăsă mâna să coboare ceva mai jos de spatele fetei. Ea îi răspunse imediat strecurându-şi un genunchi între picioarele lui. Frost o întrebă cu o voce domoală:

— Ai vrea?

Fără să spună nimic, Marita îşi aşează capul pe pieptul lui şi una din mâini luă locul genunchiului. Îl mângâie un moment, apoi îi şopti în ureche:

— Mai eşti în stare după tot ce-ai păţit?

— Mai sunt un pic înţepenit, dar cred că n-or să fie probleme.

— De ţeapăn eşti ţeapăn. Se simte.

Frost zâmbi şi îşi strecură mâna sub minijupă. Marita începu din nou să tremure.

— Ţi-e frig?

— Oh, nu, Hank. Nici vorbă.

Frost căută copcile fustei mici de blugi, o scoase repede şi o agită în aer ca pe un trofeu.

— Hop! zise el aruncând-o pe solul cimentat.

Apoi, unul câte unul, desfăcu nasturii bluzei albe, care luă în curând acelaşi drum. Frost contemplă câteva clipe acel corp svelt şi bronzat care contrasta puternic cu sutienul alb şi

chilotul mic de nailon.

— Haide, căpitane Frost, nimeni nu se opreşte pe un astfel de drum, zise tânăra israeliancă întorcându-se cu spatele şi invitându-l astfel să-i desfacă sutienul.

Frost nu se lăsă rugat. O debarasă imediat de sutien şi, mai înainte ca ea să se întoarcă, îi acapară sânii şi îi frământă uşor sărutând-o între omoplaţi. Ea îl lăsă un moment suspinând de plăcere, apoi se întoarse spre el şi îl sărută pe gură. Cu gesturi pline de stângăcie, puţin cam prea grăbite, fata încercă să-i scoată bluza.

— Stai, zise el. Lasă-mă pe mine.

Hank se ridică şi îşi scoase pantofii fără să-şi desfacă şireturile. Cimentul era rece ca gheaţa. Se întoarse pe cuvertură şi îşi scoase puloverul pe gât şi bluza. Marita îl privea cu ochi strălucitori. Fata zâmbea, iar buzele ei, la lumina aceea palidă, aveau culoarea portocalei coapte.

Mercenarul sfârşi cu dezbrăcatul şi se uită după întrerupător. Nu exista aşa ceva. Lumina se stingea şi se aprindea din exterior. Dădu neputincios din umeri şi îngenunche pe cuvertură în faţa fetei.

Ea îşi scoase repede sandalele, slipul mic, apoi îngenunche şi ea în faţa lui. Sfârcurile sânilor atingeau uşor pieptul lui Frost şi americanul nu putu să reziste la dorinţa de a le cunoaşte gustul. Le sărută, apoi le muşcă uşor. În curând simţi o mână prinzându-i sexul tare şi copleşindu-l cu mângâieri care îi mări intensitatea dorinţei până la un paroxism aproape dureros.

Îşi stăpâni elanul de a o pătrunde imediat. Cu o încetineală deliberată, Hank îşi lăsă degetul să coboare pe spatele ei, să facă ocolul unei fese musculoase, apoi să intre în mijlocul perişorului umed. Marita îşi opri respiraţia şi nu-şi putu reţine un strigăt tânguitor când Hank încercă o uşoară mişcare de fricţiune.

Ea îi dădu imediat drumul şi se lăsă pe spate peste cuvertură.

— Vino, Hank! Vino repede. Te doresc.

Dar o mai făcu să tânjească câteva clipe, făcându-i plăcere să o mângâie în timp ce-i admira trupul tare pregătit să-l

primească. Marita închise ochii. Fața ei avea o expresie gravă, aproape încordată. El zâmbi şi în sfârşit o pătrunse. Ea scoase un suspin lung şi voluptuos şi îl prinse aproape cu violenţă de fese pentru a-l lipi şi mai mult de ea.

— Oh, Hank! Oh, e prea bine!

Vocea ei gravă devenise şi mai răguşită, aproape spartă.

Marita deschise ochii şi îl privi ţintă, apoi începu să se onduleze cu impetuozitate. Frost se armoniză cu mişcarea ei. Îşi aşeză mâinile pe cuvertură şi întinse braţele pentru a-i putea săruta fruntea, obrajii, gura, gâtul, sânii. Avea o poftă nebună să o acopere cu sărutări. Deodată ea îl prinse de părul de la ceafă şi îl trase spre ea forţându-l să îndoaie braţele.

— Vino la mine, Hank! Vreau să te simt peste mine. Oh, Hank! Oh, Hank, oh…

Marita se arcui cu o violenţă care fu gata să o dezechilibreze. Spasmele fetei declanşară şi dezlănţuirea lui Frost.

Mercenarul se lăsă să cadă lângă ea, inert, copleşit. Pieptul fetei se mişca sacadat, apoi se domoli încetul cu încetul. După un moment, Frost o auzi râzând uşor şi apoi murmurând:

— Ce tare-ai fost… M-ai făcut să uit de toate. Eram departe.

— Ştiu. Călătoreai pe un fluviu din China.

— Cum?

— Erai pe fluviul Oh Hank Oh – aşa spuneai mereu.

— Ce zăpăcit eşti, zise ea râzând şi ciupindu-l de coapsă.

— Au! Sălbatico! bombăni Mercenarul.

Marita îl strânse în braţe şi îi pecetlui gura cu o sărutare lungă. Apoi Hank se îndepărtă uşurel de ea şi se lungi pe cuvertură, cu degetele încrucişate la ceafă. Se uită cu coada ochiului şi văzu că Marita era în aceeaşi poziţie şi contempla tavanul cenuşiu cu un aer gânditor. După un lung moment de tăcere, fata întrebă:

— Crezi că se uită la noi?

— Nu. N-am remarcat nimic suspect. Şi, oricum, puţin îmi pasă.

— Da, până la urmă asta nu schimbă nimic… zise rar fata.

Frost observă totuşi că Marita se întorsese pe burtă şi zâmbi în sinea lui. Întinse mâna, scotoci prin buzunarele gecii şi scoase un pachet de ţigări.

— Vrei o ţigară?

— Nu, mulţumesc. Nu fumez.

Frost aprinse o ţigară Camel şi suflă fumul spre tavan.

— Începe să-mi fie din nou frig, zise Marita ghemuindu-se lângă el.

Frost o lăsă să se cuibărească în scobitura braţului şi trase peste ei părţile laterale ale cuverturii.

— Pot să-ţi pun o întrebare indiscretă, Hank?

Mercenarul făcu o grimasă amuzată. Ştia ce va urma.

— Cum să nu, zise el, trăgând din ţigară.

— Ochiul tău…

— Care?

— Hai, nu face pe prostul! Cum ţi s-a întâmplat?

— Să ştii că ai să fii dezamăgită. E o poveste idioată.

Frost zâmbi, scutură scrumul pe ciment şi continuă:

— Cred că aveam vreo şase-şapte ani… Nu-mi mai amintesc bine.

Marita se depărtă puţin de el ca să-l poată privi. În ochii ei migdalaţi se putea citi o mare curiozitate.

— Aveam un coleg de şcoală pe care îl chema Alexander T. Garibaldi. Pretindea că se trage din Garibaldi după tată şi din Wilhelm Tell după mamă.

— Litera T venea de la Tell?

— Exact. La noi, iniţiala vine de la numele de domnişoară al mamei. Probabil că ghiceşti urmarea.

— Nu, deloc.

Marita era numai urechi.

— Şi totuşi e foarte simplu. Într-o zi a vrut să-mi dovedească că trage la ţintă la fel de bine ca ilustrul lui strămoş. Mi-am pus un măr pe cap, el şi-a luat arcul şi… n-a nimerit. Asta e.

— Să ştii că nu eşti amuzant deloc. Ba chiar îmi vine să plâng.

— Dar te asigur că e adevărat! Alexander chiar a pretins că eu am fost de vină. A zis că trebuia măr roşu, iar eu nu

găsisem decât unul verde şi, stând în faţa unui gard viu, culoarea mărului se confundase cu cea a frunzelor.

De data asta Marita zâmbi, apoi îl sărută uşor pe obraz.

— Haide, Hank. Dacă n-ai chef să spui, nu spune, dar nu mă lua drept o proastă.

Mercenarul dădu la o parte cuvertura şi se ridică să arunce ţigara în găleata higienică. La întoarcere, strănută de trei ori. Se lăsă în jos lângă geacă, scoase o batistă în carouri nou-nouţă şi îşi suflă zgomotos nasul înainte de a se instala din nou lângă Marita.

— Niciodată nu trebuie să stai descoperit după efort, căpitane Frost. E foarte nesănătos. Vino repede să te încălzesc.

Fata îl înveli cu grijă şi îi fricţionă pieptul. Puţin câte puţin, mângâierile i se localizară asupra unor puncte mai precise ale anatomiei partenerului ei. Deodată, capul brunet dispăru sub cuvertură şi Frost simţi buzele fetei coborându-i de-alungul pântecului până între picioare. Dorinţa îl cuprindea din nou.

* * *

Frost se trezi tresărind şi se uită la ceas. Trecuse puţin de ora nouă. Marita fusese şi ea trezită din somn de zgomotul zăvorului. Becul agăţat de tavan era tot aprins. Două zăvoare, trei, patru… cinci. Frost nu se înşelase când testase uşa.

Uşa grea de metal se mişcă în balamale. Un individ înalt şi slab, cu obrajii supţi, intră în încăpere lăsând în jos capul ca să poată trece prin mica deschizătură.

Făcu câţiva paşi şi se opri cu picioarele depărtate.

Frost o simţi pe Marita crispându-se. Îşi ţinea cuvertura sub bărbie. Omul se uită la hainele împrăştiate şi zise cu o voce tăioasă:

— Sculaţi-vă şi îmbrăcaţi-vă! Mă întorc peste zece minute.

Apoi ieşi şi trânti uşa metalică în urma lui.

X

Locul nu era deloc strălucit. În spatele bucăţilor de placaj care acopereau o întreagă porţiune de zid, se auzea zgomotul străzii. Frost trase concluzia că se aflau într-o prăvălie veche. Pereţii erau crăpaţi şi în multe locuri vopseaua se umflase. O rază palidă de lumină se strecura prin cele două ferestruici, dar tuburile de neon erau aprinse.

De fiecare parte a uşii, doi oameni cu pistoale-mitralieră UZI îi supravegheau privindu-i cu răutate. Cel care îi privea cu cea mai mare răutate era indiscutabil cel ale cărui testicule făcuseră cunoştinţă cu genunchiul lui Frost seara trecută.

Frost îşi duse mâna la buzunar. Instantaneu, cele două pistoale-mitralieră se îndreptară spre el.

— Hei, uşurel, vreau să-mi iau batista, atâta tot.

— Să nu faci vreo prostie, căpitane Frost, îl sfătui individul înalt cu obrajii supţi.

În faţa prizonierilor fumegau două boluri mari cu cafea.

— Myriam, adu chifle! strigă tipul înalt şi slab.

Se aşeză la masă având în faţă un pahar cu lapte rece şi o farfurie cu morcovi cruzi.

— Eşti un adept al regimului spartan? îl întrebă Frost ironic.

— Să zicem, răspunse necunoscutul muşcând dintr-un morcov.

Numita Myriam aduse chifle proaspete. Frost muie una în cafea şi începu să mănânce. Omul cu obrajii supţi se uită la el, apoi goli dintr-o înghiţitură paharul cu lapte.

— Căpitane Frost, reluă el, să ştii că şi eu sunt căpitan. Lucrez pentru Mossad.

Mossad… Frost înţelese că nu avea de ce se teme. Se ridică şi întinse mâna.

— Ce plăcere să întâlneşti un coleg!

— Stai jos şi termină cu maimuţărelile, căpitane Frost. Ai să mă faci să regret că te-am ales. Presupun că ştii ce e Mossadul.

— Ah, am înţeles! exclamă Mercenarul. E un joc de Larry

Phillips.

Celălalt se opri din mestecat.

— Larry Phillips?

— E un realizator de emisiuni radio la un post din Chicago. Jocurile lui sunt deosebit de…

— Căpitane Frost!

— Bine… bine… bombăni Mercenarul. Câştig zece dolari dacă îţi spun că Mossadul este serviciul de informaţii israelian?

— Căpitane Frost, ţi-aş rămâne îndatorat dacă ai înceta cu neghiobiile şi m-ai asculta cu atenţie.

Omul îşi turnă din nou lapte în pahar, îl bău la fel de repede ca şi pe celălalt şi reluă, trecând la alt morcov:

— Sunt căpitanul Karl Horowitz.

— German?

— De origine. Dar, te rog, nu mă mai întrerupe. Te-am adus aici ca să închei un târg cu dumneata.

— Curioasă modalitatea de „a aduce" oamenii.

— Căpitane Frost, dacă i-ai fi lăsat pe oamenii mei să-ţi explice, lucrurile s-ar fi petrecut cu totul altfel. Oricum, am nevoie de un om dur, chiar brutal, pentru o misiune mai puţin obişnuită. Cu ocazia asta ai trecut şi examenul.

— Mă simt flatat. Şi de ce, mă rog, ne-ai lăsat să mucezim o noapte întreagă în pivniţa aia infectă?

Pentru prima dată, Horowitz se înroşi puţin la faţă.

— Ăăăă… Am crezut că aveţi nevoie de odihnă.

— Mulţumesc pentru atenţie. Am profitat din plin.

De data asta Marita se înroşi la faţă.

— În ce constă misiunea? întrebă Frost. Şi de ce vrei neapărat să mi-o încredinţezi mie?

— Te vei infiltra în reţeaua clandestină neonazistă. Mă adresez dumitale din trei motive. În primul rând, pentru că te consider în stare s-o faci. În al doilea rând, pentru că presupun că neonaziştii au fişe cu toţi oamenii mei. În al treilea rând, şi ăsta e lucrul esenţial, pentru că prezinţi o asemănare fizică cu unul de-al lor.

— O adevărată bucurie, comentă Mercenarul muind a doua chiflă în cafea. Şi de ce te-ai gândit că voi accepta?

— Pentru că nu vei avea de ales. O vom ţine pe domnişoara Balsam ca ostatec.

Frost zâmbi „albastru”.

— N-ai nimerit-o, căpitane Horowitz. Nu am obiceiul să cedez în faţa şantajului, indiferent de unde vine. Pe de altă parte, domnişoara Balsam e compatrioata dumitale, dacă nu mă înşel. Ce ai de gând să-i faci? Cumva să-i tai câte un deget la fiecare douăzeci şi patru de ore?

— Hank, te rog!

— Scuză-mă. N-am vrut să…

— Avem un alt argument, reluă Horowitz. Această misiune de infiltrare ne poate permite să-l găsim pe profesorul Balsam.

Marita interveni şi ea:

— Eşti sigur?

— În cazul unor astfel de operaţiuni nu poţi fi niciodată sigur, domnişoară Balsam, dar sunt mari şanse. Cei pe care-i bănuiam că l-au răpit pe tatăl dumitale sunt nişte germani care au drept sarcină să activeze în Franţa pentru reînnoirea ideologiei. Cu alte cuvinte, să câştige adepţi.

Frost îşi aşeză pe masă bolul, îşi şterse mustaţa cu batista în carouri şi aprinse o ţigară Camel. Horowitz împrăştie fumul cu un gest agasat.

— Admiţând că sunt de acord, zise Mercenarul, ce vrei exact de la mine?

— Să-l găseşti pe Balsam, ţi-am spus.

— Asta e tot?

— Da, asta e tot.

— Las-o jos că măcăne… ca să zic aşa.

— Grozav umor! tăcu Horowitz.

— Ascultă, căpitane Horowitz, nu am ieşit nici de la Harvard, nici de la West Point, dar asta nu înseamnă că sunt ultimul dobitoc. Ştiu că acea mică eroare care s-a produs acum cincisprezece zile la Beirut a răcit relaţiile dintre Mossad şi CIA. Presupun că nu e nevoie de alte explicaţii?

Karl Horowitz scutură din cap.

— Bine, continuă americanul. Asta nu înseamnă că nu suntem servicii prietene, iar această mică fricţiune e de ajuns

să explice felul în care ne-aţi agresat noaptea trecută.

— Dar, protestă israelianul, ţi-am spus că dacă ai fi reacţionat altfel, totul s-ar fi petrecut în bună înţelegere.

— Mmmmda, făcu Mercenarul. Dacă în felul ăsta aveţi obiceiul să intraţi în contact cu oamenii, probabil că oamenii voştri au probleme cu satisfacerea exigenţelor soţiilor lor…

Îşi întoarse privirea spre bruneţelul de la uşă şi dădu afară un rotocol mare de fum zâmbind ironic. Privirea ucigaşă a celui vizat îl făcu să înţeleagă că omul cunoştea engleza.

Horowitz se întoarse spre uşă.

— Moshe, Jacob, puteţi să vă duceţi să vă odihniţi. Nu sunt probleme.

Cele două santinele se retraseră.

— Nu sunt probleme? Eşti sigur? zise Mercenarul rânjind.

Horowitz miji ochii şi se uită fix la Frost.

— Căpitane Frost, eşti hotărât să accepţi această misiune, da sau nu?

— Încă o întrebare, dragul meu.

Când zise „dragul meu”, Frost văzu clar maxilarele israelianului crispându-se.

— Ascultă, continuă el, în privinţa ghiduşiilor de pe strada Biot, accept să înghit povestea pe care mi-o spui, deşi nu e deloc prea convingătoare… Dar de ce nu ne-aţi anunţat imediat cine sunteţi? Ne-ai lăsat să vegetăm aproape douăsprezece ore în gaura aia împuţită, având numai o pătură şi o găleată pentru rahat!

— Bine, capitulă omul de la Mossad. Eu… ideea a fost o iniţiativă personală. Am fost obligat să acţionez foarte repede ca să nu vă las s-o ştergeţi şi abia după aceea mi-am anunţat şefii. Unii dintre ei n-au fost de acord. Discuţiile au durat. Abia în urmă cu o jumătate de oră am primit semnal verde.

— Să admitem. Ce câştig eu din toată povestea asta?

— Îl găseşti pe Shimon Balsam. Nu asta vrei? Noi îţi punem la dispoziţie mijloacele.

— Şi voi ce câştigaţi? întrebă Frost.

— Acelaşi lucru. Balsam pregăteşte o armă de o importanţă capitală pentru noi.

Frost se întoarse spre Marita. Fata nu spunea nimic dar

ochii ei îl implorau să accepte.

— Şi nu aveţi intenţia să obţineţi şi alte mici chestii cu ocazia asta?

— Nu înţeleg ce vrei să spui, îl asigură israelianul.

— Păi... Un pescuit în reţeaua clandestină neonazistă ar fi totuşi o modalitate frumoasă de a sărbători aniversarea debarcării aliaţilor în Normandia.

— Haide, haide, căpitane Frost, divaghezi. Această debarcare priveşte Europa occidentală, nu Israelul.

— Această debarcare este evenimentul istoric care a marcat începutul înfrângerii Germaniei naziste, dragul meu Horowitz. Ea îi priveşte pe toţi cei care au avut de suferit de pe urma războiului, pe evrei în primul rând şi, în consecinţă, statul Israel.

Frost îşi strivi chiştocul în bolul gol şi se întoarse spre Marita. Ea îi zâmbi palid.

— Accepţi să rămâi cu aceşti domni?

— Sunt gata la orice dacă e vorba să-l găsim pe tatăl meu.

— O.K., zise Mercenarul, accept. N-aveţi decât să hăituiţi nişte sonaţi care încă se mai cred în ’39; în fond mie puţin îmi pasă. Important este să-l salvăm pe profesor.

Pentru că în privinţa asta Frost nu prea dispunea de mijloace. Mai bine să se folosească de cele ale Mossadului... Chiar dacă consideră complet respingător să se deghizeze în marionetă hitleristă.

Frost se întoarse spre Marita şi îi văzu gropiţele formându-se în obraji. Apăruse iar zâmbetul ei frumos. Buzele subţiri ale lui Horowitz se depărtaseră puţin una de alta. Frost trase concluzia că poate şi el zâmbea. Îşi zise în sinea lui că probabil n-ar fi putut să facă treabă bună sub ordinele unui astfel de sloi.

* * *

Acoperirea lui Frost poate că nu era inatacabilă, dar părea solidă. În mai puţin de două ore învăţase pe de rost toate informaţiile deţinute de Horowitz despre viaţa lui Hemming, omul căruia trebuia să-i ia locul.

Hemming, GR pentru intimi, era unul din comandanţii partidului nazist american. Era brunet, îşi pierduse un ochi în

cursul unei partide de vânătoare şi avea cu aproximaţie aceeaşi vârstă ca Frost. Autoritățile americane încercau de câţiva ani să-l „radă”. Dar, în lipsa unor probe care să dovedească activităţile lui teroriste, se mulţumiseră să-l acuze de viol, răpire şi maltratări sexuale asupra unei persoane minore.

Până la apariţia lui în faţa tribunalului, Hemming fusese eliberat pe cauţiune. Şi dispăruse din circulaţie. După toate aparenţele, cercetările organizate pentru găsirea criminalului nu dăduseră niciun rezultat. În realitate, agenţii israelieni îi dăduseră de urmă, îl lichidaseră şi făcuseră să îi dispară cadavrul.

Un mesaj, trimis prin grija lui Horowitz, anunţa reţelei clandestine însărcinările cu propaganda în Franţa sosirea lui GR în seara aceea la orele douăzeci şi unu şi treizeci de minute. Fuseseră fixate un loc de întâlnire şi o parolă. Cum? În privinţa asta Horowitz prefera să păstreze tăcerea.

* * *

— Foarte bine, zise Horowitz. Nu văd nimic care să şchioapete. Nu ai căzut în capcana nici uneia din întrebările pe care ţi le-am pus.

— E ceva ciudat, observă Frost cu zâmbetul pe buze. Pe măsură ce îmbătrânesc memoria mea devine din ce în ce mai bună. Când eram mic, nu era chip să învăţ tabla înmulţirii. Iar azi, e de ajuns să citesc o singură dată biografia unui oarecare de care habar n-aveam până atunci, şi sunt capabil s-o debitez ca un magnetofon.

Marita era radioasă. Părea mândră de Frost. Karl Horowitz avea expresia lui de toate zilele, după câte îşi dădea cu părerea Frost. O expresie rece, indescifrabilă.

— E aproape ora unu, căpitane Frost, reluă omul de la Mossad uitându-se la ceas. La nouă şi jumătate ai întâlnire lângă Gara de Nord. Du-te să iei masa şi odihneşte-te până la ora de plecare.

— A mai rămas un detaliu, adăugă Marita.

— Da, zise Frost, cel mai dureros.

— Ba nu, ba nu, făcu tânăra israeliancă. Sunt sigură că vei fi foarte sexi şi fără mustaţă.

Frost servise o masă copioasă. Pe patul – un pat adevărat – aşezat într-o încăpere mică vecină cu prăvălia scoasă din uz, Marita tocmai îi dovedise că îl găsea sexi şi fără mustaţă.

Fata se ridică şi se îmbrăcă. Apoi se lăsă în genunchi lângă pat, îl sărută şi îi şopti la ureche:

— Parcă aş mai vrea o dată, dar n-ar fi deloc cuminte. Să adormi repede. Vei avea nevoie de toate forţele pentru diseară.

Marita ieşi şi închise uşor uşa în urma ei. Hank adormise deja.

XI

Frost ieşi de sub duş şi păşi pe mozaicul rece al sălii de baie. Se uită în oglindă şi se strâmbă.

Marita stătea pe pat şi se uita la el.

— Îţi spun eu că arăţi foarte bine.

— Nu mai spune! bombăni Mercenarul. Uită-te la buza asta de sus! Pielea e albă de tot şi moale, parcă ar fi un curişor de bebeluş...

— În privinţa asta, bietul meu Hank, dă-mi voie să-ţi spun că n-ai prea văzut curişoare de bebeluşi. Nici cea mai mică asemănare. Haide, vino să te îmbraci. O să întârzii.

Frost termină cu ştersul, trecu în dormitor şi închise uşa sălii de baie. Marita îi întinse hainele.

— Perfect, zise ea când îl văzu potrivindu-şi nodul de la cravată. Sunt sigură că eşti mai adevărat decât originalul.

— Ai văzut fotografii cu GR?

— Nu. Horowitz a cerut de la Tel-Aviv, dar n-au sosit.

— Sper că naziştii nu sunt mai bine informaţi decât ei, altfel am încurcat-o.

— Oh, Hank, nu fi îngrijorat. Horowitz nu e prea simpatic dar pare serios. Trebuie să-i recunoaştem măcar acest merit.

Cineva bătu la uşă.

— Intră!

— Perfect, căpitane Frost, zise Horowitz. Chiar şi eu m-aş înşela. Mai ai vreo întrebare?

— Nu, mormăi Mercenarul.

— Perfect, perfect, repetă Horowitz.

Pentru prima oară din dimineaţa aceea, omul de la Mossad exprima un sentiment. Părea satisfăcut.

— Îţi aminteşti numărul la care trebuie să mă suni?

— Mda, bombăni Mercenarul puţin cam agasat de acest interogatoriu.

— Îţi aminteşti adresa ascunzătorii noastre?

— Mda.

— Îţi aminteşti numele oraşului?

— Mda, Assnierz.

— Asnières, îl corectă Horowitz. Foarte bine. În faţa prăvăliei te aşteaptă o maşină. Te va duce până la staţia de metrou Mercadet-Poissonniers, de unde îţi vei continua traseul cu propriile mijloace, ca să nu avem surprize în cazul în care naziştii ar supraveghea împrejurările locului de întâlnire.

— O.K., mormăi Mercenarul.

Frost o sărută pe Marita sub privirea severă a lui Karl Horowitz, apoi îşi scoase batista în carouri ca să-şi şteargă rujul şi ieşi.

— *Good luck!* îi strigă Marita.

Afară, pe străduţa care se întindea de-a lungul liniei ferate, aştepta un Renault 25 alb. Frost se bucură de alegerea lui Horowitz. Şoferul nu era unul din oamenii cu care se ciocnise în ajun pe strada Biot.

La nouă şi cinci maşina se oprea în faţa staţiei de metrou Mercadet-Poissonniers. Oamenii Mossadului calculaseră cu o marjă de timp confortabilă. Frost nu avea de ce să se grăbească. Scoase din buzunar tichetul pus la dispoziţie de guvernul israelian şi porni în jos pe scara veche acoperită cu plăci albe.

După zece minute ieşea din subterana pariziană pe la staţia de la Gara de Nord.

Aruncă cu eleganţă tichetul într-un coş instalat special în acest scop şi făcu la dreapta în piaţa Roubaix. Nu era grăbit şi zăbovi un moment în faţa unui chioşc de ziare. Descifrând cu mare greutate titlurile mari, Frost află că comemorarea debarcării se desfăşurase cu fastul aşteptat şi sub un soare relativ, soare pe care francezii sperau să-l vadă revenind definitiv cu ocazia zilei Sfântului Médard. Frost se întrebă pentru ce. Mai află că un suedez eliminase ultimul francez în cursă la simplu bărbaţi în cadrul turneului de la Roland-Garros. Cu alte cuvinte, nimic pasionant pentru el.

Americanul porni mai departe, făcu la dreapta în direcţia spitalului Lariboisière, mai merse vreo sută de metri şi se opri în faţa unei magazinaş vechi, închis cu un oblon de fier. Se făcuse nouă şi douăzeci şi şapte. Nu avea decât un avans de

trei minute şi se hotărî să nu aştepte. Bătu de câteva ori respectând ritmul pe care Horowitz îl pusese să-l repede de mai multe ori în dimineaţa aceea.

Din interior îi răspunse o voce dogită.

— Cine-i acolo?

I se răspunsese în franceză. Deşi în privinţa acestei limbi cunoştinţele sale erau foarte vagi, Frost avu totuşi impresia că surprinde o fărâmă de accent. Germanic? N-ar fi fost în stare să se pronunţe.

Debită parola şi aşteptă.

După câteva clipe, un scrâşnet sinistru îi anunţă ridicarea oblonului. Într-adevăr, oblonul se ridică foarte puţin şi Frost trebui să se aplece serios ca să poată intra înăuntru.

— Intraţi, domnul Hemming, zise vocea răguşită. Sunteţi aşteptat.

Frost văzu deschisă o uşă cu geam şi intră în prăvălioara care era o ceasornicărie-bijuterie. În faţa lui stătea un bătrân cu bluză albă. Omul strigă:

— Karin! A venit domnul Hemming.

În fundul prăvăliei se deschise o altă uşă şi apăru o femeie, care se întoarse mai întâi spre bătrân.

— Lasă deschis, Kurt. În principiu, trebuie să plecăm imediat.

Apoi se adresă lui Frost:

— Sunteţi GR Hemming?

— Da, răspunse Mercenarul. Mi se spune GR.

Femeia se prezentă:

— Karin Klotze, secretara biroului de propagandă.

Vocea era tăioasă şi metalică.

Femeia tăcu şi îl cercetă minuţios cu privirea. Frost profită ca să facă şi el acelaşi lucru. Cea din faţa lui trebuie să fi avut vreo treizeci şi cinci de ani. Deci se născuse după război. Purta un taior gri, o bluză albă şi ciorapi negri, lăsând o impresie de eleganţă sobră. Avea părul blond prins într-un coc. Iar faţa era foarte alungită, aproape cabalină, însă Frost n-ar fi zis că era urâtă. Îşi spuse că nu era frumoasă dar că arăta bine. Da, ăsta era cuvântul.

Karin Klotze era înaltă şi slabă. Cu cocul şi pantofii cu toc,

Frost aprecie că avea aproape aceeaşi înălţime ca a lui. Dar lucrul cel mai frapant la această femeie era în mod indiscutabil privirea. Ochii ei de un cenuşiu extrem de palid păreau că vor să fascineze, să hipnotizeze.

— Bine, zise ea în cele din urmă. Corespundeţi cu descrierea. Urmaţi-mă. Vom merge la membrii reţelei.

Se lăsă în jos să treacă pe sub oblonul de fier. Fidel obiceiurilor sale, Frost îi cercetă cu privirea fundul şi picioarele. Atletică, acesta fu calificativul care îi veni imediat în minte.

Afară cădea o ploaie măruntă şi foarte dezagreabilă. Frost a trebuit să lungească pasul pentru a o urma pe tânăra femeie până pe strada Compiègne, unde însoţitoarea lui se opri lângă un Mercedes 200 D de un albastru închis. Femeia îi deschise portiera din faţă, apoi dădu ocol maşinii şi se instală la volan trăgându-şi cu seriozitate fusta gri. Frost zări sub ciorapii negri nişte rotule uşor proeminente. Karin Klotze acţionă preîncălzirea şi se întoarse spre el.

— Domnule Hemming…

— Spune-mi GR. În Statele Unite nu mai suntem în epoca lui *Heil Hitler.* Să fim în pas cu timpul, ce dracu!

O lumină ciudată se aprinse o clipă în pupilele tinerei femei.

— Foarte bine, vă voi spune GR, dacă aşa preferaţi. Am să vă duc la colonelul Konrad Kaestner care conduce secţia franceză.

Karin Klotze… Kinrad Kaestner… Frost îşi zise că la neonazişti erau la modă K-aurile.

Beculeţul roşu se stinse. Karin Klotze demară.

— Dar mai înainte, continuă ea, trebuie să mă asigur că nu sunteţi un impostor. De aceea voi începe imediat să vă pun un anumit număr de întrebări.

„Hotărât lucru, îşi zise Mercenarul, în ultimul timp m-am abonat la examene!”

— E normal, răspunse el. Îţi stau la dispoziţie.

O nouă lumină, aproape vicleană, apăru în privirea celei de la volan. Parcurseră strada Faubourg-Poissonnière în direcţia bulevardului cu acelaşi nume.

Tânăra femeie începu cu întrebările obişnuite: vârsta, locul naşterii, studii etc. Frost era foarte destins. Îl cunoştea pe GR ca pe buzunarul lui.

La Richelieu-Drouot, Karin Klotze făcu la stânga, pe bulevardul Italienilor. Americanului îi era greu să se orienteze dar reuşi să observe că, în linii mari, traseul îi ducea spre vest. Trecând prin faţa Operei, Frost se gândi la *Harry's Bar* şi îşi duse instinctiv mâna la buzunarul interior unde îngrămădise banii de la Adrew Deacon. Paşaportul şi restul rămăseseră fireşte în mâinile lui Horowitz. Nu putea să păstreze la el vreun indiciu susceptibil să-l trădeze.

Trecură de Madeleine, apoi apucară pe strada Royale. În ciuda timpului mohorât şi al ploii, Frost nu putu să nu admire frumuseţea pieţei Concorde. Circulaţia devenise mai densă şi Karin Klotze, concentrată asupra volanului, încetase cu întrebările. Deodată se pomeni fluierând în surdină *Un American la Paris.*

După ce trecură Sena, femeia reluă interogatoriul. De data asta se terminase cu preliminariile şi întrebările deveneau mai complicate.

— Numele primei doici?

— Wilfrid.

— Bine.

Frost se concentra. Trebuia să răspundă prompt şi mai ales să evite capcanele. Karin Klotze conducea cu bustul drept, ţinând cu fermitate volanul cu amândouă mâinile. Avea unghiile tăiate scurt şi nedate cu ojă.

Frost nu putea să vadă prea bine dar i se păru că avea sâni mici şi mai curând ascuţiţi.

— Câte apartamente aveţi în reşedinţele de la Wilshire Corridor din Los Angeles?

Frost evită capcana.

— Nu mai am nimic. Am vândut totul în momentul eliberării mele pe cauţiune.

— Foarte bine. Câte aveaţi?

— Şase… Nu, şapte, scuză-mă.

Din când în când, o mică eroare înadins strecurată nu putea decât să dea mai multă veridicitate răspunsurilor.

— Care era valoarea acestor apartamente?

— Să ştii, Karen, că mergi prea departe. Le cumpărasem în…

— În 1981.

— Nu, în 1982.

Frost avu impresia că marcase un punct important. Un zâmbet ambiguu apăru pe buzele tinerei naziste.

— Chiar nu vă mai amintiţi de preţul lor? Totuşi reprezintă o sumă foarte importantă.

Frost zâmbi şi el.

— Ştii, totul e relativ. Când ai o avere mare, ajungi uneori să uiţi chiar şi sumele importante de valoarea acesteia.

— Măcar aşa cu aproximaţie.

Frost ştia că aceste apartamente fuseseră practic toate vândute unor şeici arabi doldora de bani. Pronunţă o estimare:

— Între unsprezece şi treisprezece milioane de dolari.

— Exact, răspunse tânăra femeie.

Frost începea să transpire. Îşi întoarse privirea spre stânga şi admiră tumul Eiffel. „Nici de data asta n-o să-l vizitez”, îşi zise el cu o fărâmă de melancolie.

— Deocamdată e de ajuns, declară Karin Klotze. În curând ajungem.

Trecură din nou Sena pe podul Garigaliano şi intrară pe bulevardul Exelmans. Frost, care totuşi nu cunoştea bine Parisul, găsi itinerarul ciudat şi se întrebă dacă nu cumva femeia încerca să-l dezorienteze. În cele din urmă Karin se opri la marginea trotuarului, conduse maşina spre intrarea unei mici reşedinţe particulare şi scoase o cheie din geantă.

Afară ploua întruna, Frost îşi şterse fără să vrea mustaţa cu dosul mâinii. Aproape că tresări. Nu mai avea mustaţă. Gândul îi zbură o clipă la Bess căreia îi plăcea mult să i-o înfăşoare pe deget.

Nu se făcuse noapte dar era totuşi destul de întuneric, înainte de a intra pe poartă, Frost reuşi totuşi să descifreze ce scria pe o plăcuţă şi ştiu astfel că se afla pe bulevardul Suchet.

Traversă un vestibul pardosit cu dale de marmură şi intrară

într-un fel de salon. Tânăra femeie îl invită pe Frost să ia loc pe o canapea din piele arămie şi se aşează în faţa lui într-un fotoliu. Între ei se afla o măsuţă joasă.

— Vreţi un whisky, GR?

De data asta Mercenarul era să cadă în capcană. Îşi simţi gâtul uscat când răspunse:

— Nu, mulţumesc. Nu servesc decât gin-tonic.

Karin Klotze se ridică şi se apropie de un bar.

— Gin este, îl anunţă ea. Mă duc la bucătărie să văd dacă găsesc apă tonică.

Femeia ieşi.

Frost tânjea după o ţigară Camel, Aproape că vedea firişorul de fum albastra ridicându-se spre tavan. Un adevărat supliciu. Dar imbecilul acela de GR Hemming nu fuma. Oare cât timp va trebui să se abţină?

Tânăra femeie se întoarse în încăpere cu o tavă mică, frumos lucrată.

— Am găsit ce vă face plăcere, declară ea.

Ce mai plăcere! Nu putea să sufere ginul cu apă tonică. Femeia îl servi pe Frost şi îşi turnă şi ei o doză frumuşică de whisky. Frost văzu băutura dansând în paharul ei când se ridică spunând:

— *Prosit!*

— *Cheers!* răspunse el. Pentru colaborarea noastră.

— Pe care o sper foarte fructuoasă, zise Karin Klotze.

Mercenarul avu impresia că surprinde încă o dată acea lumină ciudată în ochii ei de culoare deschisă. Îşi zise că dacă ar fi putut să se uite cruciş, cu siguranţă că s-ar fi uitat cruciş la paharul cu whisky. Gândul acesta stupid îl amuză şi îl făcu să ducă paharul la buze total destins.

— Vorbeaţi adineauri de eliberare pe cauţiune, GR. Pentru ce motiv aţi fost arestat preventiv?

Karin Klotze se aşezase picior peste picior şi îl privea drept în faţă. Părea foarte încântată de întrebarea ei. Frost se aştepta la ea, dar suporta foarte rău faptul că trebuia să răspundă. Femeia îi adresă un zâmbet încurajator şi îşi vârî între buze o ţigară lungă şi subţire de culoare brună. Frost îi zâmbi şi el şi, instinctiv, duse mâna la buzunar să-i ofere foc.

Dar bricheta nu mai era. Acum era la Marita, căreia i-o încredinţase spunându-i că ţinea la ea ca la lumina ochilor.

Karin Klotze îşi aprinse ţigara aceea curioasă şi aproape că îi suflă fumul în faţă. Frost se chinuia de moarte. Se hotărî să ia o înghiţitură zdravănă de gin-tonic, îşi drese glasul şi în sfârşit răspunse:

— Fusesem inculpat pentru viol, răpire şi maltratări sexuale.

De data asta nu i se mai părea. Lumina din ochii femeii era foarte clară. Femeii din faţa lui îi făcea plăcere să-l audă vorbind despre asta.

— Ni s-a spus că vă alegeaţi partenere foarte tinere.

— Da, răspunse Frost.

— Ce vârstă?

Se simţea rău, foarte rău. Mai bău o înghiţitură de gin-tonic.

— De vreo cincisprezece ani.

Karin Klotze trase cu nonşalanţă din ţigara ei maronie.

— Şi ce gen de maltratări le aplicaţi? întrebă ea zâmbind cu toată gura.

Frost nu putea să reziste mai mult. Îi trecu prin minte să-i arunce paharul în faţă. Îşi simţea capul greu. Sângele i se zbătea la tâmple. În urechi auzea un huruit puternic, întinse mâna spre masă dar braţul îi căzu moale pe canapeaua de piele. Deodată înţelese. „Dumnezeule mare! îşi zise el. S-ar părea că şi la asta m-am abonat!”

Îşi simţea pleoapa grea. Se strădui s-o ţină deschisă şi se uită la ochii femeii din faţa lui. Şi zări o luminiţă în adâncul pupilelor de un gri palid… gri palid…

XII

— Ah! Iată-l pe invitatul nostru revenind la viaţă!

Era o voce de bărbat, aspră, guturală.

Frost ştia că are ochiul deschis dar nu vedea decât o pată mare albă, de un alb lăptos, precum burta unui peşte mort.

Îl durea capul. Avea impresia că toate oasele capului erau plesnite. La marginea petei apăreau sclipiri, formându-se imagini neclare şi mişcate. Îi era frig. Deodată tresări din tot corpul. Strănută.

— Noroc, GR.

Asta era vocea metalică a numitei Karin Klotze.

Treptat, siluetele începeau să se contureze. Cineva se plimba tot timpul de colo până colo prin încăpere. Deodată simţi o durere sfredelitoare la încheietura mâinilor. Înţelese că avea braţele legate deasupra capului. Vederea îi deveni mai clară. Forma care se mişca era un bărbat.

— Gata, cred că acum ţi-ai revenit în întregime, căpitane Frost.

Căpitane Frost… Cuvintele răsunară în capul lui ca un verdict. Ca o sentinţă de condamnare la moarte.

De unde aflaseră? Şi aşa de repede. Frost simţi cum îl cuprinde furia. Bravo, căpitane Horowitz! Frumoasă acoperire…

Bărbatul se oprise. Stătea proţăpit în faţa lui, cu picioarele depărtate şi braţele încrucişate. Era un bărbat înalt şi voinic. Avea ochii albaştri şi părul blond tăiat scurt. Scurta de piele neagră era descheiată şi lăsa să se vadă un pulover pe gât, bej. Purta nişte pantaloni de culoare deschisă vârâţi în nişte cizme de călărie şi, în mâna dreaptă, avea o cravaşă.

— Gunther! ordonă el pocnind din degete.

Un om veni cu o găleată în mână şi îi aruncă conţinutul peste Frost. Americanul vru să se tragă înapoi dar era legat. Apa rece îl plesni peste piept şi peste faţă.

— Foarte bine. Cred că asta îţi va limpezi mintea, zise rânjind bărbatul cu cravaşa.

Mercenarul se scutură şi ridică capul. Avea mâinile legate de un fel de cadru, cu o sfoară groasă. Era în întregime gol. Gleznele legate de nişte inele fixate în sol îl obligau să-şi ţină picioarele depărtate.

— Frumos specimen, nu-i aşa, Karen?

Tânăra femeie se ridică şi veni mai aproape. Îi dădu ocol de mai multe ori lui Frost, trecând atât de aproape încât simţea curentul de aer pe pielea udă. Apoi se opri în faţa lui, cu ochii aţintiţi spre partea de jos a pântecului.

— Într-adevăr, frumos specimen, aprobă ea clătinând din cap.

Mercenarul se înfioră.

— Ţi-e frig, GR. Nu-ţi face griji, în curând am să te încălzesc.

Femeia îi atinse uşor obrazul cu vârful degetelor. Frost încercă s-o muşte, dar ea îşi trase repede mâna.

— Nu e frumos ce faci, zise ea pălmuindu-l cu toată forţa.

— Putoare! îi strigă Mercenarul.

Tânăra femeie se întoarse la locul ei şi se aşeză picior peste picior privindu-l cu zâmbetul pe buze.

— Haide, căpitane Frost, poartă-te un pic mai educat, îl certă bărbatul cu cravaşa.

— Cum aţi aflat?

— Căpitane Frost, nu fi jignitor. Colonelului Konrad Kaestner nu-i place să fie luat drept un imbecil! Cum ai putut să crezi măcar o secundă că voi cădea în capcana unor suboameni? Noi ştim de multă vreme că GR Hemming a căzut sub gloanţele câinilor de jidani. De altfel, dacă te-ai fi informat mai bine, ai fi aflat că lui îi lipsea ochiul drept, în timp ce tu n-ai ochiul stâng.

La mai mare Mossadule! îşi zise Frost scrâşnind din dinţi. Apoi se blestemă pentru faptul că acceptase o misiune cu atât de puţine garanţii…

— Dar toate astea nu-ţi spuneau numele meu.

Un rictus ironic deformă buzele groase ale lui Kaestner.

— Hotărât lucru, mă dezamăgeşti tare mult, căpitane Frost. Te reperasem de la Chicago în escorta porcului de Shimon Balsam. Felicitări pentru abilitatea cu care mânuieşti

revolverul. Ea ne-a costat trei oameni din compania noastră americană. Chiar ai avut naivitatea să crezi că vom lăsa să treacă asta ca… ca…

— Ca scrisoarea pe la poştă?

— Exact, ca scrisoarea pe la poştă.

— Prin urmare tu ai pus la cale povestea de la Chicago?

— Da, răspunse Kaestner. Acest jidovel a avut neruşinarea să ajute la arestarea unor eroi ai partidului nostru, părinţii noştri spirituali. Mă refer la Eischmann, la Barbie, ca să nu-i amintesc decât pe cei mai cunoscuţi. Credeai că vom lăsa chestia asta să treacă… ca scrisoarea pe la poştă?

— Înţeleg, făcu Mercenarul. Pe scurt, mă pot considera condamnat la moarte ca şi Balsam.

— De data asta dai dovadă de clarviziune, căpitane Frost, răspunse Kaestner arătându-şi caninii lucitori şi ascuţiţi.

În timp ce vorbeau, Frost examina încăperea. Decorul se schimbase. Nu se mai afla în salonul în care tânăra nazistă îi administrase drogul.

Locul era foarte modest mobilat. O sală de tortură simplă şi funcţională. Pereţii şi tavanul erau vopsite în alb, iar podeaua era acoperită cu dale din plastic negre şi albe. În faţa, lui, între două radiatoare, Frost vedea spatele lui Kaestner şi o parte din el însuşi în oglinda mare fixată pe perete.

În stânga oglinzii se putea vedea o fereastră acoperită de un panou metalic culisant. În faţa ferestrei, Karin Klotze stătea pe o bancă de lemn. Mercenarul o văzu aprinzându-şi una din ţigările ei lungi, apoi întinzând mâna spre o scrumieră cu picior. Lângă ea stătea în picioare numitul Gunther.

Zidul din fund avea o uşă lângă care Frost remarcă un panou electric având deasupra o serie de becuri semnalizatoare. Îşi îndreptă privirea spre zidul din dreapta şi văzu lanţuri groase cu brăţări de oţel suspendate de nişte cârlige. Tot aici mai era un panou electric, echipat cu un potenţiometru şi trei seturi de cabluri prelungite cu cleştişori. Sub acest ansamblu se afla un mic *brasero* aprins pe care se înroşea încetişor un vătrai.

La stânga, aproape în contact cu piciorul lui, Mercenarul văzu o masă mică de lemn vopsită în verde unde erau aşezaţi

cleşti de diferite forme, două ace lungi şi groase de oţel şi un brici ascuţit. Hainele cu care venise erau frumos împăturite pe un scaun aflat lângă masă.

Privirea lui o întâlni pe cea a lui Kaestner.

— Văd că ai făcut turul de orizont al situaţiei, căpitane Frost.

— Intenţionaţi să-mi tăiaţi degetele ca lui Shimon Balsam? Să nu vă gândiţi că veţi obţine vreo răscumpărare pentru persoana mea amărâtă. Prietenii mei nu sunt destul de bogaţi şi niciun guvern n-ar fi de acord să plătească vreo sumă ca să mă scoată de-aici.

O cută adâncă bară fruntea nazistului.

— Destul cu gluma, căpitane Frost. Avem suficiente posibilităţi ca să nu avem nevoie de răscumpărări. Iar acum ai să ne spui unde se află Shimon Balsam.

— Nu voi l-aţi răpit?

— Am zis, destul cu gluma!

De bună seamă, Kaestner începea să se enerveze. Pielea albă a feţei lui se făcuse stacojie. O venă albastră şi proeminentă începu să i se zbată la tâmpla stângă.

— Căpitane Frost, reluă el, te sfătuiesc să vorbeşti cât se poate de repede. Asta te-ar scuti de neplăceri. După cum ai putut să constaţi, avem tot materialul necesar pentru dezlegatul limbilor. Şi ştim să ne folosim de el.

Frost îşi contemplă imaginea în oglindă. În ciuda coafurii pe care i-o făcuse Marita, şi care încerca s-o imite pe cea a lui GR Hemming, şuviţa lui de păr negru îşi reluase forma naturală. Era udă şi lipită de frunte. La picioarele lui, urme de sânge întărite indicau că mai trecuseră şi alţii pe-acolo.

Era pierdut, ştia asta. Legat, neputincios, pradă cruzimii acelor nebuni, avea să moară mutilat în urma unor suferinţe cumplite. De data asta nu avea cine să-l mai salveze. Instinctiv, simţi nevoia unui sprijin, cel puţin o urmă de simpatie. Îşi îndreptă privirea spre femeie.

Aşezată pe banca de lemn, Karin Klotze se uita la el cu răceală. Cu pleoapele pe jumătate închise, cu un zâmbet vag pe buze, femeia trimitea rotocoale de fum spre tavan.

— Haide! răcni Kaestner. Vorbeşti sau nu?

— Chiar dacă aş vrea, tot n-aş putea. Nu ştiu nimic.

Cravaşa îl lovi pe neaşteptate peste coaste. Mercenarul scrâşni din dinţi ca să nu strige de durere.

Buzele lui Kaestner erau agitate la colţuri de un tremur nervos.

Zâmbetul tinerei femei deveni mult mai clar. Cu ochii ţintă la Frost, colonelul nazist se dădu înapoi şi se sprijini cu spatele de perete, lângă oglindă.

— Foarte bine, zise el. Vrei să începi, Karin?

— Nu, răspunse liniştită tânăra femeie. Prefer ca mai întâi Gunther să-l încălzească puţin.

— Cum vrei, făcu Kaestner. Gunther!

Omul îşi pocni călcâiele.

— *Jawohl, Herr Oberst!*

Kaestner arătă cu bărbia spre Frost. Gunther se duse să ia vătraiul şi trecu în spatele porticului.

— Opreşte-te, imbecilule! răcni Kaestner. Ai să-l omori dacă ai să-i bagi vătraiul în cur. Şi nu vom mai putea să-l facem să vorbească.

— Dar, *Herr Oberst...* se bâlbâi Gunther. Am înţeles... că *Fraulein Klotze* vrea să-l încălzesc...

— *Maul zu!* răcni Kaestner.

Vrednic de milă, Gunther duse la loc vătraiul. Kaestner întinse arătătorul spre masa cu instrumente.

Frost simţi o gheară de gheaţă sfâşiindu-i măruntaiele.

Gunther se apropie de masă, luă briciul şi se lăsă în genunchi în stânga lui Frost. Kaestner părea calm şi satisfăcut. Karin Klotze îşi strivi chiştocul şi se aplecă înainte, cu o expresie de curiozitate întipărită pe faţă. Nu la Gunther se uita, ci la Frost.

Mercenarul simţi mâna lui Gunther aşezându-i-se pe partea exterioară a coapsei. Omul îi întinse pielea între degetul mare şi arătător.

— Stai liniştit, căpitane Frost. Mai ales nu mişca, îl sfătui Kaestner. Gunther ar putea să te rănească mai adânc decât intenţionează. Dacă îl laşi să-şi facă treaba, totul va decurge foarte bine, vei vedea. Când subiectul stă cuminte, Gunther obţine rezultate remarcabile.

Uluit la culme, Frost se întreba ce voia să spună. Se uită la Gunther. Omul practică o incizie orizontală la exteriorul coapsei. Briciul era foarte ascuţit şi aproape că nu producea nicio durere. Apoi, întinzând cu grijă pielea, Gunther făcu două tăieturi mai lungi, perpendiculare pe prima. Termină cu o a doua incizie orizontală, astfel încât să formeze un dreptunghi lung.

Cu privirea rătăcită, fără să înţeleagă, americanul se uita la sângele care picura de-a lungul tăişului. Gunther se dădu înapoi să-şi contemple opera, apoi puse la loc briciul pe masă.

Abia când luă cleştele înţelese şi Frost. O oroare indescriptibilă îi crispă stomacul. Kaestner se uita la el strâmbându-se. Karin Klotze îşi aprinse altă ţigară maronie.

Frost simţi cleştele prinzându-i coapsa, apoi Gunther trase brusc, smulgând o şuviţă lungă de piele, de mărimea decupării făcute cu briciul. Durerea fu cumplită. Mercenarul simţi o arsură fulgerătoare, apoi gura i se umplu de un lichid acru. Un spasm îi contractă stomacul. Îi venea să vomeze dar stomacul lui era gol. Propriul strigăt îi răni timpanele. Oare strigătul îi făcea atâta rău sau durerea care îl făcea să strige aşa? Nu mai ştia. Nu mai era decât durere şi urlet.

Privirea i se aburise de lacrimi. Începu să nu mai vadă clar. Apoi fu zguduit de şocul rece al altei găleţi de apă.

Karin Klotze se ridicase în picioare. Se apropie de el cu un mers legănat, cu ţigara între buze. Cu un gest al mâinii îl îndreptă pe Gunther şi se lăsă în jos în locul lui.

— Frumos lucrat, Gunther, aprecie ea examinând urma sângerândă.

Apoi îşi trecu un deget peste rană. Frost urlă de durere. Tânăra femeie se ridică în picioare, îşi linse degetul roşu de sânge şi începu să mângâie pieptul păros al Mercenarului.

— Îţi place mult de tot să le faci să sufere pe fetiţe, GR, nu-i aşa? murmură ea cu o voce suavă. Pe unele le-ai făcut chiar să moară de durere, nu? Şi eu am să te fac să mori, de durere şi de plăcere. Vei vedea că e acelaşi lucru.

Mercenarul încercă s-o lovească cu genunchiul. Dar nu reuşea decât să se agite neputincios în legături.

— Eşti nebună! îi strigă el. Ce mai e şi circul ăsta? Ştii

foarte bine că nu sunt GR!

— Pentru mine tu vei fi totdeauna GR. Acesta va fi numele pe care-l voi evoca gândindu-mă la tine, atunci când n-ai să mai fi. Ai reuşit să mă convingi cu desăvârşire mai adineauri în maşină.

Femeia ridică capul spre el. Luminiţa era acolo, în adâncul ochilor ei cenuşii. O luminiţă de nebunie.

Tânăra femeie începu să-i frământe încetişor pântecul.

— Ţicnito! strigă Frost.

— Uşurel, Karin, zise Kaestner. Nu uita că mai întâi trebuie să-l facem să vorbească.

— Nu uit. Fii liniştit, iepuraşul meu.

Frost îşi zise că dacă Kaestner avea aerul unui iepuraş, atunci el era cu siguranţă popă.

— Priveşte, zise tânăra femeie.

Karin îşi aruncă chiştocul în micul recipient în care se înroşea vătraiul, apoi se duse să ia ceva de pe masă, ceva ce Mercenarul nu putu să vadă. Se întoarse în spatele lui. Frost simţi o mână mângâindu-i şalele, apoi fesele şi Mercenarul se întinse cât putu înainte ca să scape de acel contact odios, în clipa aceea Karin îi aplică ceva pe rană.

Sare grosolană.

Frost scoase un urlet sfâşietor. Durerea îi cuprinse tot piciorul. Apoi se propagă ca un curent electric până în partea de jos a spatelui şi urcă pe şira spinării, îi chinui ceafa şi îi făcu explozie în craniu ca un sunet uriaş de gong. Îşi pierdu cunoştinţa.

Când a treia găleată de apă îl readuse în simţiri, Frost auzi mai întâi vocea lui Kaestner:

— Deci, căpitane Frost, te-ai hotărât să vorbeşti?

— Gura, lepădătură!

— Karin, continuă-ţi programul.

Tânăra femeie era tot în spatele lui. Îi dădu ocol să ajungă lângă Kaestner. Când o văzu în oglindă, Mercenarul se întrebă dacă nu cumva înnebunise şi el.

Femeia se lipi de colonelul nazist şi îl sărută podidindu-l cu mângâieri lubrice. Frost se uita la ei încremenit de uimire. Gunther, aflat în stânga lui, privea şi el scena scoţând mici

gâlgâituri isterice. După o ultimă mângâiere, Karin luă cravaşa şi se întoarse încet.

Frost îşi zise în mod stupid că nu se înşelase: Karin avea sâni mici şi ascuţiţi.

Tânăra femeie nu mai avea pe ea decât ciorapii negri prinşi de un mic portjartier.

Se apropia de Mercenar cu cravaşa în mână.

XIII

În ciuda frigului, Frost simţi sudoarea picurându-i de la tâmple. Vârful cravaşei i se aşează pe gât, coborî de-a lungul pieptului, a pântecului şi zăbovi îndelung între picioare. Frost îşi auzea scrâşnetul dinţilor.

— Unde e câinele de jidan? întrebă vocea metalică.

— Putoare!

Cravaşa îl plesni. Frost ţipă. O vânătaie mare începu să se formeze la subsuoara stângă.

— Unde e câinele de jidan? repetă Karin Klotze.

— Crăpara-i, putoare!

Cravaşa lovi din nou. De data asta aştepta lovitura. Strânse din dinţi şi reuşi să-şi reţină strigătul de durere. O nouă vânătaie îi apăru pe piele la baza gâtului. Dezamăgită parcă de tăcerea lui, Karin Klotze se dădu un pas înapoi şi se uită la el cu un aer mirat.

Gunther îşi continua gâlgâielile isterice. Frost îşi trase nasul şi expedie un scuipat mare care o lovi pe femeie sub un ochi, apoi se scurse încet pe obraz şi de-a lungul gâtului. Gunther se repezi gata să răzbune jignirea. Dar ea îl opri cu un gest al mâinii.

Cu un calm îngrijorător, femeia aşează cravaşa pe masă, se şterse cu o batistă şi aprinse o ţigară maronie. Frost o privi venind spre el cu un mers de felină. Avea un corp lung cu muşchi delicaţi şi o piele foarte roz. Sfârcurile sânilor mici erau şi ele roz. Între picioare, un triunghi des de păr blond contrasta puternic cu ciorapii şi portjartierul.

Acum femeia se afla în faţa lui. Ştia ce avea să urmeze şi tresări fără să vrea. Karin trase lung din ţigară ca s-o înroşească bine şi o apropie de faţa lui Frost. Ţigara trecu de mai multe ori prin faţa ochiului valid. Mercenarul îşi dădu capul cât mai mult pe spate.

Dar Karin Klotze înaintă şi se lipi de el cu o impudoare totală. Simţi o mână alunecând pe părul de pe piept şi aşezându-i-se delicat pe gât. Apoi apăru şi cealaltă mână în

câmpul lui vizual şi ţigara îşi reluă manejul.

— Unde e jidanul?

Simţi răsuflarea sacadată a tinerei femei, sânii mici şi ascuţiţi apăsându-i pieptul, mâna pe gât, asprimea triunghiului blond pe coapsă. Era insuportabil. De lângă oglindă, Kaestner urmărea scena cu o privire strălucitoare.

Să-şi înghită limba. Să moară asfixiat. Să scape de această exhibiţie obscenă. Încercă dar îşi dădu seama cu descurajare că nu reuşea. Şi poate că aveau să-l tortureze aşa ore în şir. Căci se pricepeau s-o facă.

Frost încercă s-o respingă lovind-o cu genunchiul dar nu reuşi decât să-i smulgă gemete. Cu cât se mişca mai mult cu atât îi făcea mai multă plăcere.

— Vorbeşti? Unde e câinele de jidan?

Vocea tinerei femei devenise o şoaptă voluptoasă la urechea Mercenarului.

— Îţi face plăcere, stricato, nu-i aşa?

Karin Klotze se îndepărtă de el fără să răspundă, aruncă ţigara şi reveni. Îi întoarse spatele şi o văzu în oglindă făcându-i cu ochiul lui Kaestner. Apoi se lipi din nou de el, împingându-l progresiv în spate, de parcă ar fi vrut să-l rupă în două. Degetele lui Frost înţepeniră. Nu putea să le mai mişte. Frânghia îl tăia în carne vie. Simţea omoplaţii femeii intrându-i în piept şi contactul rece al feselor ei musculoase sub pântec. Era abject.

Cu preţul unui efort dureros, Frost reuşi să lase capul în jos şi să-şi înfigă dinţii în umărul ei. Karin Klotze scoase un urlet. Presiunea slăbi. Urletul încetă şi îi luă locul un râs demonic. Râzând întruna, femeia se duse să aducă vătraiul şi îl aplică peste rana lui Frost. Mercenarul scoase un strigăt lung şi ascuţit care îl surprinse aproape la fel ca durerea cumplită.

— Ajunge, zise Kaestner. Mergi prea repede.

Karin Klotze dădu din cap şi duse la loc vătraiul.

Femeia se uită la Frost zâmbind cu gura până la urechi.

Ochii îi străluceau.

— Vezi că-ţi place să le faci pe femei să sufere? Ştiam eu. Nu mi se întâmplă prea des să am un partener atât de redutabil. Cred că şedinţa noastră va fi una dintre cele mai

reuşite.

Era clar că îi plăcea să sufere la fel de mult pe cât îi plăcea să-i facă pe alţii să sufere. Puse o mână pe cadru, se întoarse spre oglindă şi se admiră, cu pleoapele pe jumătate închise, cu picioarele uşor îndoite, ca un star de prin anii treizeci. Poza şi pentru Kaestner. Colonelul nazist era fascinat şi transpira abundent.

În clipa aceea un „clic-clac" discret atrase atenţia naziştilor spre panoul electric de lângă uşă. Un bec roşu începuse să clipească.

— Gunther, du-te să vezi ce este, ordonă Kaestner.

Gunther se îndreptă cu regret spre uşă. Ieşi dar se întoarse aproape imediat.

— *Herr Oberst,* veniţi repede!

Kaestner ieşi şi el bombănind:

— *Scheiss!* Ce se întâmplă?

O lumină de speranţă se aprinse în privirea Mercenarului. Dar se stinse imediat. Un panou culisant din oţel, asemănător cu cel care astupa fereastra, se lăsa încet în faţa uşii. Probabil că Kaestner acţionase închiderea lui din exterior.

Karin Klotze părea frustrată. Se îndreptă cu un pas ţeapăn spre banca de lemn şi aprinse o nouă ţigară.

— Te-ai bosumflat, frumoaso? zise Mercenarul rânjind.

Pupilele cenuşii îl fulgerară cu o privire plină de ură.

— Nu pierzi nimic dacă mai aştepţi!

Frost nu ştia dacă pierdea ceva dar, deocamdată, ideea de a aştepta îi convenea de minune. Să aştepte? Mercenarul schimbă brusc tonul:

— De ce să aşteptăm? întrebă el. Poate că am putea să facem lucruri interesante amândoi. Dar ar trebui să-mi laşi ceva mai multă libertate de mişcare. Eu sunt bărbat. Unul adevărat. Nu e nevoie să fiu excitat cu acest gen de scene ca să satisfac o femeie. Vino, vei vedea, o să-ţi procur senzaţii pe care nu le-ai simţit vreodată cu colonelul tău.

Tânăra femeie se uita la el cu un aer uimit. Fumă un moment în tăcere, apoi îşi întoarse privirea spre uşă. Era evident că se temea de represalii.

— Vino, când îţi spun. El nu va şti nimic.

Femeia se ridică nehotărâtă. Privirea ei se plimbă de mai multe ori între uşă şi Mercenar.

— Vino, Karin. N-ai să regreţi. Nu ne putem încuia într-un fel?

Femeia dădu din cap, zâmbi, apoi se îndreptă spre uşă.

— Ba da, zise ea. Am să le spun că s-a blocat singură.

Frost o văzu luând o cheie de la tabloul electric, introducând-o într-un contact din panou şi mânuind câteva butoane. Frost scoase un suspin de uşurare cât putu de discret.

Karin Klotze se apropia cu mersul ei felin. Ochii îi străluceau mai mult ca niciodată. Îl luă în braţe pe Frost şi zise:

— Mă vei poseda cu brutalitate.

— Da, îţi promit.

— Ai să faci să mă doară, mă vei insulta, mă vei face cum îţi vine la gură…

— Asta e specialitatea mea, curviştino. Stai să vezi.

— *Schweinhund,* murmură Karin cu vocea tremurând de dorinţă.

Femeia îi înfipse unghiile în spate, apoi începu să-l mângâie, să-l ciupească, să-l sărute, să-l pălmuiască, să-l lingă, alternând blândeţea şi violenţa cu o pasiune de apucată.

Lui Frost îi venea să vomite. Dar trebuia să se stăpânească şi să intre în jocul acestei ţicnite. Asta era singura lui şansă. Şi o ştia prea bine. Karin se lipi de el scoţând mici strigăte pline de excitare.

— Desfă-mi repede legăturile, zise Mercenarul. Nu mai pot!

— Mai aşteaptă puţin. O să fie mai bine. Vreau să profit din plin. Măcar de data asta. Konrad e pe jumătate impotent. Nu e în stare să se culce cu mine până nu mă vede maltratând pe cineva sau cuplându-mă cu Gunther. Tu pari un bărbat adevărat. Simt că o să meargă.

Frost era aşa de exaltat din cauza ocaziei nesperate de a se salva încât, împotriva voinţei lui, reuşi să-şi producă erecţia aşteptată când Karin începu să-i frământe sexul. Tânăra femeie se dădu înapoi să-şi admire opera.

În sfârşit, întinse mâna spre masă şi luă briciul. Încet,

uitându-se tot timpul la Frost, femeia îl mângâie cu latul lamei, urcând cu ea de-a lungul unei gambe. Frost îşi stăpâni cu greu tremurul când lama rece trecu la mai puţin de un centimetru de testicule, apoi Karin, împinsă parcă de un impuls brusc, tăie sforile care îi legau gleznele.

Tânăra femeie se dădu încă o dată înapoi, închise briciul şi îşi desfăcu cocul. Părul lung şi blond îi cădea până dincolo de jumătatea spatelui. Frost o privi zâmbind. Asta aştepta şi ea. Se aruncă asupra lui şi îi sărută tot corpul cu frenezie. Apoi îi tăie şi sforile de la mâini şi aruncă briciul. Frost îşi desfăcu de tot legăturile de la mâini şi de la picioare, apoi îşi masă un moment articulaţiile.

Karin poza cu pleoapele pe jumătate închise.

Prima mişcare a Mercenarului fu de a-i trage două palme care îi lăsară urme roşii pe obraji. Ea îl privi stupefiată.

— Nu asta voiai, frumoaso?

Zâmbetul reveni pe buzele tinerei femei.

— *Doch!* Vino! Fă-mi să mă doară şi să-mi placă.

Frost se apropie şi începu s-o mângâie, apoi o pălmui iar. Femeia se lipi de el scoţând gemete neruşinate. El îi şopti la ureche obscenităţi care îi dublă înflăcărarea. În privinţa asta Mercenarul nu făcea niciun efort. Apoi o prinse de un sân, îl masă la început uşurel, apoi o apucă de sfârcul mic şi roz şi îl răsuci cu brutalitate. Karin scoase un urlet de durere şi de extaz.

„E cum nu se poate mai stricată”, îşi zise Mercenarul. Apoi spuse cu voce tare:

— Acum întoarce-te, târâtură. O să vezi tu ce-ai să vezi!

Ea protestă doar aşa, de formă.

— Întoarce-te, putoare! repetă Mercenarul, trăgând-o fără milă de păr.

Nici în privinţa asta nu era nevoie să facă vreun efort. Fata se supuse în sfârşit cu un mic gâlgâit excitat. Frost se aplecă şi luă de jos briciul.

Karin Klotze se înfioră toată când simţi corpul Mercenarului lipindu-se de ea. Apoi încremeni. Văzuse lama care i se apropia de gât. Cu o vioiciune neaşteptată, femeia lovi cu piciorul în spate. Atins în testicule, Frost se pomeni cu

respiraţia tăiată. Îi dădu drumul tinerei femei dar simţi că briciul atingea ceva. Urletul scos de Karin îi confirmă impresia. Frost se poticni şi puse un genunchi în pământ.

Când se ridică, femeia era în faţa lui cu vătraiul în mână. Portjartierul se rupsese şi ciorapii negri îi căzeau pe glezne.

O tăietură îi brăzda pieptul sub sânul drept.

— Încetează, Karin. Nu ai nicio şansă. Nu mă obliga să te ucid!

— *Schweihund!* îi aruncă ea în faţă cu o voce plină de venin.

Femeia luă o poziţie impecabilă de luptă. Practica scrima. Era periculos. Frost avea o armă redutabilă dar prea scurtă faţă de vătrai. Eschivă primul ei atac, dădu ocol adversarei şi o dezechilibră cu o lovitură de picior în şale. Femeia se rostogoli pe podea fără să dea drumul vătraiului. Un urlet înspăimântător zgudui timpanele Mercenarului.

Când se ridică s-o înfrunte din nou, Frost simţi cum i se zbârleşte părul. Karin avea pântecul plin de sânge şi părul pubian începea să se înroşească. O arsură hidoasă îi vătăma coapsa stângă. Abia în clipa aceea simţi şi el un miros urât de carne carbonizată.

— Opreşte-te, Karin! repetă el.

— *Schwein!*

La cel de al doilea atac Frost nu mai ezită. Briciul porni spre braţul ei. Tânăra femeie scăpă vătraiul care sfârâi pe dalele de plastic degajând un miros puturos. Karin se dădu înapoi, cu gura deschisă, cu faţa deformată de durere. Nu scoase nici măcar un singur strigăt. Probabil că nu putea din cauza durerii cumplite.

Dar tot nu se dădu bătută. Frustrarea şi durerea îi schimbaseră demenţa libidinoasă în furie ucigaşă. Ochii ei cenuşii scăpărau de ură şi la marginea buzelor îi apăruse o spumă albicioasă. Frost pricepu că îşi pierduse definitiv judecata şi nu mai putea face nimic ca s-o cruţe.

Femeia se învârtea în jurul lui ca un luptător care caută punctul slab al adversarului. Frost fu gata să rămână încremenit când o văzu aruncându-se ca o tigroaică furioasă.

Mercenarul reacţionă în ultimul moment.

Lama ascuţită intră fără niciun efort în carnea moale a gâtului, secţionând în acelaşi timp jugulara, traheea şi carotida.

Karin Klotze căzu pe burtă, apoi cu un spasm, se ridică pe genunchi. Se uită la el cu ochii dilataţi de groază. Frost văzu sângele ţâşnindu-i din gâtul tăiat dintr-o parte până în cealaltă. Avea impresia că asistă la un film de groază pornografic.

Karin Klotze a mai trăit încă treizeci de secunde, apoi sângele care îi clocotea în gât îi invadă bronhiile şi sfârşi asfixiată. Se prăbuşi pe o parte. Părul lung şi blond i se împrăştie într-o baltă de sânge.

Stăpânindu-şi senzaţia de vomă, Mercenarul aruncă briciul, se întoarse spre cadrul de care fusese legat aplicându-şi batista în carouri pe rana de la coapsă. Sfâşie cu dinţii mânecile bluzei albe pe care o purtase Karin şi îşi fixă cu ele pansamentul provizoriu. Apoi îşi îmbrăcă veşmintele cu care se dăduse drept GR Hemming.

Cheia rămăsese în contactul panoului de la uşă. Frost o răsuci într-o parte şi încercă la întâmplare câteva butoane. În cele din urmă panoul de la fereastră culisă într-o parte dar în acelaşi timp declanşă o sonerie cu sunet strident. Cu siguranţă că făcuse o manevră greşită. Sala de tortură era foarte bine izolată fonic. Abia după ce deschise fereastra şi obloanele, înţelese Frost de ce se aprinsese mai adineauri semnalul de alarmă. Împuşcături furioase se auzeau dinspre aripa stângă a reşedinţei particulare.

Cine ataca bârlogul naziştilor?

XIV

Era noapte de-a binelea. La trei metri în faţa lui, picături mărunte de ploaie pluteau în lumina albăstruie a unui felinar. Frost se afla la parter. Trecu peste bara ferestrei şi sări. Durerea îi tăie răsuflarea când ateriză pe peluza mică din faţă. Se opri o clipă să-şi revină, apoi înaintă până la un gard viu de lemn-câinesc.

În stânga lui se auzea ţăcănitul rafalelor de arme automate. Urmă pocnetul unui geam spart, apoi un zgomot de motor şi scrâşnetul cauciucurilor. În secunda următoare, o maşină Golf GTI apăru pe aleea din stânga lui, viră brusc la dreapta şi trecu în mare viteză prin faţa porţii de fier. Două maşini CX negre se năpustiră în urmărirea ei. Frost le văzu înaintând în zig-zag printre celelalte maşini, apoi stopurile lor dispărură în noapte.

Armele amuţiseră. Frost mai aşteptă puţin apoi dădu la o parte tufele de lemn-câinesc. Crengile îi zgâriară faţa şi mâinile când începu să escaladeze poarta de fier înaltă, vopsită în negru. Atunci auzi un alt zgomot de motor. Îşi dădu drumul să cadă înapoi între tufe.

Maşina ieşi de pe alee, făcu la stânga şi se îndepărtă cu viteză moderată. Frost nu vedea prea bine de la distanţa aceea dar i se păru că recunoaşte Mercedesul albastru al Karinei Klotze.

Escaladă grilajul, ferindu-se de vârfurile ascuţite care se înşirau pe culme şi examină cu prudenţă împrejurimile. Nu se mai auzea nicio împuşcătură. Niciun zgomot, în afara huruitului continuu al circulaţiei de pe bulevard. Frost se întoarse. După cum se aştepta, se afla în faţa reşedinţei particulare unde îl adusese tânăra nazistă. Cât era ceasul? Nu ştia. Îi luaseră ceasul Rolex cu care venise la mână. Îşi controlă buzunarele. Goale. Banii dispăruseră. Nu-i lăsaseră decât batista pe care şi-o pusese acum pe rana de la coapsă.

Ce să facă?

Sigur, scăpase de torţionarii nazişti. Dar ce realizase cu

asta? Era singur, rănit, fără un ban în buzunar, într-o ţară unde se vorbea o limbă în care el abia putea să se exprime. Ploaia era rece şi începuse să bată vântul. Nici măcar batistă nu mai avea. Îşi şterse nasul cu mâneca. Îşi vârî mâinile în buzunarele costumului de lux, aşteptă la semafor şi porni cu un pas lent pe şoseaua strălucitoare a bulevardului Suchet.

Să se întoarcă în ascunzătoarea Mossadului de lângă gara din Asnières? Avea sentimentul că Horowitz îl trimisese cu bună ştiinţă în ghearele naziştilor. Cu cât se gândea mai mult, cu atât mai mult avea convingerea că un serviciu de informaţii atât de bine informat şi atât de serios ca Mossadul n-ar fi putut să comită acea serie de greşeli grosolane. O trădare? Poate, dar de ce?

Să ia legătura cu Bess? Probabil că era pe undeva pe la Arromanches sau Utha Beach. Frost ştia că *INB Telecommunication Service* o trimisese să facă un reportaj despre aniversarea debarcării. Cum s-o găsească la telefon? Probabil că îşi luase o cameră într-un hotel mic şi liniştit, aşa cum îi plăcea ei.

Bess... Şi-o închipui dormind, cu părul blond răsfirat pe pernă. Probabil că îi mai crescuse de când i-l tăiase atunci la frontiera dintre Zair şi Burundi.

Trecuseră patruzeci şi opt de ore de când Shimon Balsam fusese răpit. Probabil că poliţia franceză primise şi al doilea deget. Frost tresări de oroare. Apoi, de la tată, gândul îi zbură la fiică. Dacă Marita ar fi fost într-adevăr fiica lui... Se îndoia din ce în ce mai mult de asta dar... nu, i se păruse absolut sinceră. Poate că jucase teatru cu el în privinţa identităţii, dar în esenţă o credea cinstită. I se dăruise cu atâta tandreţe şi fără reţinere şi prea îl îngrijise bine înainte de plecare. Există lucruri care nu te pot înşela.

Se hotărî să meargă la hotelul unde trăsese Marita. Poate îi lăsase un mesaj.

Dar deocamdată trebuia să se ascundă până când se făcea ziuă. Dimineaţă avea să călătorească cu metroul, fără bilet, până în piaţa Clichy.

Frost văzu nişte copaci în faţa lui. Un spaţiu verde. Îşi zise că ar putea să-şi găsească acolo un adăpost. Intră pe o stradă

mică şi citi numele de pe plăcuţă. Strada Ernest-Hérbert.

Mai parcurse câteva sute de metri, traversă alte două străzi şi se pomeni în plină pădure. Mercenarul nu ştia că foarte aproape, în dreapta lui, se înălţau clădirile austere ale ambasadei URSS-ului şi, în stânga, la mai puţin de un kilometru, stadionul Roland-Garros despre care toată lumea vorbea în acel moment.

Noaptea era rece. Deodată Frost auzi un foşnet de crengi. Se întoarse, gata să facă faţă la orice, apoi rămase locului în faţa unei apariţii ivite din întuneric.

— Vii, *scumpilel* Nu scump şi foarte bun.

Frost fu gata să izbucnească în râs. Creatura din faţa lui măsura probabil un metru optzeci. Ţâţele enorme ude de ploaie străluceau luminate de o rază palidă de lună. Nu avea pe ea decât o bucată mică de pânză neagră legată cu şnuruleţ care îi acoperea sexul. Frost înţelese imediat că, dacă sexul cu pricina nu era acelaşi ca al lui, asta se datora cu siguranţă chirurgiei.

Norii se risipiră în acel moment şi lumina albicioasă a lunii îi dezvălui lui Frost un spectacol fellinian. Alţi şase-şapte indivizi de acelaşi soi se plimbau de colo până colo prin desiş mişcându-şi bucile. În stânga lui, unul dintre ei, cu o bucată mică de pânză în jurul şoldurilor, tocmai negocia preţul cu un client la costum şi cu pălărie. Avea nişte braţe de luptător de catch şi nişte sâni mai mari decât ugerele unei vaci normande. Avea pielea aproape neagră şi pe umeri îi cădea în bucle părul unei peruci blonde.

— *Haidi, scumpite, nu-ţii plac?*

Frost dădu agasat din umeri şi se îndepărtă cu paşi mari în direcţia pădurii. Homosexualul îi strigă câteva obscenităţi pe care nu le înţelese. Zece metri mai departe, drumul lui intersectă un drumeag asfaltat.

Şi exact aici văzu maşinile oprite. Cu siguranţă că erau maşinile clienţilor care se izolau prin desişuri cu homosexuali.

O privire la dreapta, alta la stânga. Nu se vedea nimeni. Mercenarul se apropie şi încercă prima uşă. Încuiată. La a doua maşină la fel. A treia avea nişte aripi adăugate deasupra cărora farurile semănau cu nişte ochi de insectă. Portiera se

deschise.

Aproape că nu-i veni să creadă când văzu cheia în contact. O răsuci o dată. Un bec roşu se aprinse la tabloul de bord. Şi doar atât. Scaunul era incredibil de moale, arcurile la fel.

— Drace! făcu Frost printre dinţi. Ce mai e şi sistemul ăsta?

Forţă puţin cheia. Fără cel mai mic rezultat. Apăsă pe buton. Farurile se aprinseră şi imediat se stinseră.

Deodată văzu lângă frâna de mână o manetă pe care se zărea litera D. Trase de ea la întâmplare şi demarorul produse un zgomot de maşină de măcinat cafea. La a doua încercare motorul porni cu rateuri.

În clipa aceea, bărbatul cu panglică neagră la ochi, văzu la aproximativ două sute de metri o siluetă care venea spre el gesticulând. Apucă imediat o măciulie fixată la o tijă care i se părea a fi levierul vitezelor. Debraie şi apăsă pe chestia aceea care intră în tabloul de bord. Când apăsă pe acceleraţie, vehiculul porni cu un fel de sărituri intermitente care îi dădură impresia că s-a urcat pe o minge. Motorul făcea zgomot şi părea gata să explodeze. Frost căută o altă viteză. Maşina mai făcu un salt şi motorul se mai potoli. Mercenarul trase concluzia că găsise viteza a doua sau a treia.

În momentul acela o maşină mare trecu pe lângă el în mare viteză, viră în coadă de peşte şi se opri în scrâşnet de cauciucuri. Frost apăsă cu disperare pe frână, dar micul său vehicul alunecă pe drumul plin de pietriş. Răsuci instinctiv volanul ca să evite cealaltă maşină şi roata lui din faţă se opri în bordura trotuarului.

Uşile din spate ale primei maşini erau deschise. Trei oameni cu revolvere în mână săriră jos din ea.

— Ieşi afară! Mâinile sus!

Frost nu avea nicio armă. Făcu ce i se ceruse.

— Urcă dincolo, îi ordonă unul din oameni.

În acel moment Frost auzi strigăte în spatele lui.

— Prindeţi-l! Opriţi-l! Mi-a furat maşina!

— Cine mai e şi ăsta? bombăni cel care părea să fie şeful. Dacruz, Riblet, ocupaţi-vă de american, eu mă duc să-l liniştesc.

Numiţii Dacruz şi Riblet îl duseră pe Mercenar pe bancheta

din spate a maşinii lor, un automobil mare şi cenuşiu 604. Trântiră portierele ţinându-l la respect cu revolverele, în timp ce al treilea personaj îl aştepta pe cel care urla şi gesticula.

— Maşinuţa mea, maşinuţa mea! Sunt sigur că mi-a stricat-o. Va trebui să plătească.

Deodată proprietarul maşinuţei văzu pistolul. Încremeni în loc şi amuţi.

— Ai actele la dumneata? întrebă omul înarmat. Poliţia!

Geamurile maşinii 604 estompau ecourile discuţiei, dar Frost înţelese cu aproximaţie ceea ce urmă.

— Eu... Da, dar...

— Ştii că e interzisă staţionarea în pădurea Boulogne după căderea serii?

— Dar, dom'le agent...

— Ce făceai aici la ora asta?

— Păi... ăăă... Mă oprisem ca să... ca să-mi satisfac o nevoie naturală, nu!

— O nevoie naturală... zise omul cu pistolul, izbucnind în râs. Într-adevăr, se poate numi aşa. Probabil că aveai o poftă nebună dacă te-ai dus să ţi-o satisfaci cu „mimozele" braziliene!

Cei doi oameni din maşină care îl încadrau pe Frost râdeau şi ei în hohote. Hank nu avea deloc poftă de râs.

— Dar vă înşelaţi, spunea proprietarul maşinuţei. Vă asigur că...

— Haide, urcă-te în maşină, eliberează şoseaua şi să nu te mai prind pe-aici.

Amatorul de îmbrăţişări exotice făcu întocmai cât ai clipi. Cel care părea şeful grupului urcă în maşina 604, se aşeză lângă şofer şi ordonă:

— La Villacoublay, Fernand.

Frost tresări. Nu-l recunoscuse în întuneric. Dar era chiar el. Fernand taciturnul. Cel care îl luase de la Domount împreună cu Fontanella.

— Unde mă duceţi? întrebă Mercenarul într-o franceză cumplită.

— La aerodromul din Villacoublay. Te aşteaptă acolo inspectorul Fontanella, răspunse celălalt într-o engleză la fel

de cumplită.

XV

Avionul Mystère 50 îşi luase zborul. La bordul lui, Frost asculta explicaţiile inspectorului Fontanella.

— Kaestner a închiriat imobilul cu o lună în urmă. Aveam cunoştinţă de activităţile lui dar nu aveam nicio probă pentru a-l aresta. Locul era supravegheat zi şi noapte de trei săptămâni, pentru că ne temeam că ar fi putut să servească drept punct de plecare pentru vreo acţiune importantă cu ocazia ceremoniilor de aniversare a debarcării.

— Când ai fost anunţat de sosirea mea împreună cu Karin Klotze?

— Aproape imediat, răspunse Fontanella. Dar nu am dat ordin să se intervină decât după ce am primit un telefon de la fata de la Mossad.

Frost îl privi uimit. Apoi îşi aminti de fata aceea care le servise micul dejun în ascunzătoarea de la Asnières.

— O anume Myriam, dacă îmi amintesc bine... De ce nu Horowitz?

— Niciunul din ei. Va trebui să iau totul de la zero. Cum te simţi?

— Mulţumitor. Doctorul vostru a făcut minuni. Evident, mă mai doare încă, dar strângând din dinţi, pot să mă folosesc normal de picior.

— Perfect, zise Fontanella. O să ai nevoie.

— Poftim?

Frost se cuibări bine pe scaunul confortabil, apoi se întoarse spre francez.

— N-ai cumva nişte ţigări?

— Ba da, dar te previn că fumez acelaşi tutun.

Frost dădu nepăsător din umeri şi luă ţigara Bastos pe care i-o întindea Fontanella.

— Ai un foc?

— Ce fel de fumător e şi ăsta care nu are de nici unele!

Fontanella scăpără un chibrit. Frost aprinse ţigara zâmbind. Până la urmă începea să-l simpatizeze pe corsicanul ăsta care

vorbea deschis. Şi avea impresia că sentimentul era reciproc, în ciuda neînţelegerilor de la începutul relaţiilor dintre ei.

— Te ascult, zise el dând afară un rotocol de fum cu miros înţepător.

— Să-ţi spun, reluă Fontanella. Cea care se dădea drept fiica lui Balsam e în realitate o anume Marita Koscasz, o israeliancă de origine lituaniană. Lucrează pentru Mossad.

— Bănuiam o chestie de felul ăsta, zise Mercenarul.

— Ea l-a demascat pe trădător.

— Horowitz?

— Exact, îi confirmă francezul. Începea să aibă unele bănuieli şi a profitat de un moment în care era singură ca să scotocească prin documentele căpitanului Horowitz. A găsit o fotogramă reprezentându-l pe GR Hemming şi a înţeles imediat că te trimisese la moarte.

— Dar de ce ți s-a adresat dumitale?

— Nu ştia de partea cui sunt ceilalţi şi trebuia să se intervină prompt ca să fii salvat.

Inspectorul se întoarse spre Frost şi adăugă:

— Mi se pare că această tânără persoană a arătat faţă de dumneata, să zicem… un anumit interes.

Americanul se uită la el zâmbind. Fontanella dădu din cap cu subînţeles. Frost strivi ţigara în scrumieră, apoi scoase din buzunar o batistă de hârtie şi îşi șterse nasul.

— Ai răcit? îl întrebă inspectorul.

— Mi-e teamă că da. De când am pus piciorul în Franţa nu am parte decât de duşuri reci.

Fontanella zâmbi şi continuă:

— Am deschis o anchetă în legătură cu Horowitz. Dar trebuie desigur să mai aşteptăm un timp până când vom avea rezultatele. Pe de altă parte, am obţinut informaţii foarte interesante despre Shimon Balsam şi agresorii lui de la Chicago.

— Ţi-a trimis informaţii poliţia americană?

— Am intervenit la Interpol şi FBI-ul s-a arătat foarte înţelegător. Chiar am fost pus în contact direct cu un locotenent de la brigada de omucideri din Chicago.

— Jack Ahearn?

— Exact, răspunse Fontanella. Mai întâi mi-a confirmat că amprentele luate de pe degete – căci am primit şi al doilea deget – sunt într-adevăr ale lui Shimon Balsam. Apoi mi-a adus la cunoştinţă că oamenii împuşcaţi la O'Hare erau într-adevăr membri ai partidului nazist american. Dar mai e un lucru…

— Care? întrebă Frost cu nerăbdare.

— Shimon Balsam e condamnat să nu mai trăiască multă vreme.

— Cum aşa? De cine?

— De medicină.

— Asta mai lipsea!

— Are cancer în ultimul stadiu, căpitane Frost. Metastaze peste tot.

— De aceea a cerut să fie dus la spitalul Michael-Reese şi nu la Swedish Covenant unde pompierii din Chicago duc în mod obişnuit urgenţele. Îmi amintesc că lucrul acesta m-a mirat.

— Probabil, zise Fontanella. N-aş vrea să trag nişte concluzii „sălbatice", dar starea lui de sănătate şi faptul că a încercat s-o ascundă mă fac să cred altceva. Adevărata fiică a lui Balsam…

— Până la urmă tot are o fată?

— Da. A fost răpită la Beirut în urmă cu două luni. Asta am aflat din propriile mele surse. După toate probabilităţile, răpitorii sunt membrii OLP-ului. Şi, aşa s-ar părea, au cerut o răscumpărare foarte mare guvernului israelian care ar fi refuzat să cedeze şantajului. Shimon nu e sărac, dar trei milioane de dolari constituie o sumă care totuşi îi depăşeşte posibilităţile.

— Trei milioane de dolari, repetă Frost gânditor.

— Îmi urmăreşti raţionamentul?

— Cum să nu. Crezi că Shimon Balsam şi-a pus la cale în mod deliberat răpirea ştiind că el valora trei milioane şi că în felul acesta are de gând să plătească răscumpărarea pentru fiica lui. Dar crezi că a fost de acord să se lase mutilat în felul ăsta, chiar dacă era vorba de fiica lui?

— Nu, admise Fontanella. Cred că a acceptat unele riscuri

pentru că se ştia condamnat. Şi e la fel de posibil ca răpitorii, odată căzut în mâinile lor, să fi depăşit termenii contractului.

Frost se gândi câteva clipe.

— Mmmmda, zise el în sfârşit. Mi s-a părut mie că era prea destins în timpul deplasării la Bouffémont, deşi cu două zile în urmă fusese agresat în Statele Unite. Pe de altă parte, Balsam a insistat mult să o luăm pe un anumit drum.

Îşi amintea şi de faptul că citea *Martin Eden* în Concorde, dar ţinu acest detaliu pentru el.

— Crezi că în Franţa a fost răpit de OLP?

— M-ar mira, răspunse Fontanella. N-ar fi mers până acolo încât să-i taie degetele. I-ar fi stricat imaginea. Naziştii sunt şi ei excluşi. Nu au nevoie de bani. Ei nu vor decât să-l ucidă pe Balsam, nimic altceva. După părerea mea, în cazul acesta a intervenit o altă grupare teroristă.

— Asta voiam să spun şi eu, aprobă omul cu panglică neagră la ochi. Şi ce amestec are Mossadul în toate astea?

— Nu ştiu. Micuţa Koscasz nu mi-a făcut mărturisiri.

— Tot ce mi-ai spus e foarte instructiv, inspectare. Acum însă aş vrea să ştiu unde mă duci şi de ce?

Fontanella se uită la ceas.

— Peste vreo zece minute aterizăm la baza de la Chaumont-Semoutiers, lângă satul Villiers-le-Sec, în departamentul Haute-Marne.

— De ce? repetă Mercenarul.

— Pentru că e foarte aproape de locul fixat de răpitorii lui Balsam pentru predarea răscumpărării.

— Suma a fost strânsă?

— Da. Domnul Weiss şi prietenii lui n-au pierdut timpul. Dar mai există un motiv. În grija ei de a nu neglija nimic în ceea ce priveşte salvarea dumitale, domnişoara Koscasz mi-a dezvăluit faptul că Mossadul a descoperit de puţină vreme existenta unei tabere în munţi unde se antrenează neonaziştii. Este pentru cazul în care ai fi fost dus acolo. Totul indică că Shimon Balsam nu a fost răpit de neonazişti dar, nici eu nu vreau să neglijez nimic. Iar tabăra respectivă se află în landul Bade-Wurtemberg, între Bade-Bade şi Freudenstadt. Plecând de la Caumont-Semoutiers, putem să ajungem acolo

cu acest avion în mai puţin de o jumătate de oră.

— Asta nu-mi explică de ce m-ai luat şi pe mine.

— Pentru că dumneata vei duce răscumpărarea, căpitane Frost.

— Nu mai ai oameni, inspectore? îl întrebă Mercenarul cu un zâmbet ironic.

Fontanella deveni serios.

— Căpitane Frost, eşti singurul care îi cunoaşte pe oamenii Mossadului. Dacă, din întâmplare, au aflat unde urmează să aibă loc înmânarea răscumpărării, probabil că vor interveni. Vreau să previn ivirea oricărei probleme. Iar dacă treaba ia o întorsătură neaşteptată n-aş vrea să trag în ei din greşeală.

— Presupun că vrei să-mi ceri să-l urmăresc pe cel sau pe cei care vor veni să ia diamantele…

— Se înţelege de la sine. După părerea mea, asta e singura noastră şansă de a-l recupera pe Balsam în viaţă.

— Dacă înţeleg bine, îmi ceri un serviciu, inspectore.

De data asta fu rândul francezului să răspundă cu un ton ironic:

— Căpitane Frost, îţi punem la dispoziţie un paşaport în regulă şi îţi dăm o mână de ajutor serioasă ca să-ţi îndeplineşti misiunea. Apropo, un Browning High Power cromat şi un cuţit Gerber MK-1 au fost găsite la locul răpirii…

Frost îşi trecu mâna peste buza de sus unde începuse să-i mijească mustaţa. Zâmbi.

— Dă-mi să-ți dau!

— Exact, căpitane Frost.

— Apropo de răpire. Presupun că aţi examinat cadavrul tipului pe care l-am împuşcat?

— N-am aflat nimic. În afara faptului că nu semăna deloc cu un arian. În schimb era vizibil de tip mediteranean.

Avionul începea să coboare. Frost se întoarse spre Fontanella.

— Cum m-aţi găsit în pădure?

— Un om stătea de pază pe trotuarul din faţa imobilului de pe bulevardul Suchet. Te-a urmărit şi a crezut că e bine să dea alarma mai înainte de a cădea sub farmecul creaturilor de vis care bântuie cartierul.

— Foarte simpatic… făcu Mercenarul. Şi ceilalţi?

— Împuşcaţi de oamenii mei.

— Inclusiv Kaestner?

— Nu. El a fugit după aceea. Omul meu l-a reperat şi ni l-a semnalat dar urmărirea lui n-a dus la nimic.

Aparatul ateriză pe o pistă denivelată. Fontanella îi întinse mâna lui Frost pentru a-l ajuta să se ridice. Americanul refuză zicând că se descurca foarte bine şi singur.

La coborârea din avion îi aştepta un jeep.

— Cât e ceasul? întrebă Frost.

— Patru fără douăzeci, răspunse inspectorul. Mergem direct la infirmerie ca să-ţi schimbe pansamentul.

— Iar o noapte albă, bombăni Americanul.

— Fii liniştit. Ai toată ziua la dispoziţie ca să te odihneşti. Predarea răscumpărării e prevăzută mâine la şapte dimineaţa.

În lumina farurilor, Frost vedea drumurile lungi mărginite de şanţuri şi intersectându-se în unghi drept. Clădiri albe cu două etaje erau dispuse în grupuri de trei-patru, probabil cazarma. Construcţiile joase de lângă ele serveau cu siguranţă drept centru de comandă pentru diferitele unităţi.

— Te-ai crede la o bază americană, observă el.

— Păi este o bază americană, zise Fontanella. Una dintre cele mai mari din Franţa. Rămasă de la NATO.

— Ah, înţeleg. Un mic cadou lăsat la plecare… N-aţi avut decât de câştigat.

— Totuşi a costat ceva refacerea conductelor.

— Da? făcu Mercenarul. Erau prost întreţinute?

— Nu, dar băieţii nu erau chiar atât de încântaţi de plecarea lor. Aşa că, înainte de a se întoarce acasă, au turnat beton în toate canalizările.

Frost izbucni în râs.

* * *

A doua zi Frost nu făcu altceva decât să se odihnească. Fontanella îi restituise armele. Le curăţă cu grijă şi verifică funcţionarea pistolului. Totul era în ordine. La zece, medicul-major veni să examineze rana şi păru satisfăcut de felul în care evolua vindecarea. Un sfert de oră mai târziu îşi făcea

apariţia şi Fontanella, urmat de un tip care ducea un sac pentru efecte militare.

— Salut Frost, merge treaba?

Frost băgă de seamă că între ei se instala o anumită familiaritate.

— Merge, răspunse el. Doctorul pare mulţumit.

Omul aşează sacul pe pat.

— Ţi-l prezint pe Dacruz, de la Serviciul Acţiune, zise Fontanella. Dar cred că v-aţi întâlnit deja.

— Într-adevăr, cred că l-am întâlnit pe domnul undeva într-o pădure, lângă Paris.

Dacruz zâmbi şi întinse o mână lată cât un antricot pentru două persoane.

— Haide, fără ranchiună. Acum lucrăm împreună.

Mercenarul zâmbi şi îşi vârî mâna în menghină.

Omul avea talia unui jucător de baschet şi era solid ca un halterofil.

— Dacruz e un nume francez?

— De origine portugheză. Dar au trecut deja câteva generaţii de când familia mea s-a instalat în ţara asta coruptă. Acum te las cu Fonta. S-ar părea că are o sumedenie de lucruri să-ţi spună.

Dacruz avea o voce gravă şi profundă care amintea de duduitul motoarelor unei nave mari. Ieşi din încăpere şi îl lăsă cu inspectorul. Geamurile şi tocul uşii vibrară un moment după ce Dacruz trânti uşa în urma lui.

— Impresionant, nu? zise Fontanella începând să desfacă sacul.

— Am mai cunoscut câteva specimene de felul lui şi trebuie să recunosc că ăsta e destul de reuşit.

— L-am cerut în mod special împreună cu alţi cinci oameni de la Serviciul Acţiune. E o adevărată forţă a naturii. Foarte eficace. Şi nu duce lipsă de aşa ceva, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Foarte bine, răspunse Frost.

Fontanella scoase din sac un cartuş de Camel şi o brichetă de unică folosinţă şi i le întinse lui Frost.

— Vezi bine că te răsfăţăm.

Mercenarul zâmbi şi se grăbi să înceapă cartuşul.

— Uite o ţinută completă de luptător de comando. S-o încerci să vezi dacă e totul în regulă. Mai ales încălţările, înăuntru ai şi o rezervă de cartuşe pentru puşcoci. E bine?

— E bine.

— Perfect. Şi piesa cea mai importantă a întregii panoplii: un emiţător-receptor Motorola. Modelul clasic cu care este echipată jandarmeria noastră naţională.

Fontanella luă un taburet şi se aşeză în faţa lui Frost pentru a-i arăta cum funcţionează aparatul.

— Asta e, zise el la sfârşit. Vei fi urmărit la o distanţă de trei kilometri. Mi se pare distanţa minimă pentru a nu fi reperaţi, în cazul în care au prevăzut un cordon de supraveghere în jurul sectorului. Dacă trebuie să intervenim, încearcă să prevezi totul dinainte, să nu ajungem după bătălie.

— *Asta* va depinde de evenimente.

— Ştiu prea bine, zise Fontanella. Vreo întrebare?

— Niciuna. Încerc echipamentul şi îţi dau raportul la masă.

— O.K. Ne vedem la douăsprezece fără un sfert în sala de mese.

* * *

În ciuda pansamentului solid şi a antisepticelor, Frost începea să aibă dureri în coapsă. Ca să fie sigur că va trece neobservat, sosise la postul lui la orele cinci. La şapte, aşa cum fusese stabilit, Fontanella în persoană lăsase la poalele unui ulm valijoara cu cele trei milioane de dolari în diamante.

Mercenarul se uită la ceasul cu care fusese echipat. Opt şi douăzeci şi cinci. Trecuseră aproape trei ore şi jumătate de când stătea pe craca lui. Soarele răsărise de multă vreme. Şi în ziua aceea de sfântul Medard părea hotărât să strălucească pentru prima oară de la sosirea lui Frost pe pământul francez. O perdea de ceaţă plutea la nivelul luminişului, ceea ce nu-i facilita deloc munca de observaţie.

Frost făcu un tur de orizont şi tocmai se pregătea să-şi schimbe poziţia când desluşi o mişcare la liziera luminişului. Rămase nemişcat, respirând în interiorul gulerului pentru a nu fi reperat după aburi.

Un minut mai târziu, o siluetă ieşea dintre copaci. Un bărbat într-un combinezon negru, după toate aparenţele mic de statură. Aruncă o privire de jur împrejur, apoi apucă valijoara şi o luă din loc fără să se grăbească.

Frost aşteptă câteva secunde, coborî din copac şi se avântă în aceeaşi direcţie. Bărbatul avusese o idee excelentă să-şi pună un combinezon negru. Din cauza asta era perfect reperabil în pădure, chiar şi la mare distanţă. Frost alergă de la un copac la altul pe o distanţă de aproximativ cinci sute de metri. Piciorul nu-i punea cine ştie ce probleme, însă încălţările noi îl strângeau. Se opri o secundă să-şi tragă sufletul şi, printr-un reflex profesional, se uită în spate.

Avu impresia că zăreşte o mişcare în frunziş.

I se părea sau fusese urmărit? Oricum, se hotărî să aştepte. Dacă într-adevăr cineva îl urmărea, Mossadul sau naziştii, era sigur că nu vor interveni înainte de a fi ajuns la ţintă: locul unde bărbatul cu valijoara îşi va întâlni complicii.

Încă cinci sute de metri. Frost se întoarse din nou. De data asta era sigur. Văzuse o siluetă ascunzându-se după un boschet mare. Porni din nou. Aerul răcoros şi umed îi înţepa bronhiile, îi biciuia nasul şi faţa.

Alergă alte câteva minute, apoi bărbatul cu valijoara apucă la stânga pe un drum de pământ. Ieşi din pădure şi se îndreptă spre o mică fermă părăsită, alături de care era parcată o maşină Ranger Rover de culoare kaki. Frost nu avea nevoie de mai mult. Ajunsese la bârlog. Se ascunse în desiş şi aşteptă.

După aproximativ treizeci de secunde, apăru şi cealaltă siluetă. Frost îşi scoase pistolul şi aşteptă.

Auzi paşii urmăritorului pe sol, apoi respiraţia lui gâfâitoare. Era lângă el.

Omul cu panglică neagră la ochi se năpusti cu pistolul în mână.

XVI

— Marita! Ce faci aici? murmură Frost stupefiat.

— Ce faci şi tu, presupun.

Părea furioasă că se lăsase surprinsă. Ochii ei mari şi verzi străluceau în lumina matinală a soarelui. În ciuda situaţiei, Frost nu putu să nu-i admire trupul atrăgător, pe care se mula atât de bine ţinuta de luptă.

— Lasă-mă să trec, Hank! Trebuie să mă duc acolo!

— Ce faci singură aici? Unde sunt ceilalţi?

— Au fost ucişi de Horowitz. Nu am timp să-ţi explic. Lasă-mă să trec. Sunt sigură că Balsam e în casa aia.

— Posibil. Dar nici nu poate fi vorba să te duci acolo şi cu atât mai puţin singură.

— Asta e misiunea mea, Hank. Şi o voi îndeplini. Chiar dacă ar trebui să trec peste trupul tău!

— Cu asta sunt perfect de acord, dar mai bine să aşteptăm să se facă seară...

— Inso...

Zgomotul unui motor îi tăie vorba. Frost o apucă de mână şi o trase în desiş. Acţionă imediat aparatul de emisie-recepţie. O voce parcă din altă lume îi răspunse imediat:

— Căpitane Frost?

— Dumneata eşti, Dacruz? O mică fermă părăsită la aproximativ doi kilometri de ulm. Direcţia est-sud-est. Grăbeşte-te, am primit vizitatori.

— Am înţeles. Sosim.

Când Frost întrerupse contactul, două Mercedesuri 450 SEL se opriră stârnind un nor de praf de o parte şi de alta a casei părăsite. Dintr-o maşină coborâră doi oameni împreună cu colonelul Konrad Kaestner, încălţat cu cizme de călărie. Din cealaltă ieşiră trei siluete, dintre care una era lungă cât o zi de post.

— Horowitz! Ticălosul! exclamă Marita Coscasz. Îl lichidez!

— Uşurel, frumoaso. Prietenii noştri pun la cale un lucru murdar. Vom încerca să ne apropiem, dar discret. Ce armă ai?

Marita îi arătă un Colt Python 357 Magnum.

— Armele noastre sunt cam modeste faţă de pistoalele-mitralieră pe care le au ei, constată Mercenarul.

Cu un gest, Frost îi indică Maritei să-l urmeze şi se avântară spre mica fermă. La fereastră stăteau doi oameni în combinezoane negre.

Izbucniră împuşcături. Frost observă tactica. Grupul lui Horowitz se ocupa de apărători în timp ce grupul lui Kaestner înainta spre uşă.

Ajunseră la unul din Mercedesuri fără să fi fost remarcaţi. Ceilalţi erau mult prea ocupaţi. Cu un genunchi în pământ, Frost ţinti cu grijă şi apăsă pe trăgaci. Unul din oamenii lui Horowitz căzu. Dar unul din apărătorii de la fereastră îl descoperi. Frost se lăsă în jos chiar în momentul în care o rafală răpăi pe caroseria maşinii. Auzi şuieratul cauciucurilor sparte care dădeau afară aerul. Marita ridică capul.

— La pământ! răcni Mercenarul.

Celălalt Mercedes făcu explozie într-o mare de flăcări. Profitând de efectul surpriză, grupul lui Kaestner intră în casă. Frost profită şi el ca să se ridice şi să-l doboare şi pe al doilea om al lui Horowitz. Plonjă înainte şi, rostogolindu-se ajunse lângă cadavru. Tocmai apuca pistolul-mitralieră când Horowitz reuşi să-l repereze. În clipa aceea Marita ieşi din ascunzătoare şi deschise focul cu furie asupra trădătorului.

Frost văzu arma lui Horowitz îndreptându-se spre partea din spate a Mercedesului. Văzu trepidaţiile ţevii când israelianul apăsă pe trăgaci. Frost deschise focul asupra lui Horowitz şi îşi goli încărcătorul în stomacul lui. Trădătorul căzu în genunchi trăgând întruna. În acelaşi timp, Mercenarul auzi îngrozit ţipătul fetei. Horowitz se prăbuşi la pământ şi dădu drumul la armă ca să-şi apese abdomenul cu amândouă mâinile.

Frost se repezi la Marita.

— Piciorul! M-a nimerit în picior.

Fata se strâmba de durere. Frost se uită şi văzu o rană destul de urâtă care sângera din abundenţă. Se lăsă imediat în genunchi lângă fată şi îi desfăcu centura pentru a face din ea un garou.

Împuşcăturile din casă încetaseră. Oare Shimon Balsam se afla înăuntru? Poate că se omorâseră toţi între ei…

Nu. Frost îl văzu pe Kaestner ieşind din casă, cărând pe umeri o formă omenească. Profesorul. În urma lui venea un alt nazist. Frost legă bine centura la piciorul fetei, apucă pistolul şi deschise focul, ochind cauciucurile maşinii Ranger Rover care demara în cea mai mare viteză. Prea târziu. Maşina dispăru pe micul drum de pământ. În curând zgomotul motorului se pierdu în depărtare şi Frost nu mai auzi decât gemetele fetei, zgomotul flăcărilor şi ţipetele lui Horowitz care se zvârcolea convulsiv la câţiva metri de Mercedesul în flăcări.

— Îndurare! Îndurare! Omorâţi-mă!

— E în regulă Marita?

— Doare rău. Dar rezist. Crezi că o să-mi pierd piciorul?

— Nu. Curge sânge mult dar nu ţi-a nimerit decât puţin pulpa, înghite asta, o să-ţi facă bine.

Frost îi vârî între buze două din pilulele pe care doctorul i le dăduse pentru potolirea durerilor.

Horowitz continua să scoată strigăte sfâşietoare.

Marita întoarse capul spre Hank. Reuşi să schiţeze un zâmbet, apoi zise:

— Mă duc să-l termin pe ticălosul ăla. Nu suport să-l aud urlând.

Abia în clipa aceea îşi dădu seama Frost că nici el nu mai era în stare să-l suporte. În depărtare se auzi un zgomot de motor venind dinspre drumul de pământ. Soseau Fontanella şi oamenii lui Dacruz.

— Omorâţi-mă, fie-vă milă! urla Karl Horowitz.

Frost se apropie de el. Spectacolul nu era prea atrăgător. O pată vâscoasă de sânge amestecat cu pământ se întindea pe pântecul rănitului. Horowitz încerca cu disperare să-şi ţină intestinele care îi ieşeau din abdomenul spart. Frost simţi plutind în aer un miros fetid amestecat cu cel de praf de puşcă.

— Omorâţi-mă, vă implor!

— Nu meriţi, dar eu nu sunt un câine.

Mercenarul îşi lipi ţeava pistolului de ceafa lui Horowitz şi

adăugă:

— Cred că aşa erau lichidaţi trădătorii în Werhmacht.

Apăsă pe trăgaci. Revolverul, mâna şi mâneca dreaptă ale lui Frost fură împroşcate cu creier. Mormăi o înjurătură, îşi scoase batista să se şteargă, apoi îşi puse arma la loc, aruncă batista şi se întoarse lângă Marita.

Cele cinci jeep-uri ale lui Fontanella ajungeau în faţa fermei.

— S-a terminat? întrebă fata.

— Da, răspunse simplu Mercenarul.

Totul fusese ratat în mod lamentabil. Frost tăcea, preferând să-şi ascundă amărăciunea faţă de Marita rănită. Balsam fusese din nou răpit în ciuda şi de sub nasul lui.

* * *

— Nu, repetă cu fermitate Fontanella. Nici nu poate fi vorba să decolăm înainte de miezul nopţii. Şi asta din două motive. În primul rând, trebuie să fim discreţi. În al doilea rând, dacă sosim înaintea lor, oamenii pe care-i au acolo îi vor avertiza şi atunci s-a sfârşit definitiv. Sunt organizaţi, Frost. Cu siguranţă că au mijloace de comunicaţie radio.

— Partea cea mai proastă e că ai dreptate, mormăi Frost. Numai că riscăm şi să sosim prea târziu şi să-l găsim pe Shimon Balsam în postura de răposatul Shimon Balsam.

— Oricum intervenţia noastră ar putea să-i cauzeze moartea, dar nu putem face altfel. Du-te la culcare, du-te să faci un biliard la popotă, să vezi ce face Marita, sau mai ştiu şi eu ce, dar găseşte ceva de făcut ca să nu te mai chinuieşti ca un leu în cuşcă.

Americanul se ridică, trase un ultim fum din ţigară şi o strivi într-o farfurie.

— Salut, Fonta. Mă duc să văd ce face Marita. Cu siguranţă că e mai bine aşa. Dar nu uita să mă anunţi la ora când se pleacă în excursie.

Frost ieşi şi se îndreptă jos spre infirmeria bazei, unde soldaţii de serviciu se băteau care să ducă medicamentele în camera tinerei israeliene. Îi dădu pe câţiva la o parte, intră şi închise uşa.

Marita îl primi cu braţele deschise. El o sărută, apoi îşi

strecură o mână sub cuverturi.

— Încetează, Hank. O să mă stârneşti şi nu e momentul.

— Ştiu, din păcate. Ar fi fost totuşi un mijloc bun de evacuare a tensiunii care mă chinuie încă de dimineaţă. În fine, în lipsă de altceva, ai să-mi vorbeşti despre dragul de Horowitz. Dar mai întâi să-mi spui ce e cu piciorul tău?

— Gloanţele au fost extrase, răspunse Marita. M-au cusut la loc, acum trebuie să aştept.

Apoi răspunse la întrebarea privitoare la Karl Horowitz:

— Era o cârtiţă nazistă infiltrată în rândurile Mossadului. Nici acum nu-mi vine să cred, dar nu găsesc altă explicaţie.

Frost îşi dădu seama că încă nu-i mulţumise.

— În orice caz, îţi datorez o mare recunoştinţă pentru că l-ai demascat şi i-ai telefonat lui Fontanella. Altfel acum aş fi fost bucăţele.

Frost îi văzu zâmbetul ei frumos şi o mai sărută o dată.

— Am profitat de un moment de absenţă ca să-i scotocesc prin lucruri. Am înţeles imediat, continuă fata. Am găsit două fotografii ale lui Hemming cu legătura peste ochiul drept şi nişte hârtii de propagandă nazistă. Dar am făcut o greşeală după ce am sunat la poliţia franceză.

— Care? întrebă americanul.

Le-am spus totul celorlalţi. Jacob şi Moshe s-au dus să-i întindă o cursă în stradă. Dar era vulpoi bătrân. I-a omorât el pe ei. Când au auzit împuşcăturile, Max şi David au ieşit amândoi şi i-a omorât şi pe ei. Apoi s-a întors la ascunzătoare. A doborât-o pe Myriam aproape sub privirea mea. A fost îngrozitor, Hank.

— Cum ai reuşit să scapi?

— Eram terorizată. Arăta ca un nebun. M-am repezit peste plăcile de lemn care închideau vechea prăvălie. S-au rupt. Am traversat strada şi am sărit pe calea ferată. În momentul acela a venit poliţia. Au urmat împuşcături. Horowitz a şters-o când a auzit sirenele. Şi acum vezi şi tu în ce hal sunt... Din cauza acelei lepădături...

— Bine zici. Dar acum linişteşte-te. S-a sfârşit.

— Dar Shimon Balsam? L-ai uitat?

— Nu. S-ar putea spune chiar că individul ăsta mă

obsedează. Dar Fontanella are dreptate, suntem obligaţi să aşteptăm.

— Mi-ar fi plăcut atât de mult să fiu cu voi când atacaţi bârlogul ticăloşilor!

— În privinţa asta trebuie să te resemnezi, zise Mercenarul. N-ai ce să regreţi. Fontanella nu te-ar fi lăsat să mergi. Şi nici eu.

— Bandă de masculi scârboşi!

Hank dădu din cap cu un aer convins, o atinse uşor cu buzele pe frunte şi o lăsă să se odihnească.

Frost se întoarse în camera lui şi începu să-şi aprindă ţigară de la ţigară. La masa de seară era atât de enervat încât fu gata să se ia la harţă cu unul din oamenii de la Serviciul Acţiune.

La orele zece şi treizeci de minute, Dacruz îl găsi lungit în pat, cu ţigara în gură. Când putea să doarmă şi el pe săturate, uite că nu era în stare să închidă un ochi. Cartuşul de Camel se mai uşurase cu două pachete. Când Dacruz intră în cameră, Mercenarul sări din pat parcă ar fi fost propulsat de un arc.

— Plecăm?

— Plecăm, îi confirmă vocea tunătoare a lui Dacruz. Pilotul a pornit motoarele.

XVII

Cei şase oameni de la Serviciul Acţiune erau de un calm olimpian. *Nişte duri,* îşi zise Mercenarul. Şi el se pricepea la oameni.

În partea din faţă a avionului, Fontanella pipa un Bastos, Frost o ţigară Camel. Marita îi dăduse înapoi bricheta Zippo şi Mercenarul o tot răsucea în mână. Aruncă o privire la ceasul Omega.

— Unsprezece fără zece. Probabil că am trecut frontiera germană. Nu ţi-e frică că afacerea va face puţin scandal printre oficiali, Fonta?

— În privinţa unor lucruri de genul ăsta, nu. În schimbul unor oarecare compensaţii, autorităţile germane se vor arăta înţelegătoare. Dar mai întâi vor trebui să afle din ce parte a venit lovitura.

— Dar ceilalţi? întrebă americanul arătând cu degetul pe deasupra umărului.

— Ceilalţi nu sunt plătiţi ca să pună întrebări, ci ca să execute ordinele. Iar ordinul pe care l-au primit este să ia cu asalt un obiectiv, atâta tot. Cu excepţia lui Dacruz, ceilalţi nici măcar nu ştiu unde merg. Acum, în picioare. Vom sări.

Avionul Mystère 50 era special echipat pentru a permite paraşutarea oamenilor şi materialului. La întoarcere, Fontanella intenţiona să împrumute elicopterele pe care, după cum spusese Marita, neonaziştii le aveau în cuibul lor de vultur. Expedie mai întâi rucsacurile cu arme, muniţii şi încărcături explozive. Apoi veni rândul oamenilor.

— O paraşutare pe timp de noapte împotriva forţelor naziste! Te-ai putea crede cu patruzeci de ani în urmă.

— Haide, haide, căpitane Frost, zise Fontanella zâmbind. Fără sentimentalisme.

— Aşa suntem noi yankeii, răspunse Mercenarul trăgându-i o palmă amicală peste spate.

Apoi sări. Fontanella îl urmă. Inspectorul rămăsese ultimul. Sub el, Frost abia distingea umbreluţele de culoare închisă:

oamenii lui Dacruz.

Aterizarea în brădet a fost destul de agitată, câţiva oameni rămânând agăţaţi de crengi. Dar, cu ajutorul aparatelor de emisie-recepţie au reuşit până la urmă să se grupeze şi să plece în căutarea materialului.

Dacruz îşi puse în spinare singur un rucsac conţinând încărcătura pentru doi oameni şi, ca să fie masa bogată, îşi mai legă deasupra şi un lansator de rachete. Fiecare îşi luă încărcătura pe care o putea duce şi escaladarea începu imediat.

Piscul stâncos se înălţa la două sute de metri deasupra muntelui şi cuibul de vultur, pe culme, era situat la peste o mie de metri deasupra nivelului mării. Ascensiunea a fost foarte dificilă. Dar Frost observă că oamenii de la *Serviciul Acţiune* ştiau să suporte totul în tăcere. Asperităţile stâncoase îi zgâriau mâinile şi curelele rucsacului îi vătămau umerii. Scoase un suspin de uşurare când ajunse în sfârşit cu privirea la nivelul culmii.

Era aproape miezul nopţii.

Partea de sus a piscului era constituită dintr-o esplanadă întinsă, parţial betonată. Frost distingea forma a trei elicoptere fără să poată recunoaşte marca sau tipul. Ceva mai departe, o mică construcţie rotunjită era abia vizibilă. Intrarea în bârlogul săpat în stâncă.

Sub lumina palidă a lunii, patru forme se târau spre cei patru oameni care făceau de pază: Dacruz şi trei dintre subordonaţii lui. Frost îi urmărea cu o privire critică şi profesională. Nu le găsi nimic de reproşat. Cât ai clipi, santinelele zăceau cu gâturile tăiate pe dalele de beton. Frost, Fontanella şi ceilalţi doi oameni de la Serviciul Acţiune târâră rucsacurile grele până la uşa blindată. Instalară exploziv plastic în jurul deschiderii, apoi se auzi vocea lui Dacruz:

— De acum încolo i-am pus cruce discreţiei. Ia să vedeţi cum aprind eu feştila!

Toţi oamenii se grăbiră să se adăpostească după stânci. În secunda următoare, Dacruz se lăsă pe vine la doi metri de Frost, cu lansatorul de rachete pe umăr, şi ordonă:

— Bouboule, mi-o încarci repede, imediat cum pleacă prima.

— S-a făcut, răspunse Bouboule.

Era un tip rapid. Abia îşi luase zborul primul proiectil că lansatorul de rachete era deja încărcat. Frost auzi impactul asupra uşii la un interval mai mic de două secunde. Apoi o explozie enormă făcu să se cutremure stânca sub picioarele lui.

Oamenii se şi năpustiseră spre intrare.

Dacruz ajunse primul şi aruncă două grenade în deschizătură, apoi intră cu pistolul-mitralieră la şold.

— Am strigat două, bombăni el. Aici înăuntru nu e nimeni.

Deodată se auzi urletul unei sonerii de alarmă. Dacruz trecuse de un obstacol. Frost şi Fontanella veniră lângă el. La lumina galbenă a aplicelor etanşe, Mercenarul văzu că Dacruz avea uniforma murdară de sânge. De sângele santinelei pe care o eliminase.

La ieşirea din subterană începură să apară oamenii: unii în pijama, alţii în ţinută de luptă. Izbucniră împuşcături. Oamenii de la Serviciul Acţiune curăţau cu rafale culoarul. Proiectilele ricoşau din pereţii de beton scoţând sunete ascuțite.

Frost îl văzu în stânga lui pe Fontanella care mitralia cu o furie egală cu a lui. O parte din naziști se prăbuşiră cu urlete guturale. Unul din oamenii lui Dacruz căzu ţinându-se cu mâna de abdomen. Naziştii se retrăgeau spre cealaltă parte a subteranei.

— Înainte! strigă Dacruz.

Toţi oamenii valizi se avântară după cei care se retrăgeau. Frost văzu o uşă la dreapta. Mai făcu câţiva metri şi se opri brusc.

Se întoarse. Fontanella veni după el.

— Cred că am avut amândoi aceeaşi idee, nu-i aşa, Frost?

— Da. Dacă cineva iese pe aici şi ne ia pe la spate, suntem terminaţi.

Mercenarul apăsă pe clanţă şi, spre marea lui surpriză, uşa se deschise. Americanul şi francezul simţiră cum li se ridică părul în cap de oroare în faţa spectacolului din faţa ochilor. Un bărbat şi o femeie în bluze albe, înspăimântaţi, se trăgeau

înapoi spre fundul sălii. Bărbatul avea în mână un bisturiu iar femeia un stilou cu peniţă.

— *Nein! Nicht schüssen!* urlară ei văzând fulgerul ucigaş din ochii noilor veniţi.

Fontanella se lăsă în jos la timp, evitând bisturiul care se izbi de zidul de beton cu un zgomot metalic. Cele două pistoale-mitralieră traseră în acelaşi timp.

O linie întreruptă de culoare roşie se formă pe siluetele albe care se prăbuşiră pe podea cu gemete de agonie.

Frost şi Fontanella se repeziră spre masa pe care stătea legat Shimon Balsam. Bătrânul era în pielea goală, cu mâinile şi picioarele înfăşurate în pansamente însângerate. Corpul era tot o rană, dar încă mai trăia. Naziştii încercaseră să-i smulgă secretul armei la care lucra.

Sub masă, într-o farfurie din plastic, erau aşezate patru degete de la mâini şi şase de la picioare. Fontanella strigă:

— Ocupă-te de el! Eu mă duc la ceilalţi!

Frost încuviinţă clătinând din cap. Nu se simţea în stare să scoată niciun sunet.

Inspectorul ieşi, lăsându-l pe Mercenar singur cu bătrânul mutilat. Înţelese imediat că nu se mai putea face nimic pentru salvarea vieţii bătrânului savant. Văzu buzele lui Balsam mişcându-se şi se apropie.

— M-au torturat, murmură israelianul cu o voce stinsă... N-am... n-am spus nimic... spus nimic...

— Ştiu, profesore, ştiu. Nu te obosi.

— Voi muri... aşa că nu mai contează.

— Ba nu, te vom lua cu noi, îl asigură Mercenarul.

— Nu minţi. Ascultă-mă cât... cât mai pot încă...

Americanul îl ascultă.

— Ia răscumpărarea.

Frost se uită în jur şi văzu valijoara pe o altă masă lângă un registru mare deschis. Probabil cel în care femeia trecea reacţiile pacientului după fiecare intervenţie a medicului torţionar.

Deodată soneria se opri. Frost auzi ecourile focului armelor automate şi exploziile venind dinspre culoar.

— Salvează-mi fata, căpitane. La Cairo...

Vocea lui Balsam era din ce în ce mai slabă.

— Promite-mi, căpitane.

Frost promise. Era gata la orice pentru a uşura ultimele clipe ale nenorocitului. Balsam îi explică că va găsi instrucţiuni într-un seif de la o bancă pariziană. Îi dădu numărul seifului.

— Acum, adăugă el, leagă-mi braţul de această manetă.

Mercenarul întoarse capul spre maneta indicată de privirea muribundă a bătrânului Shimon Balsam.

— Ce e asta?

— Autodistrugere…

În primul moment Frost refuză, dar profesorul insistă:

— Îţi datorez asta… Ai fi putut să mori… Şi prietenul tău… prietenul tău… Canaliile trebuie să moară…

Era adevărat. Datora asta memoriei lui Terry Campbell, ucis la Bouffémont. Şi, oricum, tot nu mai avea de trăit decât câteva ceasuri. N-ar fi folosit la nimic să-i prelungească agonia şi să-i refuze această ultimă şansă de a muri în pace.

Frost împinse masa până la perete. Găsi o sfoară şi legă braţul profesorului la maneta de comandă.

— Vezi ceasul profesore?

— Da… O să-l văd încă destulă vreme…

— Peste zece minute?

Balsam clătină uşor din cap. Frost luă valijoara şi se grăbi să-i găsească pe ceilalţi. Când ajunse la capătul culoarului, naziştii reveneau la atac. În ciuda curajului şi priceperii, oamenii de la Serviciul Acţiune începeau să dea înapoi în faţa numărului mare de adversari.

Mercenarul îi explică în câteva cuvinte lui Fontanella planul lui. Inspectorul ezită şi el la început, dar până la urmă recunoscu că era lucrul cel mai înţelept.

— Vom încerca să provocăm o surpare pentru a-i împiedica să iasă.

— Dacruz! răcni Fontanella. Mai rezistaţi câteva minute.

Avem ceva de meşterit. Apoi vă retrageţi imediat ce auziţi ordinul meu.

— S-a făcut! îi răspunse Dacruz.

Frost şi Fontanella dădură colţul subteranei căutând

punctul care li se părea cel mai vulnerabil. Fixară acolo tot explozibilul pe care îl mai aveau şi mai adăugară şi grenadele.

Trecuseră mai mult de patru minute când Fontanella strigă:

— Dacruz! Daţi-i înapoi cu grenadele şi veniţi fuga după noi!

Frost se rugă în gând la steaua lui protectoare ca niciun glonţ rătăcit să nu lovească sistemul de minare. Se uită la Fontanella şi înţelese că şi el făcea la fel.

Explozia grenadelor le provocă o presiune insuportabilă în urechi. Imediat apăru şi Dacruz cu oamenii lui.. Mai lipsea unul. Dacruz se uită la ce meşterise Frost cu Fontanella şi zâmbi. Înţelese. Când toată lumea ajunse afară, Dacruz aruncă şi ultima grenadă cu o forţă de neînchipuit. Explozia îi zgudui în timp ce fugeau spre elicoptere.

— Numai să fi rezistat Balsam, murmură Frost.

— Sunt sigur că da, zise Fontanella.

În câteva secunde tăiară cablurile care ţineau legate elicopterele. Înainte de a se urca la bord, Frost deschise capacul de golire a rezervorului de benzină la cel de al treilea elicopter. În momentul decolării, Mercenarul scoase revolverul şi trase câteva gloanţe spre băltoaca de carburant. Scânteia aşteptată se produse. Flăcările bufniră pe solul betonat şi se propagară până la elicopterul care dispăru într-o mare de foc.

— Kaestner a murit, zise Fontanella. L-am…

În aceeaşi clipă, un bubuit surd se ridică din măruntaiele pământului. La lumina lunii, Mercenarul văzu un muşuroi uriaş formându-se în creştetul piscului stâncos. Apoi, în centrul ridicăturii apăru un crater care aruncă spre cer o ciupercă de praf şi pietre, dintre care o parte răpăiră pe carlinga elicopterelor.

Frost adresă un salut postum profesorului Shimon Balsam. Apoi se întoarse spre Fontanella.

— Vreau să-ţi cer două lucruri.

— Dacă intră în posibilităţile mele, problemele sunt ca şi rezolvate.

— Cred că da, răspunse Mercenarul arătându-i valijoara de

pe genunchi. În mod oficial, asta ar fi trebuit să dispară în timpul asaltului asupra buncărului.

— De ce? Ai intenţia să intri în afaceri şi ai nevoie de un capital cu care să începi?

Mercenarul zâmbi.

Îi explică francezului înţelegerea cu Shimon Balsam.

— De acord, păstrează diamantele, suspină Fontanella. Şi al doilea lucru?

— Să mă ajuţi ca banca să-mi deschisă seiful lui Balsam de la Paris.

— Nicio problemă.

— Mulţumesc, Fonta.

Zâmbetul corsicanului era plin de simpatie. Îi părea bine că putea să facă ceva pentru Frost.

Mercenarul se aşeză bine pe scaunul tare şi îşi aprinse bricheta. Flacăra şovăielnică se reflectă în adâncul pupilei ochiului său gri-verzui când îşi aprinse ţigara Camel. Savură îndelung fumul înainte de a-l sufla în cabina elicopterului.

* * *

Marita căscă şi se întinse pe salteaua pneumatică.

— O duceţi bine voi ăştia de la Mossad, observă Frost agitând cuburile de gheaţă din cel de al doilea pahar de whisky.

— Să ştii, gelos nesuferit, că mi-am câştigat şi banii şi permisia de convalescenţă!

Frost zâmbi, o sărută şi, încă o dată, cercetă cu privirea proprietatea pe care o închiriase lângă Mougins.

Apoi mai bău o înghiţitură. După gustul lui, casa, piscina, pinii, totul era perfect. Cu o singură excepţie: detesta cântecul greierilor.

— Deci, Fontanella ţi-a dat amănunte despre Horowitz?

— Da, răspunse Marita. A fost foarte drăguţ. Horowitz se născuse la Zehdenick, la nord de Berlin, imediat după război. Asta ştiam. Nu ştiam însă că tatăl lui fusese subofiţer în Wehrmacht şi hitlerist convins. Când reţelele s-au refăcut, Horowitz a intrat în contact cu ele.

— Oamenii voştri de la Serviciul de Informaţii n-au fost prea abili…

— Zehdenick se afla în Germania de Est şi toate arhivele fuseseră arse la sosirea trupelor sovietice. Tată lui Horowitz îşi fabricase un trecut de evreu persecutat şi, cât se poate de normal, a emigrat în Israel. În 1949 încă mai era posibil să părăseşti Germania de Est fără formalităţi. Se dădea drept evreu crescându-şi copilul în cultul ideologiei naziste. Se pare că visa să dea o mare lovitură, dar nu a reuşit să obţină decât un mic post de conţopist.

— Înţeleg. Horowitz-fiul avusese un profesor bun…

— Chiar aşa, aprobă Marita. Când a intrat la noi, toată lumea îl considera un ultrasionist.

Frost tăcea. O infiltrare de soiul ăsta în rândurile Mossadului… Parcă nu-i venea să creadă. Şi totuşi era adevărul adevărat. Cum putea fi întreţinută o astfel de ură aşa de multă vreme? Comparându-se cu astfel de secături, el, mercenar denigrat de toţi, se simţea inocent ca un copil nou-născut.

Marita rupse în sfârşit tăcerea:

— Şi fata lui Balsam?

— S-a rezolvat. Am adus-o de la Cairo. Au eliberat-o la două ore după ce au pus mâna pe răscumpărare. A luat în dimineaţa asta avionul spre Tel-Aviv.

Marita miji ochii şi agită un deget ameninţător în direcţia lui Frost:

— Sper că te-ai purtat cuviincios.

— Cred şi eu! Că prea era nasoală… răspunse Mercenarul.

Îşi lăsă privirea să se plimbe pe corpul fetei. Sânii ei goi luceau în bătaia soarelui. Îşi goli paharul, se lăsă în genunchi lângă saltea şi începu s-o mângâie.

— Porc beţiv, zise israelianca cu un râs de liceancă.

— Bun, dacă-i aşa, o să-mi mai torn unul, bombăni Frost prefăcându-se ofensat.

Zis şi făcut.

— Când mă gândesc că ai plătit răscumpărarea OLP-ului…

— N-aveam de ales. Până la urmă totul a ieşit la iveală. Cei care îl răpiseră pe Shimon erau din gruparea lui Abou Nidal. Auziseră de tranzacţie şi hotărâseră să profite. Fără să respecte termenii contractului, fireşte.

— Fireşte, pentru că nu o aveau pe fată. Asta nu înseamnă că răscumpărarea asta plătită nu mă necăjeşte rău de tot. Dacă aş fi ştiut, nu te-aş fi lăsat.

Mercenarul izbucni în râs.

— Aşa, într-un picior! zise el rânjind, uitându-se la bandajul alb din jurul pulpei piciorului stâng.

— O să vezi tu de ce e în stare piciorul meu!

Israelianca se ridică pe coate şi îi trase cu piciorul în burtă. Dezechilibrat, Frost se poticni de marginea piscinei şi, cu paharul în mână, căzu în apă îmbrăcat.

Marita izbucni în râs văzându-i capul ud reapărând la suprafaţă.

— Un pahar mai merge. După trei pahare însă, dai bonjur la peşti, zise israelianca râzând întruna.

— Răzbunare! răcni Mercenarul.

Plonjă cu capul în apă, apoi reveni la suprafaţă şi trimise cu gura un jet mare de apă în direcţia fetei care scoase un strigăt sufocat.

— O să vezi tu ce fac peştii!

Frost ieşi din apă, se scutură îndelung deasupra ei, apoi îşi scoase hainele ude şi se întinse pe salteaua pneumatică.

— Hei! Dacă ne vede cineva! protestă Marita când el o debarasă de slipul mic.

— Aiurea! Nu sunt decât pescăruşi şi afurisiţii ăştia de greieri.

Frost se rostogoli peste Marita şi o sărută.

— Vezi cum ştiu eu să procedez când vreau să obţin ceva, căpitane Frost?

— Aha, asta a fost o strategie… Din păcate, nu prea subtilă.

— Oh! Nu e nevoie să fii prea subtil ca să păcăleşti un yankeu.

Frost o luă în braţe şi se îndreptă cu ea spre casă. În salon, televizorul rămăsese aprins. Finala de la Roland-Garros ajunsese la setul doi.

— Când yankeul vrea să se lase bătut, treaba merge repede, răspunse Mercenarul.

— Crezi că ăsta vrea? îl întrebă israelianca arătând spre Meenroe care apăruse în prim plan pe micul ecran. Eu pariez

trei dolari în schimbul unui nasture de pantaloni că Lendl îl bate măr.

— D’aia nu mai pot, mormăi Mercenarul.

O aşează pe Marita pe divan şi se duse să stingă televizorul. Ardea de nerăbdare să se lase bătut. Dar în linişte.

SFÂRŞIT